

John Moore HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY

každý muž
narodí jako
hrdina...
kteří
tomu potřebují
praktickou příručku

„Ted' není čas na sentimentální žvásty, Kevine Timberline z Rassendasu! Nemůžeš jen tak napochodovat do Nedobytné pevnosti a zabít lorda Voltmetera. Thunk se o to pokusil a viděl jsi, jak dopadl! Co ty, k čertu, víš, o zabíjení tyranských zloduchů? Nevíš o tom, k čertu, vůbec nic!“

„Ani nemusím. Dostal jsem knihu, ve které je všechno, co potřebuji vědět. Tvůj otec mi ji, ehm, půjčil.“

„Jakou knihu?“

„Napsal ji chlápek jménem Robert Taylor. Je tam všechno. Co si máš obléct, co si vzít s sebou. Zbraně, plán útoku, šermířské techniky. Podrobné instrukce k proniknutí do pevnosti a odstranění tyranského zloducha.“

„Kevine, to je šílené.“

„Ne, koukni se na to. Znáš hrdinské legendy. Slyšela jsi balady. Četla jsi dějepisné knihy a možná jsi v divadle viděla i nějakou historickou hru, ne? Dobře, takže když zloduch drží hrdince nůž na krku na okraji vodopádu a hrdina přiletí na liáně a odnese ji do bezpečí, napadlo tě někdy, odkud se tam ta liána vzala? Tak tady se to dozvíš. A uvažovala jsi někdy, jak je možné, že se tam hrdina vždycky dostane právě včas, ani o chloupek dřív nebo později. I to tu je. Taky tam najdeš, jak omráčit strážce jediným úderem do brady. To si ještě musím nastudovat podrobně. A koukni se sem. Je tady dokonce jak proskočit vitrážovým oknem a ani se přitom neškrábnout!“

Knihy Johna Moorea
z vydavatelství Polaris:

ZABIJ A ZACHRAŇ
NEPOHLEDNÝ PRINC

John Moore

HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY

POLARIS

John Moore

HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY

(HEROICS FOR BEGINNERS)

Copyright © 2004 by John Moore

All rights reserved

Translation © 2004 by Petr Caha

Cover Art © 2004 by Walter Velez

ISBN 80-7332-050-9

Ještě před tím, než se pokusí proniknout do Nedobytné pevnosti místního tyрана, měl by praktický hrdina nejprve důkladně prověřit možnost sejmut toho lotra z bezpečné vzdálenosti vhodnou zbraní dalekého dosahu.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

ítr hnal temně šedé mraky přes bledý kotouč měsíce. Když Thunk vyrazil, bylo úplně zataženo, ale teď se obloha částečně vyjasnila, takže měsíční světlo ozářilo Pevnost zmaru a pokrylo ji pruhy černošedých stínů. Thunk čekal nehybně v jednom z těch stínů vrženém komínem, nohu opřenou o břidličný povrch strmé střechy. Zdola, od důkladně střežené brány, se ozývaly hlasy. Další strážé, těžce vyzbrojené a ozbrojené, pochodovaly po nádvoří, vyhlížely z oken nebo stály na parapetech před nimi. Barbar Thunk vyčkával. Aby si ukrátil čas, vytáhl z měšce u pasu pryžovou kouli a jal se posilovat prsty. Když si protáhl svaly na předloktí, pomyslel si, že je čas na nové tetování.

Jakmile měsíc zase zakryly mraky, na tváři se mu objevil zlověstný úšklebek. Pro muže jeho schopností a zkušeností nepředstavovala zdánlivě nedobytná pevnost žádnou výzvu. Ulicemi okolní vesnice pochodovali vojáci, ale o jeho přítomnosti zde neměli ani potuchy. Thunk na tom neviděl nic divného, navzdory skutečnosti, že vysoký muž se širokými rameny oděný v barbarské kůži a s obrovským mečem zdobeným tajemnými runami na zádech mezi lidmi obvykle

jistou pozornost vyvolá. Střežená byla přirozeně i přístupová cesta, ale tu obešel, využívaje svých skvělých šplhačských schopností k zlezení útesu, na němž pevnost stála. Nijak ho neudivilo, že okraj útesu nikdo nestřeží. Bezpochyby ho považovali za naprosto nepřístupný. Potom už zbývaly jen samotné hradby pevnosti z hladkého kamene, ale s těmi si poradilo zručně vržené lano. Jakmile byl jednou na hradbách, příhodně umístěná okapová roura mu zjedнала přístup na střechu. Snadná práce. Žádná výzva pro muže Thunkova formátu.

Nyní odstraňoval železnou mříž zakrývající větrací šachtu. Mříž nebyla ani přišroubovaná, pouze zasunutá do drážky v ústí šachty. Úžasné, jak často ti pitomci, kteří staví nedobytné pevnosti, zapomenou zabezpečit větrací šachty. Člověk by si myslel, že se za ty roky už mohli poučit.

Jakmile mříž odstranil, posadil se a poslouchal. Na střeše byl naprostý klid. To ho uklidnilo natolik, že odsunul kryt své zlodějské svítilny. Do temnoty spadala šachta dost prostorná i pro barbara s hodně širokými rameny.

Ale něco mu bránilo ve výhledu. Spustil lucernu do díry. Šachtu rychle naplnil slabý zápach pálícího se oleje. Kousek níž byly do jejích stěn zasazeny čtyři tlusté kovové pruty. Nezakrývaly ale celý otvor a jedním koncem vězely v kovovém válci. Vlastně to vypadalo úplně jako turniket.

Thunk se naklonil, aby se na to podíval zblízka. Byl to turniket. Nad úzkou štěrbinou bylo napsáno úhledným písmem: 2p. Zmatený Thunk sáhl do měšce a vytáhl dvoupenci. Hodil minci do štěrbiny a tasil meč. Opatrně se jeho špičkou dotkl železných prutů. Válec se otočil. Železné pruty teď trčely směrem dolů podél stěny šachty. Thunk pokrčil rameny, zastrčil meč zpátky do pochvy a protáhl se ústím větráku.

Lucernu položil na turniket, nohama se zapřel o jednu stěnu šachty a zády o druhou a pak se začal opatrně spouštět dolů. Meč mu přitom visel z opasku a jeho špička se kývala

sem a tam. Byl to snadný sestup; koneckonců měl v tom směru už spoustu praxe. Thunk dávno přestal počítat nedobytné pevnosti, do kterých pronikl větrací šachtou. Je sice pravda, že počítání nebylo jeho silnou stránkou a on byl první, kdo by to ochotně přiznal, ale stejně jich byla spousta.

Ústí šachty nad jeho hlavou se postupně zmenšovalo a světlo lucerny sláblo, ale Thunk brzy začal rozeznávat slabou záři pod sebou. Urazil už dobrých šedesát stop, takže musel být hluboko v nitru pevnosti. O několik stop později se ocitl na dně šachty, z níž vedly vodorovné chodby do čtyř stran. Záře vycházela z malého zaskleného okénka zasazeného do stěny šachty. Za ním hořela svíce. Pod okénkem byla kovová destička. Thunk se musel položit na podlahu a prakticky přitisknout na destičku nos, aby rozeznal, co je na ní vyryté. Byl to náčrt svislé šachty větvící se do čtyř vodorovných chodeb. V jejich průsečíku byl puntík a šipka, která ukazovala přímo na něj. U šipky bylo drobným písmem napsáno: „Zde se nacházíte.“

Thunk disponoval značnou dávkou odvahy a docela slušným selským rozumem, ale smysl pro humor na seznam jeho kvalit nepatřil. Zavrčel, tasil meč a napřáhl ho do tmy před sebe. Nyní už bylo jasné, že vlezl do pasti. Past nastražil někdo, kdo smysl pro humor měl. Ne sice pro inteligentní humor, to ne, ale nějaký chytrolín se o něj zjevně snažil. Thunk si prohlédl ústí čtyř chodeb a zauvažoval, kterou si vybrat. Tušil, že všechny končí špatně. Možná by bylo nejlepší vylézt šachtou zase nahoru a násilím se procpat přes turniket. Pak jeho pohled opět padl na okno a svíci za ním.

Někdo ji musel zapálit. Někdo ji vyměňuje, když dohoří. Vzadu musí být nějaká dvířka, která vedou do nitra pevnosti. Podíval se okénkem. Ano, v zadní části výklenku skutečně rozeznal obrys dveří. Barbar Thunk nezaváhal ani na okamžik, obrátil meč v dlani a jílcem udeřil do skla.

Šachta kolem něj se okamžitě začala plnit plynem.

Thunk se instinktivně zhluboka nadechl a zadržel dech, přičemž si nabral plné plíce plynu. V nose ho zalechtala slabá vůně opia a pak uslyšel syčení redukčního ventilu. Potom, těsně předtím než omdlel, uslyšel ještě něco jiného. Ozývalo se to z velké dálky a velice slabě a syčení plynu to skoro úplně přehlušilo. Nebylo však pochyb, že to byl škodolibý smích.

Bylo jednou dvacet pohádkových království nahloučených těsně vedle sebe v koutě stařícké země, země tajemství a kouzel, kde z ledových vrcholků hor stékaly křišťálově čisté vodopády a skrytými údolíčky se proháněla divoká zvěř, kde města střežily nedobytné hrady a na venkově nebyla nouze o studny, které vám mohly splnit tři přání. Ta království byla obydlená urozenými pány a dámami, rytíři a učenci, čaroději, čarodějnicemi, bandity a neohroženými pocestnými, kteří se na dotázání od každého dozvěděli, že jistě, beze všeho se můžete napít vody z potůčku nebo studny v kterémkoliv z Dvaceti království, ale abyste měli úplnou jistotu, předtím ji raději převařte, ale nejlepší je držet se piva a vína. Všem dvaceti vlastně ve skutečnosti nevládli králové: některá měla královny a jiná byly víceméně konstituční monarchie. Ale každé z nich bylo zaručeně pravé pohádkové království.

Když ale řekneme pohádkové království, může to znamenat spoustu věcí. V tomto případě nemáme na mysli ten typ, co se vyskytuje v dětské literatuře a je obydlen roztomilými bezpohlavními mluvícími zvířátky. Ve Dvaceti královstvích psali kartografové na prázdná místa na mapách varování: „Tady žijí draci“ a mysleli to smrtelně vážně. Ti draci mimochodem lidskou řečí nemluvili.

Nebyly to ani ty příšerné a ponuré pohádkové země, kde zlé macechy děti jim svěřené nejenže zabíjely, ale ještě z nich vařily polévku a tu pak podávaly na královských banketech. Jistě, žili tam všelijací ničemové a odporní zločinci, ale ti nebyli celospolečenskou normou.

Pohádková království, o kterých tady mluvíme, byla mnohem romantičtějšího typu, taková, co v nich žijí galantní rytíři a půvabné dámy. Uhlazená konverzace a dvorné způsoby se tu mísily s ohnivými proslovy a souboji na život a na smrt. Byla to země dramatických gest a hlubokých citů. A když říkám hlubokých, myslím skutečně hlubokých. Vášnivých lásek. Něžných vztahů. Zbožňování až za hrob. Citlivosti a cituplnosti. Nepotrpěli si tu na žádné náruživé, eroticky orientované vztahy ústící v trhání živůtků, které bylo tak populární v dekadentnějších královstvích. To tady nepraktikovali. V žádném případě.

No tak dobře, *tu a tam* k nějakému tomu roztržení živůtku samozřejmě došlo. Ale ve většině případů nikoliv proti vůli dívky, která v něm vězela.

Před lety v jednom z těch pohádkových království usedl na trůn muž jménem Erik Timberline. Byl to dobrý a spravedlivý panovník. Měl mocnou armádu, ale díky obratné diplomacii a spojenectvím se mu dařilo válkám se vyhýbat. Cesty udržoval ve slušném stavu. Zreformoval školství a skutečně ho tím zlepšil. Všechny etnické skupiny diskriminoval stejně. Erik byl zkrátka dobrý král, ale nenazývali ho Erik Dobrotivý. Jeden Erik Dobrotivý už byl v Calvadosu, a proto byl král Erik z Rassendasu znám jako „Erik ne Dobrotivý, ale ten druhý“

Není snad ani nutné zdůrazňovat, že tenhle přídomek se mu příliš nelíbil. Připadalo mu, že z něj vyplývá, že není Erik Dobrotivý, a tudíž musí být Erik Zlý. Bylo mu jasné, že jednou k tomu dojít musí. Stačí jeden nedbalý historik a navždy vstoupí do dějepisu s nechtěným přídomkem. Byl rozhodnut udělat vše pro to, aby tomu zabránil. Nějaký čas se osobně angažoval v rassendaském soudním systému, doufaje, že si vyslouží jméno Erik Spravedlivý. Jenže na to, aby uspěl v právnických kruzích, neměl dostatečně proradnou povahu. Pak se dalo slyšet hned několik církví najednou, že by mohly za

poměrně skromný příspěvek zařídít, aby se mu začalo říkat Erik Zbožný. Ale ani to se mu dost nelíbilo. Jeho asi úplně nejhorší nápad byl svést co nejvíc žen a získat si tak jméno Erik Neodolatelný. Jeho rádcové ho varovali, že tyhle věci mají tendenci člověku se vymstít. Erik na ně nedbal, jenže do první ženy, která s ním hupsla do postele, se beznadějně zamiloval, oženil se s ní a od dalšího svádění upustil. Erik Záletník nebylo jméno, po kterém by prahl.

Šance, že se problém vyřeší k jeho plné spokojenosti, byla nyní velice mizivá. Jednoho nádherného slunečného dne, když se projížděl městem, se podíval do výkladní skříně a uviděl brýle s kouřovými skly. Král Erik sesedl z koně a podal uzdu sluhovi. Vešel do krámu. Tam se dozvěděl, že brýle byly vyrobeny pro cestovatele putující pod žhnoucím pouštním sluncem nebo po jiskřivých ledových polích. Král Erik si jedny koupil. Vyzkoušel si je. Líbilo se mu, jak v nich vypadá. Vlastně se mu líbily tak, že je od té doby nosil pořád, dokonce i v noci. O několik měsíců později ke svému velkému potěšení zjistil, že mu teď všichni říkají Erik Totálně Superní.

Princ Kevin z Rassendasu byl tou dobou daleko od domova a myslel na svou vlastní reputaci. Když jste daleko od domova, obklopen cizinci, kteří o vašich minulých úspěších vědí jen velice málo, reputace je pro vás opravdu důležitá. Když byl jeho otec Erik Superní a Kevin byl jenom princ Kevin, znamenalo to, že on superní není?

Že je míň superní než jeho táta, to je pro mladého muže velice znepokojivá představa. Na to přece tátové nejsou.

„Kevin Dobrý,“ mumlal si. „To by bylo hrozné. Kevin Hrozný. To by bylo dobré. Kevin Hodný by bylo úplně nejhorší.“

„Promiňte, pane?“ zeptal se ho sluha.

„Na hodné hochy ženské neletí,“ vysvětlil mu Kevin. „Považují je za nudné. Ženy mají rády ničemy. Myslí si, že jsou vzrušující.“

„Ano, pane.“

Princ z Rassendasu si pečlivě upravil manžety a odstranil imaginární smítko z krajky. Když se na sebe podíval do zrcadla, tvářil se možná až příliš blazeovaně. Světle hnědé vlasy mu spadaly přes pečlivě vyžehlené sklady okružní na ramena. Silnýma rukama si uhladil saténový kabátec na plochem, svalnatém břiše. Tmavá látka jeho nohavic bezvadně splývala po jeho dlouhých, rovných nohou až k ohrnutému okraji dokonale vyleštěných vysokých bot z teletiny ozdobených stříbrnými přezkami. Princ Kevin byl opravdu pohledný mladík a věděl to o sobě. S velkou pečlivostí si natočil pramen vlasů na prst a nechal si ho nedbale spadnout na čelo. Jeho osobní sluha mu podal kousek složeného hedvábí.

„Budete si přát svou diplomatickou šerpu, Vaše Výsosti?“

Kevin se nad tím zamyslel. „Raději ne, Winslowe. Připadá mi, že by to působilo příliš oficiálně, nemyslíš?“

„Ale to přece *bude* politická svatba, pane.“

„Jistě, ale proč to tomu děvčeti zbytečně připomínat? Stejně dobře jí mohu poskytnout zdání romantiky ... alespoň v jisté míře.“ Všiml si, jak přes sluhův obličej přelétl mrak a odvrátil se od zrcadla. „Ty s tím nesouhlasíš?“

Winslow se poctivě snažil, aby to znělo neutrálně, ale bylo na něm zřetelně vidět, že o prince má starost takřka otcovskou. Než promluvil, krátce zaváhal. „Pane, uvědomuji si, že váš otec o uzavření toho sňatku velice stojí, ale nemohu se ubránit obavám, pramenícím z mé dlouholeté... ehm, služby...“

„Nechtěl jsi říct spíše přátelství?“

Winslow si dovolil sotva znatelný úsměv. „Ano, pane. Takže nejsem s to projevit upřímnou radost z vašeho zasnoubení s princeznou Rebekou. Podle toho, co jsem o ní slyšel, je její povaha zcela neslučitelná s vaší.“

„Myslím, že správný termín zní studená mrcha.“

„Ehm. Ano, pane. Dokonce i její vlastní lidé ji nazývají Ledovou princeznou.“

„No, možná že ke mně bude chovat vroucnější city.“ Kevin se znovu otočil k zrcadlu a naposledy si popotáhl manžety. „Pojďme, Winslowe. Nesmíme nechat dvůr čekat.“

„Jistě, pane.“ Winslow odložil šarlatovou šerpu na stolek. „Vezmete si dnes večer svůj dvorský meč?“

Princ se nad tím zamyslel. „Logan je slavný válečný hrdina, že ano, Winslowe?“

„Ano, pane. Očekávám, že se dostaví ve své uniformě s plnou dekorací.“

„A bude mít samozřejmě i meč. Ne, já si meč nevezmu. Nesmím se snažit porazit ho na jeho vlastním poli. Nic, co by bylo byt' jen vzdáleně vojenské. Vezmu si jen hůlku.“

Winslow mu přinesl ebenovou vycházkovou hůl se zlatým knoflíkem a pomohl mu obléknout plášť. Sám sluha měl na sobě obyčejné tmavomodré kalhoty a sako s rassendaským erbem vyšíтым na kapse – standardní livrej rassendaského služebnictva. Oba muži pak vyrazili rozlehlými i chodbami hradu Deserae. Byli zde hosty už několik týdnů a pomalu se začali ve zdejších četných síních a schodištích orientovat. Dnešní večer měl být velice významnou společenskou událostí a široká chodba jen šuměla návštěvníky a sluhy. Princ se osobně pozdravil s tolika lidmi, kolik jich znal jménem, a zbytku věnoval alespoň příjemný úsměv. Potěšilo ho, když viděl, jakou úctu projevuje hradní personál Winslowovi.

„Rekl bych, že to je dobré znamení,“ svěřil se mu tlumeným hlasem. „Služebnictvo přece vždycky všechno ví dřív než panstvo, že?“

Starší muž přikývl. „To je pravda, pane. Skutečnost, že mi ostatní sluhové dávají najevo svou úctu, znamená, že jsme pořád ještě v užším výběru.“

„Kolik nás tam je?“

„Když počítám i lorda Logana, kromě vás jsou tu ještě čtyři další potenciální nápadníci.“

„Hayward se už neukázal?“

„Jeho lordstvo ochořelo, pane.“

„Ale ne vážně, doufám. Zítřka mu napíšu. A co Monty?“

„Povídá se, že princ Montcrief brzy oznámí zasnoubení s jinou dámou.“

„S lady Allyson?“

„Tak jsem to slyšel.“

„To je dobře. Myslím, že už bylo načase. Ti dva na sebe dělají zamilované oči už dobrého půl roku. Výborně, takže jsem zůstal já, Logan, Raymond, Harkness a Bigelow.“

„Ano, pane. Ale mezi služebnictvem se povídá, že vy a Logan jste jediní vážní soupeři. Deseraeská šlechta před vámi stále preferuje lorda Logana, ale veřejné mínění se přiklání vaším směrem.“

„Ti staroušové budou vždycky podporovat vojenskou sílu. Nu, měj uši nastražené, Winslowe.“ Scházeli po dalším širokém schodišti. Na okamžik ustoupili stranou, aby mohly projít dvě dámy v bohatých róbách. Kevin se vrátil k původní konverzaci. „Abych řekl pravdu, Winslowe, není v tom jenom politika. Osobně bych byl rád, kdyby mi ten sňatek s princeznou vyšel.“

„Pročpak, pane?“

„No, tak za prvé je skutečně krásná.“

„Všechny princezny ve Dvaceti královstvích jsou krásné, Vaše Výsosti. To je jedna z nerozřešitelných záhad naší země. Ještě jsem tady neviděl nehezkou princeznu.“

„No dobře, ale je taky přibližně mého věku. Však víš, co se přihodilo princovi Frederikovi. Jeho rodina jej odmítla nechat oženit, dokud mu nebude třicet, a potom ho zasnoubili se šestiletou dívkou.“

„To se stalo před deseti lety, pane. Nyní je to nejšťastnější muž středního věku ve svém království.“

Oba muži se ocitli v širší, a ještě přeplněnější chodbě. Nechali se unášet proudem lidí, ale před vchodem do velkého tanečního sálu se zastavili.

Uvnitř hrál dvacetičlenný orchestr, co mu síly stačily, ale bzučení konverzace bylo i tak hlasitější. Tisíc svíček, z nichž každá se stokrát odrážela od broušených plošek křišťálových lustrů, zalévalo prostornou síň měkkým nazlátlým světlem. Dav ve svém hemžení vrhal oslnivé pablesky světla odráženého od diamantových, rubínových: a smaragdových náhrdelníků třpytících se na šíjích dam. Ramena mužů kryly sametové, hedvábné a kožešinové pláště. Veškerá deseraeská šlechta a smetánka kupeckého stavu kroužila sálem v širokých obloucích, potřásala si rukama, klábosila, představovala se, vytvářela skupinky, hloučky a kliky a zase se od nich oddělovala, aby se vrátila do hlavního proudu jako říčka vtékající do rybníka. Sluhové se stříbrnými tácy s chlebičky a plnými číši vína hladce vplouvali do víru, zatímco jiní jejich kolegové se z něj stejně hladce vynořovali s prázdnými podnosy.

A uprostřed proudu stáli čtyři muži, kteří přicestovali ze svých význačných zemí, aby se ucházeli o ruku princezny Rebeky.

„Bigelow, Raymond, Harkness a tamhle je lord Logan,“ řekl Kevin, když se rozhlédl po sále. „Stojí tam s lordem Hepplewhitem a baronem Ashburym. Přivedl si s sebou několik členů své Černé gardy. Jak vidím, Bigelow je tu bez svého doprovodu. Odpověděli ostatní diplomaté na moje poselství, Winslowe?“

„Ano, pane. Zprávy od Jejich Excelencí Berryho a Wainrighta jste dostal dnes ráno.“

„A co v nich bylo?“

„Že se Deserae pyšní svými sady, ale produkuje velmi málo vína.“

„Výborně. A co ještě?“

„Většina obyvatelstva nachází obživu v chovu ovcí a dřevorubectví. Takže je jen přirozené, že hlavními komoditami

jsou zde vlněné látky a řezbářské výrobky. Také tkají len. A v horách se těží cín.“

„Ovce,“ řekl Kevin zamyšleně. „Hmmm. Dobře, možná tě ještě budu potřebovat. Počkej na mě tady.“

Pozdravil se s dveřníkem, který ho pak ohlásil – ne že by to někdo poslouchal nebo ho vůbec mohl přes hudbu a tlachání v sále slyšet. Princi Kevinovi trvalo skoro hodinu, než se propracoval do středu síně, protože každý krok znamenal další kolo vítání, klanění, potřásání rukou a výměny zdvořilostí. Princ se ani na okamžik neodchýlil od svého kurzu, i když ostatní hosté cirkulovali sálem naprosto bezcílně, ale nakonec ho dav vytlačil do centra dění spíše pouhou náhodou. Vypadal skoro překvapeně, když se najednou otočil a zjistil, že stojí tváří v tvář principi Bigelowovi.

„Samueli,“ řekl a lehce se uklonil. „Rád tě zase vidím. Vypadáš dobře.“

„Ty také, Kevine.“ Bigelow se neuklonil ani se neusmál. Byl to docela pohledný mladík, snad malinko obtloustlý, ale svalnatý a za normálních okolností docela přátelský a otevřený. Před třemi týdny se o něm soudilo, že má slušné šance. Nyní už byl celou tou hrou unavený a chystal se odjet domů. Panstvo Deserae zúžilo výběr na dva. Bigelow už byl informován, že v minulém kole vypadl.

„Raymonde, Harknessi,“ řekl princ a s oběma si potřásl rukou. Raymond byl hubený, zachmuřený mladík, který neustále vypadal trochu zasněně. Nikdy ho nepovažovali za vážného konkurenta a byl tady patrně jen z diplomatických důvodů. V každé ruce měl sklenku vína a mezi zuby svíral lulku. Princ Harkness měl blankytně modré oči a dlouhé zlaté vlasy a všechny dospívající dívky v království si myslely, že je naprosto božský. Byl však o tři roky mladší než Kevin a o dva než princezna. Kevin dobře věděl, že princezna by se nikdy neprovdala za mladšího muže.

Takže zůstával jen Logan z Angostury, syn lorda nejvyššího kancléře a generál angosturské armády. Byl vysoký, ještě větší, než Kevin, který nebyl v žádném případě malý. Hranatá brada, široká ramena a epolety na nich působily, že vypadal ještě statněji. Normálně cestoval v doprovodu speciálně vycvičené bojové jednotky nazývané Černá garda. To byl jeden z důvodů, proč mu jeho muži říkali Černý Jack Logan. Ty ostatní byly nasnadě. Měl černé oči a černé vlasy ostříhané nakrátko, aby se mu nevinily, a dokonale pěstěný černý vous. Rukávy jeho uniformy z černé vlny zdobily zlaté prýmký nablýskanější, než vyžadovaly předpisy, a na levé straně prsou měl dvě řady medailí. Nosil černou košili bez límce a černý hedvábný šátek uvázaný kolem krku ve vojenském stylu a u pasu mu visel vojenský meč. S Kevinem se pozdravil stroze a z jeho výrazu bylo zřejmé, že ho nevidí rád. Logan dával od začátku jasně najevo, že o ten sňatek stojí, a na každého ze svých soků se díval jako voják na nepřítele – tedy jako na překážku, kterou je třeba zničit nebo se s ní vypořádat jiným definitivním způsobem. Princ Kevin se naopak vůbec netvářil jako sok. Vesele se na vojáka usmál a uctivě se mu uklonil.

„Jak jsem právě řekl, správné rozmístění jednotek podél hranic je klíčovým bodem obrany země, jako je Deserae.“ Logan právě probíral vojenskou připravenost. Znovu navázal na přetrženou nit konverzace. „Všechny síly nemůžete mít na předsunutých hlídkách. Zvlášť ne v tak hornatém terénu, jako je ten váš. Potřebujete je někde, odkud je můžete rychle přesunout tam, kde je to potřeba. Když se jim nepovede prorazit, stačí je jen stáhnout a zkusit to znovu. Abyste porazili nepřátelskou armádu, musíte ji vylákat do otevřené krajiny, kde se dá manévrovat.“

Bigelow se tvářil znuděně. Harkness nespouštěl oči z dívky v hluboce vystřižených šatech. Oba členové deseraeské vlády Loganovi doslova viseli na rtech. Baron Ashbury byl

bělovlasý, starý a silný, zatímco lord Hepplewhit byl bělovlasý, starý a hubený. „Lord Logan nám vyprávěl o některých svých vítězstvích,“ vysvětlil Ashbury Kevinovi.

„Kterých už bylo bezpočet,“ odpověděl Kevin. „Tvoje pověst se už rozšířila i po naší zemi, lorde Logane.“ Logan si ho stěžl všiml.

„Myslím, že právě takového vůdce v Deserae potřebujeme,“ řekl Hepplewhit Kevinovi. „Vzhledem k naší situaci. Z hor v pohraničí se k nám stahují všelijaké odpornosti. A naše poloha přímo vyzývá k tomu, abychom expandovali.“

To byla pravda. Deserae měla strategickou polohu mezi dvěma velkými řekami a nejsnazší průchod severními horami končil na jejich hranici.

„Rassendas má mnoho zkušených generálů. Můj otec je přirozeně ochoten uzavřít s Deserae smlouvu o vzájemné obraně. Za patřičných okolností,“ dodal Kevin nenuceně a nijak nezdůrazňoval, o jaké okolnosti by se jednalo. Logan ho zpražil pohledem.

„Ano, dám si víno, děkuji,“ řekl Bigelow. Hovořil s bíle olivrejovaným sluhou, který mu úslužně nabízel obsah tácu. Vzal si z něj číši sytě rudé tekutiny a ochutnal. „To je vážně skvělé víno.“

„Dovoz z Rassendasu,“ řekl Hepplewhit, když si každý z mužů vzal po sklenici. „Vy si nedáte, lorde Logane?“

„Možná by se hodilo na vaření.“ Logan vrátil číši na podnos poté, co její obsah sotva ochutnal. „Bojím se, že rassendaská vína se nemohou měřit s plnou chutí vín z Angostury. Jako mnohé, co pochází z té země, jsou nedomrlá a slabá.“

Tohle už byla jasná urážka. Skupinka náhle zmlkla a vytvořila malou kapsu ticha obklopenou šuměním konverzace. Všichni čekali, jak Kevin zareaguje. Bigelow sklouzl pohledem k princově pasu; viděl, že meč nemá, a zamyšleně se podíval na těžký knoflík jeho vycházkové hole. Muži z Loganovy

Černé gardy se nenápadně stáhli blíž. Ale Kevin odpověděl s úsměvem. „O tom se s tebou nemohu přít. O vínu toho moc nevím – já osobně ho moc nepiju.“

„Dáváš přednost pivu?“ zeptal se Bigelow.

„Pivo není špatné, Same. Ale když si můžu vybrat, dám si raději mošt.“

„Mošt? Skutečně?“ Ashbury se protlačil do popředí. „Princi Kevine, v tom případě musíte ochutnat některé z našich moštů.“ Popadl Kevina za ruku a odvedl ho z místnosti. „Takže vy jste na mošt, co? Patří mi poměrně rozsáhlé sady. Zásobuji mnoho moštáren v Deserae. Při vši skromnosti musím říct, že můj mošt je... ale udělejte si názor na něj sám.“

„Vy máte sady? Opravdu?“ Část davu následovala prince z místnosti.

„Ó ano. Jablka, třešně, švestky, hrušky... tudy, prosím.“ Ashbury ho odvedl postranními dveřmi do předpokoje, kde byly vyrovnány sudy. Sluhové plnili sklenice hustým moken a rovnali je na podnosy. Baron ukázal na sudy rozmáchlým gestem. „Tady to máte. Ty jsou moje. Nejlepší si necháváme pro sebe a zbytek prodáváme. A pro krále, samozřejmě. Králi dodáváme to nejlepší z našich zásob. Jen počkejte, až to ochutnáte. Číšníku! Čistou sklenici pro prince, prosím.“

„Ne, sklenici ne,“ namítl Kevin. „Podle mě chutná mošt nejlépe, když se pije z poctivého dřevěného poháru.“

Z kruhu shromážděných mužů se ozvalo souhlasné mručení. „To máte pravdu,“ prohlásil vysoký muž, který se prodral do popředí. Měl nakrátko ostříhané vlasy a mával nad hlavou vyřezávanou holbou.

„Lorde Tripple,“ přivítal ho Kevin.

„Korbel moštu, to je to, co princ potřebuje. Grindseyi, kde je ten korbel, co jsem přinesl – á, tady ho máme. Tu máte, Timberline. Podívejte se na tohle.“

Slavnostně Kevinovi podal nějaký zabalený předmět. Kevin rozvinul látku a vážně si ho prohlédl. Byl to korbel

vyřezaný z dubového dřeva a vykládaný třeshňovým, ořešákovým, javorovým a růžovým dřevem. Nádherná intarzie na jednom jeho boku obsahovala alespoň dvacet postav vyvedených tak mistrovsky, že bylo možné rozlišit výraz v každíčkém miniaturním obličejí. „To je nádhera. Skutečné umělecké dílo.“

„Ale no tak,“ zapýřil se Tripple. „Ujišťuji vás, že je to jen velice skromný dárek. Je mi potěšením, že se setkávám s mužem, který dokáže ocenit dobrou řezbářskou práci.“

Kovové korbele nesnáším – brní mi po nich zuby. Moji řezbáři – udělali i dveře pro hradní kapli, musíte se na ně zajít podívat – pracují výhradně s místními surovinami. Na svém panství mám výběr nejrozumnějších dřev, které jsou pro takovou práci třeba. Jeden strom pokácíte, dva jiné za něj zasadíte, to je moje zásada moudrého lesničení.“

„Dovolte, abych vám ho naplnil moštem,“ řekl baron a podal korbek číšníkovi.

„Promiňte, pánové,“ řekl sluha. Všichni se na něj podívali. „Omlouvám se, že jsem vás vyrušil, ale Jeho Veličenstvo král trvá na tom, aby všichni naši hosté byli přítomni.“

„Samozřejmě,“ řekl lord Tripple. Pokynul Kevinovi, aby následoval sluhu, a sám šel za ním. Baron Ashbury počkal, až se korbek naplní moštem, a pak se přidal k lordu Tripplovi. Zpátky ve velké taneční síni uviděl Kevin dav lidí, kteří se tísnili před dvěma francouzskými okny vedoucími na malý balkonek. Z davu se vynořil Bigelow, který za sebou táhl vzpouzejícího se Harknesse s hloučkem mladých žen v patách. Oba měli ve tváři výraz lidí nucených zhostit se otravné povinnosti. Kevin přistoupil k lordu Hepplewhitovi a tázavě se na něho podíval. Hepplewhit ustoupil stranou a nechal Kevinu vyhlédnout z vedlejšího okna. V hloubce šestnácti stop pod nimi se rozkládaly královské zahrady. Shromáždil se tam úctyhodný dav lidí. Kevin odhadoval, že jich bylo kolem tisíce.

„Poddaní z města,“ vysvětlil Hepplewhit. „A z okolních vesnic. Chtějí vidět muže, co se ucházejí o ruku Ledové –“ Odkáshal si. „Chci říct naší milované princezny. V posledních týdnech se nemluví o ničem jiném. Tolik královských návštěv ve městě a navíc ta svatba. To je příliš lákavé téma pro prostý lid. Jeho Veličenstvo rozhodlo, že na dnešní večer otevře královské zahrady. Kdybyste mohli jeden po druhém vystoupit na balkon a zamávat jim, možná i prohodit pár slov?“

Lord Logan už byl venku. „Bude mi ctí,“ řekl Kevin. „Jsem si jist, že znáte protokol. Chtějí vás jenom vidět, aby měli o čem vyprávět svým přátelům a dětem. Někteří z nich kvůli tomu urazili dalekou cestu.“

„Princezna je u lidí oblíbená?“

„To ano. No, oblíbená možná není to pravé slovo. Ale určitě ji obdivují... svým způsobem. Jeho Veličenstvo se samozřejmě těší u svých poddaných náležitě úctě. A samo si jich váží.“

Bigelow si prohlédl Kevinův korbel. „To od tebe bylo chytré, že sis to přinesl, Kevine.“

„Proč myslíš, Same?“

„No, všechny princezny se přece chtějí vdát za muže s ohavným korbelem v ruce.“

„To nemůžu popřít.“

Logan dokončil svou řeč. Kevin neslyšel, co přesně říká. Podle tónu usoudil, že mluvil agresivně a vojácký. Dav ho odměnil slušným potleskem.

Na balkoně ho vystřídal Bigelow. Logan se vrátil do sálu. „Otravná sebranka,“ zabručel.

„Naprosto souhlasím,“ přitakal Harkness. „Je to svým způsobem degradující, takhle tady šaškovat před nemytou většinou.“

„Nu, *noblesse oblige*,“ povzdechl si Raymond. „Každý z nás musí hrát svou roli.“ Dívali se, jak Bigelow mluví. Prozatím se mu podařilo dav rozesmát.

„Na druhé straně, jsou mezi nimi i docela hezounké kočky.“ Harkness si odhrnul vlasy z čela.

„Myslel bych, že mají důležitější věci na starosti než strkat nosy do našich záležitostí,“ zabručel Logan. Znechuceně se kolem sebe rozhlédl. „Kam se vlastně poděl Timberline?“

Bigelow venku právě skončil a vrátil se dovnitř. Pokynul rukou směrem k balkonu. „Je tam dole.“

„Cože!“ zvolal Logan. Všichni nápadníci kromě něj se rázem začali tlačit k balkonu. Tripple, Ashbury a Hepplewhit se tam vmáčkli za nimi. Logan byl první, kdo se dostal k ozdobné balustrádě a pohlédl dolů. „Co to k čertu dělá?“

Bigelow, který v síni osaměl, se usmál. „Zpracovává dav,“ zamumlal. „Zpracovává dav. Víte,“ řekl číšníkovi, „docela bych si taky dal korbel moštu.“

Muže v č

Winslow spěchal za Kevinem do zahrady. Princ z Rassendasu už byl uprostřed davu, úplně obklopený lidmi, kteří se na něj tlačili ze všech stran. Winslow s povděkem zaznamenal, že byli čistí a oblečení ve svých nejlepších šatech... návštěvu královských zahrad zjevně považovali za zvláštní příležitost. Kevin procházel mezi nimi, poplácával muže po ramenou, tiskl ruce ženám a hladil děti po hlavičkách. Naštěstí mu nikdo nedával novorozeňata k políbení, i když Winslow věděl, že princ by je neodmítl.

To bylo něco, co se naučil od svého otce. Winslow byl jednou u toho a slyšel to. Král Rassendasu byl ve své šatně. „Žádný panovník nemůže dobře vládnout, když si ho jeho lid neváží,“ řekl mladému princovi. „Ani šlechta ne. Nemůžeme je vést proti jejich vůli. Získej si podporu zdola a šlechta se už přidá.“

Kevin přikývl. Král Erik si právě zkoušel černý rolák. „Jak to jde k mým slunečním brýlím?“

Bylo zřejmé, že princ nyní zvolil právě tuto strategii a získává si podporu zdola. A zdálo se, že se mu to daří. Každý, s

kým se setkal, se na něho usmíval. „Vypadá to, že je to správný chlap,“ řekl jeden chlápek s brunátným obličejem Winslowovi. „Byl by z něj dobrý manžel pro naši princeznu.“

„Ano, také si to myslím,“ odpověděl sluha. Po chvíli se mu podařilo prodrat se k princovi dost blízko, aby slyšel, jak hovoří s mužem v kožené kazajce.

„Šli jsme sem celou tu dálku, abychom viděli prince,“ říkal právě muž. „Povídal jsem jí, aby si nedělala plané naděje, ale ona nedala jinak. Myslel jsem, že se akorát objevíte na balkoně. Říkal jsem jí, že vám jen zdálky zamáváme. A teď jste tady a ona ze sebe nedokáže vymáčknout jediného slova.“ Ohlédl se přes rameno. „No tak, Emmo, miláčku. Nebud' nezdvořilá. Pojď sem a pozdrav Jeho Výsost.“

Za mužovou nohou se schovávala malá holčička. Na okamžik vykoukla zpod jeho pláště a plaše se na prince usmála. Byla tmavooká, s vlasy svázanými dozadu mašlí. Vzápětí se zase rychle schovala za svého otce. Princ poklekl na jedno koleno, takže se jeho obličej ocitl skoro na úrovni s jejím.

„Někdy je dost stydlivá,“ vysvětlil mu muž a pohladil dívku po vlasech. „Jakmile se ale osmělí, uvidíte, že je to malá brebentilka.“ Jemně vystrčil holčičku před sebe. „Emmo, ukaž Jeho Výsosti, co jsi přinesla.“

Dívka váhavě vykročila vpřed a Kevin zjistil, že v hrsti svírá malý hrneček z pálené hlíny. Byl zakrytý kouskem čisté látky převázané provázkem. Dívka ho náhle vrazila princovi do ruky, otočila se a ukryla obličej v kazajce svého otce.

„To je mátový rosol,“ řekl muž. „Dělala ho sama. I když maminka taky trochu pomáhala, že, Emmo?“ Dívka vtiskla obličej ještě hlouběji do jeho kazajky a neřekla ani slovo. „Mysleli jsme, že bychom ho tu pro vás mohli nechat. Ani ve snu mne nenapadlo, že s vámi budeme doopravdy mluvit.“

„Děkuji ti, Emmo. Mátový rosol miluji,“ řekl princ.

Pak se narovnal. „Zvlášť když k němu mám svoje oblíbené jídlo, jehně na roštu.“

„Vy máte rád jehněčí? Já chovám ovce.“

„Skutečně?“ žasl Kevin.

Teprve teď si Winslow všiml, že muž na sobě má kazajku z ovčí kůže a odznak nižšího funkcionáře cechu. Tohle patřilo k věcem, které by princ zaregistroval okamžitě.

„Vlastně brzy budeme mít výroční cechový piknik, Vaše Výsosti. Takže jestli máte rád jehně na rožni...“ Náhle se zatvářil rozpačitě. „Samozřejmě jste zvyklý na vznešenější jídla, ale kdybyste zaskočil a pronesl pár slov...“

„Bude mi potěšením. Moment.“ Přitáhl si Winslowa. „Winslowe, poznamenej mi výroční piknik cechu na čtvrtek ve dvě hodiny.“ Znovu se obrátil k ovčákovi. „Řekněte tady tomu muži všechny podrobnosti a uvidíme, jestli by se to dalo zařídit. Tak ahoj, Emmo.“

Dívinka na okamžik vykoukla a zamávala mu rukou.

„Piknik se koná příští čtvrtek,“ řekl muž Winslowovi. „Ve dvě hodiny...“ Zamyšleně se odmlčel. Winslow si v duchu poznamenal, aby princí připravil nějaké vlněné šaty a napsal mu řeč na téma: „Chov ovčí, základ silné ekonomiky.“

Když Kevina znovu dostihl, hovořil se ženou, která předla len. Její manžel len pěstoval, její dcera jí pomáhala jej příst a její strýc ho tkal. Plánovali velkou rodinnou oslavu. Kevin slíbil, že na ni zaskočí. Winslow si udělal další mentální poznámku, tentokrát že má princí sehnati lněné šaty a napsat řeč na téma: „Pěstování lnu, základ silné ekonomiky.“

Kevin pokračoval ve zpracovávání davu, sbíral drobné dárky ve formě zavařenin, marmelád, ručně pletených šálů, svetrů, rukavic, palčáků, košíků ovoce, dřevěných misek a pohárů. Dostal dokonce i vyřezávanou flétnu.

Všechny tyto pozornosti předával Winslowovi, aby mu je uschoval. Než se dostali na konec zahrady, měl jeho sluha plnou náruč a sotva přes tu hromadu viděl. Kevin se rozhodl,

že už udělali dost. Ostatní nápadníci mezitím skončili se svými proslovy. Dav v zahradě už také začal řídnout, jak se lidé postupně rozcházeli do svých domovů. Oba muži proklouzli mezi ozdobnými keři a vydali se skrytou cestičkou do paláce. Po několika krocích se Kevin zastavil a vzal svému sluhovi několik těžších dárků. Když se zase otočil, uprostřed pěšinky stála stará žena.

„Dej si pozor, Timberline,“ řekla. „Dej si pozor na muže v černém.“

Kevin si povzdechl. „No skvělé, věštkyně.“ Urovnal si náklad darů. „Přesně tohle jsme teď potřebovali.“

V temnotě zahrady ji bylo stěží vidět. Její hlas zněl chraptivě, jako kdyby byla velice stará; připomínal suché škrábání smirkového plátna na měkkém dřevě. Na sobě měla černý plášť s kapuci a její obličej byl ukrytý ve stínu, ale když pozvedla sukovitý prst, měsíční světlo se zalesklo na sinale bílé kůži. „Dej si pozor, princí Kevine z Rassendasu,“ zopakovala. „Dej si pozor –“

„Na muže v černém. Pochopil jsem to hned napoprvé,“ řekl princ. „Je mi líto, ale věštkyně a jasnovidci na mne nikdy neudělali velký dojem. Schovejte si svou věštbu pro někoho naivnějšího. Já nevěřím, že někdo dokáže předpovědět budoucnost.“

„Věděla jsem, že to řekneš. Střez se muže v černém –“

„Ano, ano. Všichni dáváte stejná bezcenná, neurčitá varování, která mohou znamenat cokoli. ‚Kaj se, neboť konec bude noc. Střez se březnových id. Dávej si pozor na muže v černém.‘ K čemu je to dobré? Po světě chodí spousta chlapů v černých šatech. Proč nemohou být věštkyně trochu konkrétnější?“

„Asi tak šest stop a dva palce vysoký, čtrnáct kamenů,“ řekla stařena pohotově. Nemluvila hlasitě, ale vyslovovala velice zřetelně a sebejistě. „Hnědé oči, tmavé vlasy, které si

češe nalevo, malý knírek a špičatá bradka. K čaji měl rád citronové sušenky. Dvě kostky, bez mléka.“

Takovou odpověď Kevin skutečně nečekal. „To se pořád ještě hodí na spoustu lidí.“

„Lehce naštíplý levý horní špičák. Na hřbetě pravé ruky má vytetovaného malého pavoučka.“

„Ehm, to pořád ještě –“

„Na kabátci mu chybí třetí knoflík odshora.“

„No dobře, dobře, už je mi to jasné.“ Kevin přistoupili blíž. Nyní viděl, že se žena pod pláštěm hrbí. „A kdy přesně má k tomu tajemnému setkání dojít. Nepředpokládám, že byste mohla...“

„Za pět dní,“ řekla stařena. „Několik hodin po půlnoci. Bude zima. Vezmi si svetr.“

„Zima? Vždyť je léto! A na co přesně si mám dávat pozor?“

„Bohové, ty jsi ale náročný. Co bys ještě chtěl? Čtyřverší? Tak dávej pozor.“ Odkáslala si, obrátila oči v sloup, až se objevilo bělmo, a pak pronesla strašidelným, sípavým hlasem:

„Věz, že muže v černém neporazíš,
ani nepřineseš, co se získat snažíš.

V útoku gardy nastane nečekaný zvrat

a... ehm... co se rýmuje na ,zvrat“?“

„Zkrat,“ odpověděl Kevin.

„Byrokrat okrad hrad,“ řekl Winslow.

„Nic z toho se mi nehodí.“

„To je mi líto.“

Stařena zalistovala v kapesním slovníku rýmů. „V téhle tmě nepřečtu ani slovo. Budu za tebou muset přijít ještě jednou.“

„Žádný spěch. Poslyšte, dámo, kdybyste skutečně viděla do budoucnosti, nestála byste v noci v královské zahradě a nevěštila. Investovala byste.“

Stařena se náhle narovнала. „Můj ty smutku!“ zvolala. „Teď jsem si vzpomněla, že mám zajít za svým makléřem, při tak rozkolísaném trhu s věčně se měnícími úrokovými sazbami...“ Otočila se, ušla dva kroky od pěšinky a rozplynula se ve stínu.

Ale ze tmy ještě zavolala: „Stejně si ale dávej pozor, mladý Timberline. Dávej si pozor na vysokého muže s tmavými vlasy, hypnotickým pohledem, zjizvenou tváří, zlověstným úsměvem a šíleným smíchem. Jo, a na malíčku má prsten.“

„Počkat!“ zvolal Kevin. „Co se stane s úrokovou sazbou?“ Rozběhl se za ní po cestičce a rozhlédl se. Světlo z palácových oken zalévalo jen prázdnou zahradu. Stařena zmizela.

Kevin se vrátil zpět na cestičku. Jeho sluha všechno pozoroval přes hromadu dárků. „Co si o tom všem myslíš, Winslowe?“

„Musím říct, pane, že věštkyňe tady v Deserae jsou zvyklé si svůj plat skutečně zasloužit.“

„Jistě. Samozřejmě je to celé nesmysl. Mimochodem, zapamatoval sis to všechno?“

„Bojím se, že jediné, na co si právě teď dokážu vzpomenout, je, že si máte dávat pozor na muže v černém.“

„Jo.“ Princ se zamračil. „Neříkala, že bude mít vousy? To by mohl být Logan, že? Muž v černém?“

„Možná ne, pane. V umělém světle se těžko rozpoznává barva. Podle mě nosí Jeho lordstvo tmavou námořnickou modř.“

„Podle mě je to černá. Samozřejmě, tady ve městě ví každý, že soupeřím s Loganem, takže to zase tak obtížné proroctví nebylo. Vlastně mě to jen utvrzuje v názoru, že jsou to všechno podvodníci.“

„Naprosto s vámi souhlasím, pane. Přesto však, Vaše Výsosti, bylo by hezké...“ Winslow zaváhal.

„Kdyby nám řekla něco víc o těch investicích?“

„Ano, pane.“

„Zapomeň na to, Winslowe. Je čas něco sníst.“

Vrátili se do hradu. Uvnitř bylo poměrně snadné najít nějaké sluhy, kteří by se postarali o všechny ty dárky. Než dorazili do velkého tanečního sálu, většina lidí už přešla do hodovní síně. V ní byly připravené dlouhé stoly a židle se sametovými polštářky. Nikdo však ještě neseděl, všichni stáli za opěradly svých židlí a čekali, až přijde princezna Rebeka. Mezi hosty se proplétali číšníci, kteří nalévali víno, přinášeli košíky s rohlíky a zapalovali svíce. Světlo jejich plamínků tancovalo na stříbrných přiborech. Stěny síně pokrývaly nové temně rudé a zlaté tapiserie! Smyčcové kvarteto doplňovalo atmosféru komorní hudbou. Kevin poslal Winslowa, ať se jde najíst do kuchyně, a zaujal místo na stupínku spolu s ostatními čestnými hosty. Bigelow ho přivítal kývnutím a zašeptal mu: „Takže konečně uvidíme Ledovou princeznu. Alespoň se na ni podívám, než odjedu z města.“

„Ty jsi ji ještě nikdy neviděl?“

„Kdybych se řídil podle svého otce, žádný z nás byl neviděl svou snoubenku dřív než o svatebním dnu. Tvrdí, že to kazí disciplínu. Je tak trochu staromódní. Mám to chápat tak, že ty jsi ji už viděl?“

„Minulé léto jsem tady vyřizoval nějaké diplomatické záležitosti,“ odpověděl Kevin. Bigelow byl dost chytrý, aby v tom rozpoznal úmyslně vyhýbavou odpověď. Pokrčil rameny.

Nápadníci se shromáždili na vyvýšeném pódiu, všichni po jedné straně stolu, zatímco vybraná deseraeská šlechta brala druhou stranu a lord Hepplewhit zaujal místo v čele. (Podle deseraeských zvyků byli všichni uchazeči ruku princezny považováni za sobě rovné). Kevin byl umístěn mezi Bigelowa a Harknesse, naproti lady Trippleové. Ta se na něj povzbudivě usmála. Místo v druhém čele stolu bylo zatím prázdné stejně jako židle po obou jeho stranách. Hepplewhit rozmlouval s

Raymondem a přitom neustále po očku sledoval hodiny. Konečně se otevřely dveře hodovní síně a dovnitř vešla princezna Rebeka v doprovodu svých dvorních dam a dvou důstojníků palácové gardy. Hudba okamžitě ztichla. Logan, Harkness, Bigelow a Raymond se jako jeden muž dychtivě naklonili dopředu.

První, co zaregistroval kterýkoliv muž při pohledu na princeznu Rebeku, byly křivky. Křivky, které se pohybovaly. Křivky, které se pohupovaly. Křivky, které se vzdouvaly jako vlny na rozbouřeném moři. Křivky, které napínaly její šaty, až to vypadalo, že látka nevydrží a musí pod tím tlakem každou chvíli prasknout, ale pak ustoupily a objevily se zase na jiném místě, stejně nebezpečné a svůdné. Většina žen si těch křivek všimla také, ale těm mimo to neuniklo, ani že princezna má dlouhé světlé vlasy svázané do strohého drdolu, bledý obličej nalíčený jen zběžně, modré oči stejně chladné jako pověst a že se její rty při pohledu na čekající nápadníky stáhly ve výrazu nezastírané nevole. Muži si takových věcí všimnou také. Časem. Obvykle to vyžadovalo tři nebo čtyři další pohledy – někdy až devět – než průměrný muž vůbec dokázal přesunout zrak k Rebečině obličej. Po pravdě řečeno byla malinko při těle. Jenže veškerá přebytečná hmota byla dobře rozmístěná. Pás měla velice štíhlý, takže větší objem prsou a boků jen zdůrazňoval, že má postavu ve tvaru přesýpacích hodin.

„Můj bože,“ zamumlal Bigelow. „Když se můj táta i zmiňoval o pohořích Deserae, myslel jsem, že mluví o krajině.“

„Pst,“ okřikl ho Kevin. „Chovej se slušně.“ Rebeka na sobě měla blankytně modré hedvábné šaty, které nádherně ladily s jejíma očima a byly dost tenké, aby odhalovaly, že nemá co skrývat. Ke zdůraznění postavy nebylo třeba žádných vycpávek ani kostic. Všechno, co měla pod šaty, byla ona.

Pak princezna a její doprovod dorazili ke stolu a zastavili se. Jeden z důstojníků vykročil vpřed a přidržel jí židli. Rebeka se posadila, rozhlédla se po síni a lehce přikývla. Dvě dvorní

dámy zaujaly místa po jejích bocích. Sállem se ozvalo šustění sukní, jak se usazoval zbytek žen a dívek. Muži zůstali stát, dokud Hepplewhit nepronesešl přípitek králi. Znovu začala hrát hudba. Všichni, kdo ještě neseděli, se posadili. Důstojníci odešli. Rozproudila se konverzace.

Za Bigelowem a Kevinem se objevil číšník s terinou a naběračkou. „Polévku, pánové?“

„Nalij mi ji do klína,“ požádal ho Bigelow. „Možná pak na chvíli přestanu myslet na to, o co přicházím.“

„Promiňte, pane?“

„Ale nic. To byl jen vtip. Jaká je, želví? Ano, polévky si dám. Co říkáš, Timberline?“

„Želví polévka tu vždycky byla dobrá.“

„Já myslel na princeznu, moulo.“

Kevin si ji lhostejně změřil pohledem. „Docela hezká! holka.“

„Zatraceně, chlape, chceš to vzdát nebo co? Podívej se na Logana, ten přímo hltá každé její slovo. Jestli nechceš prohrát, budeš muset spustit stavidla svého šarmu naplno.“

„Lord Logan se může k princezně lísat, jak chce, ale nepomůže mu to ani co by se za nehet vešlo. Přesvědčit je třeba jejího otce. A král se zařídí podle toho, co mu řeknou jeho rádcové a lordi. Takže jestli je na někoho třeba udělat dojem, jsou to oni.“

„Hm, v tom máš nejspíš pravdu. Ale neškodilo by mít na své straně i to děvče. Nanesu to téma ve svém projevu po večeři.“

„Dnes je na tobě řada s projevem?“

„Jo. Pronesu řeč na téma ‚Velká ňadra, základ silné ekonomiky.‘“

„To nemůže selhat.“

Rebeka už konverzovala s ostatními muži. „Jestli jsem to správně pochopila, Raymonde, vy se považujete za něco jako básníka.“

„To je pravda, Vaše Výsosti. Vlastně jsem na vaši počest napsal báseň. Prokážete mi tu čest a poslechnete si ji?“

„Ne. A vy, Harknessi. Slyšela jsem, že stále ještě studujete.“

„Ano, jsem na univerzitě.“

„Učíte se tam něco užitečného?“

„Zeměpis, Vaše Výsosti.“

„To schvaluji. Na zeměkouli je ještě spousta míst, která nikdo neprozkoumal. Možná byste mohl zaplnit některou z těch mezer v našich vědomostech. Až dospějete. Zahálčivé muže nesnáším. A co děláte vy, lorde Logane.“

„Rozhodně nezahálím, princezno. Jsem muž činu. Starám se o obranu své země a svůj život jsem zasvětil úsilí zajistit Angostuře bezpečí. Jak bezpochyby dobře víte, před nějakým časem jsme trpěli... roztržkami, vnitřními i vnějšími. Mám to potěšení říct, že jsem tyto potíže vyřešil.“

„To je chvályhodné, řekla bych. Samueli Bigelowe, mnoho z mých přátel se těší, až si budou moci vyslechnout váš proslov.“

„Vážím si toho, Vaše Výsosti. Ale těšíte se na něj i vy?“

„Já ne. A co vy, Timberline. Jak vy trávíte čas?“

„Lenošním, Vaše Výsosti.“

Pokud si chtěl Kevin zjednat pozornost ostatních, podařilo se mu to velice dobře. Bigelow se na něj zamračil a pak si podrážděně odfrkl. Zbytek stolu okamžitě utichl. Lady Trippleová pozvedla obočí. Dvorní dámy se na něho podívaly se zájmem. Rebeka odložila lžíci, naklonila hlavu na stranu a přísně si ho změřila. Kevin si klidně nabral další lžíci polévky.

„Myslíte to vážně, princí Kevine?“

„Samozřejmě že ano, Vaše Výsosti. Já totiž velmi dobře vím, že většina světových problémů je způsobena neschopností mužů nečinně sedět doma na zadku a nic nedělat.“

„To zní skoro jako citát.“

„Je to citát, ačkoliv se obávám, že zdroj jsem si nezapamatoval.“

„Takový nesmysl!“ zvolal Logan.

„A je to těžká práce, to lenošení?“

„Někdy to skutečně může být velice obtížné, zvláště když situace volá po rázném činu. Ale přemůžu se a odolám, protože mám za to, že muž v mém postavení by měl jít ostatním příkladem.“

„Hmm. Vaše vytrvalost je úctyhodná, když už ne úmysl. Většina mužů by se s vaším programem striktního nicnedělání sotva šila.“ Princezna Rebeka na Kevina upřela pohled svých mrazivých, jasných očí a dlouho si, ho zamyšleně prohlížela. Zbytek stolu je pozoroval oba. Kevin klidně dojedl polévku. „Princi Kevine, vy mě překvapujete.“ Náhle princezna vstala. Ostatní hodovníci se okamžitě začali zvedat také. Pokynula jim, aby zůstali sedět. „Mí čestní hosté, pokračujte, prosím, v jídle. Princi Kevine, budeme v naší diskusi pokračovat v osm hodin v mém budoáru. Nebud'te nedochvilný.“ A s tím odešla i hodovná síně.

Kolem stolu to rázem začalo šumět. Všichni měli takový ten zvláštní pocit, jako kdyby čekali strašlivou bouři a místo toho se mraky rozptýlily bez jediného zahřmění. Vydrželo to až do chvíle, kdy sluhové přinesli další chod. Harkness byl první, kdo přerušil ticho. „Kdybych si vzal tohle děvče,“ řekl Raymondovi, „pořádně bych mu zmaloval zadek.“

„Myslíš, že by to pomohlo?“

„Mně by to pomohlo rozhodně.“

„Princi Kevine, vy mě překvapujete,“ zapitvořil se Bigelow. Pak popleskal Kevina po rameni. „Gratuluji, starouši. Otevřel jsi hru obětováním pěšce a ona na tvůj gambit přistoupila. Hodně štěstí.“

„Určitě si příjemně popovídáme,“ odpověděl Kevin nevzrušeně.

Logan neřekl nic. Jen Kevina probodával očima jako dýky.

Barbar Thunk se opřel o strom. Dýchal rychle a mělce, protože bolest v prsou byla příliš silná, než aby se mohl zhluboka nadechnout. Pozitivní na tom bylo to, že ho žebra nebolela ani zdaleka tak jako nohy. A ty ho zase bolely méně než hlava. *Hrdinství*, řekl si v duchu, *spočívá v tom vydržet o minutu déle*. Tohle ho naučil jeho otec a bylo zřejmé, že citoval někoho jiného, možná svého otce. Thunk se nikdy nedozvěděl, kdo byl skutečný autor citátu, ale poučením to pro něj bylo i tak. Být barbarským hrdinou znamená víc než jen rvát se, pít, zachraňovat spoře oděné krásky a nosit náhrdelník z vlčích zubů. Znamenalo to... znamenalo to... no, znamenalo to vydržet když jste už vydržet nemohli. Znamenalo to bojovat, přestože vaše ruce byly tak zesláblé, že neudržely meč. Znamenalo to ignorovat zimu a vedro. Znamenalo to obejít se v případě nutnosti bez jídla, bez spánku a bez chlastu. Znamenalo to uspokojit spoře oděnou krásku, i když jste byli příliš unavení – ne že by on měl zrovna s tím někdy problém... ale tenkrát byl opilý.

Také to znamenalo udělat další krok, i když jste už nedokázali hnout jediným svalem. A když už jste další krok udělat nemohli, plazili jste se.

Thunk udělal další krok.

A pak ještě jeden. Jediný krok mu teď trval celé dny. Ztratil pojem o čase, všechno se mu ztrácelo v temnotě a viděl jen rozmazaně. Nyní byla noc. Nad hlavou mu zářil úplněk, který mu osvětloval cestu. Ale jak dlouho už byla noc? Nevzpomínal si, že by viděl zapadat slunce. Ale na nebi byl měsíc a také spousta hvězd. A na obzoru, tam, kde už žádné hvězdy nebyly, svítla světla. Světla města. Thunk mířil k nim.

Šel po cestě. Přes den ji opustil, aby setřásl své pronásledovatele, ale za tmy se na ni zase vrátil. Nyní byla noc

a on šel po cestě, přestože si vůbec nepamatoval, jak ji našel. Nelíbilo se mu to. Byl barbar Thunk a nikdy před nikým neprchal. Všichni vždycky prchali před ním. A hrdina umírá v boji. Jeho otec zemřel v boji. Jistě, rval se tenkrát v putyce kvůli nezaplacenému účtu za chlast. Ale boj to rozhodně byl. Thunk si ale vzpomínal, že musí králi říct něco velice důležitého. Na ničem jiném teď nezáleželo.

Město bylo přímo před ním. Ve městě jsou putyky. Slíbil si, že až tam dojde, dá si panáka. A umyje si tu krev. Potom by se mohl vyspat. Ano, dá si panáka a vyspí se. Hned jak si promluví s králem.

Když se po chvíli zase zastavil, sliboval si, že jenom nabere síly a půjde dál. Jenomže žádná síla se mu nevrátila. Naopak, opouštěla ho. Věděl, že už se nesmí zastavovat, protože když to udělá, bude to naposled. Musel jít pořád dál.

A pak se plazit.

Oběma rukama se odstrčil od stromu a udělal vrávoravý krok. Pak další. A ještě jeden. Znovu se pohyboval lesem, mezi duby, olšemi a břízami. A spoustou jiných stromů, které neznal. Stromů s květy. Když se vypoťácel z lesa, uslyšel hudbu. A lidské hlasy. Kolem byly keře a mezi nimi pěšinky. Po pěšinkách se procházeli lidé, muži, ženy a děti. Uvědomil si, že už není v lese, ale v zahradě. Před sebou uviděl hrad, velká osvětlená okna a obrysy tančících lidí za nimi. Zaměřil se tím směrem, k největšímu oknu se světly, hudbou, tancem a lidmi.

A plazil se dál.

Když vám starý učený mudrc řekne, že nemáte nechat padnout kouzelný talisman do nesprávných rukou, berte ho vážně. Nesmějte se tomu, dokud není artefakt ukraden a Síly zla vpuštěny do světa lidí.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

Princ Kevin se zastavil přede dveřmi do budoáru princezny Rebeky. Byly natřeny na růžovo, zatímco dvevní rám byl vyroben z nazelenalé mořské pěny. Mosazné kování zámku bylo zdobené květy a kudrlinkami! Dohromady to vypadalo velice žensky. Kevin si upravil klopý a manžety a řekl: „Kolik je hodin, Winslowe?“

„Když jsme procházeli kolem hodin na schodišti, pane, bylo deset minut po osmé.“

„Jsme tady brzy,“ odpověděl Kevin. Otočil se a prošel kolem dveří. Jeho sluha šel za ním až na konec chodby, kde viselo zrcadlo v pozlaceném rámu. Princ Kevin se před ním zastavil a začal přísně zkoumat sklady na svém okružím.

„Omlouvám se, pane.“ Winslow se chůzí poněkud zadýchal. „Neříkala dáma, že máte přijít v osm a nemáte být nedochvilný?“

„To ano, ale dívčí čas se liší od mužského. Když přijdeš na schůzku přesně, obvykle ještě nejsou nalíčené, a to je rozzlobí. Považuj tě pak za pitomce, protože nevíš, že se od tebe čeká, že přijdeš pozdě. Je lépe dát jim nějakou, tu minutu navíc.“

„Když to říkáte, pane.“ Winslow se tvářil pochybovačně. Sloužil princovi už mnoho let, ale Jeho Výsost začala randit teprve nedávno a v Rassendasu zásadně chodily dívky za ním. Tohle pro něj byla nová situace.

„Trochu se tu porozhlédneme.“ Princ se beze spěchu vydal dlouhou chodbou a cestou se zastavoval, aby si prohlédl několik obrazů visících na stěnách. Většinou na nich byly ženy z královské rodiny, protože tohle bylo křídlo hradu, v němž měly tradičně svoje komnaty královny a princezny. Portrét Rebeky tam však nebyl. Kevin se rozhlédl po obraze její matky. Než odjel z Rassendasu, poskytl mu jeho otec ještě jednu užitečnou radu. „Když zjistíš, jak vypadala její matka, budeš vědět, jak bude princezna vypadat za dvacet nebo třicet let. V některých venkovštějších královstvích možná už za pouhých čtrnáct let. Proto se podívej po portrétu její matky. Ale když o tom teď tak uvažuju, raději po něm nepátrej. Někdy je lepší nevědět.“

Kevin přijal ta moudrá slova se stejnou vážností a váhou, jakou mladí obvykle přikládají všem rodičovským radám. „Tati,“ řekl. „Víš o tom, že máš na bradě mrtvou myš?“

„Nechávám si narůst bradku. Líbí se ti? Všichni ostatní si myslí, že to vypadá senzačně.“

Jak tak přecházel od jednoho obrazu k druhému, s Winslowem neustále v patách, nakonec se zase dostal k růžovým a zeleným dveřím. Tentokrát na ně třikrát zaklepal a čekal. Nic se neozvalo. Podíval se na podlahu, jestli pode dveřmi prosvítá světlo. Neprosvítalo. Pokrčil rameny. „Možná je pořád ještě brzy.“

„Možná už je naopak příliš pozdě, pane, a čekání ji znudilo.“

„Nemyslím.“ Princ vyzkoušel kliku a zjistil, že dveře nejsou zamčeny. „Nu, byl jsem pozván. Winslowe, počkej na mě přede dveřmi. Nikam neodcházej. A za žádných okolností nepouštěj nikoho dovnitř. Rozumíš?“

„Ano, pane.“

„Uvidíme se později.“ Stiskl kliku a pootevřel dveře. Uvnitř byla naprostá tma. Otočil se zpátky ke svému sluhovi a tázavě se na něj podíval. Winslow jen pokrčil rameny. Kevin

vklouzl dovnitř a dveře za sebou zase opatrně a velice tiše zavřel.

Tma uvnitř nebyla dokonalá, ale jediné světlo pocházelo od měsíce, jehož paprsky dovnitř pronikaly otevřeným francouzským oknem, a z pohasínajících uhlíků v krbu. Z dálky sem slabě doléhaly dozvuky plesu. Kevin počkal, až jeho oči přivyknou šeru, a pomalu vykročili vpřed. Nečekal dost dlouho – skoro okamžitě narazil holení do nízkého stolku. „Jauvajs!“ Ted’ už začínal být vzteklý. „Becky! Co děláš?“

Přímo za ním se ozvalo dívčí zahihňání. Kevin se prudce otočil, oběma rukama sáhl do vzduchu před sebou, ztratil rovnováhu a narazil holení na další stolek. „Zatraceně, Becky!“

Pak ucítil vzadu na šíji velice jemný dotek. Tentokrát byl rychlejší. Otočil se, vrhl se vpřed – a ucítil horké, vlhké rty přitisknuté na svá ústa, pevné poprsí opírající se o jeho hrud’ a omamně hebké křivky nahého zadečku v dlaních. To vše trvalo pouhý okamžik. Pak mu její tělo s hbitostí skoro kouzelnou vyklouzlo z náručí a vzápětí se dívčí smích ozval odkudsi z druhé strany pokoje.

Kevin se vrhl po zvuku, narazil na pohovku a přelezl ji. V měsíčním světle zahlédl světlejší obrysy ženského těla. Nebo si to alespoň myslel – když se k nim přiblížil, obrysy se rozplynuly a ve stejném okamžiku ucítil, jak ho horký a vlhký dívčí jazýček šimrá v levém uchu.

„Mám tě!“ Rozpráhl ruce a rychle je sevřel v medvědíh objetí – ale chytil jen prázdný vzduch. Vzápětí se kolem něho ovinul párek hebkých paží, její horká stehna se mu zezadu přitiskla na nohy a prsty ho něžně pohladila po hrudi. Ještě ho políbila na šíji a rozplynula se; Kevin znovu uslyšel tiché zahihňání. Tentokrát si byl prakticky jistý, že se ozvalo odněkud od krbu.

„Jak to dělá?“ uvažoval Kevin, zatímco vyrazil za hihňáním a zapletl se do židle. Kopnutím se jí zbavil. Židle narazila do něčeho jiného a v příštím okamžiku se ozvalo

rachocení padajících věcí, které sice neviděl, ale bezpochyby byly drahé a křehké. Tiše zaklel. Pak v hustém šeru zahlédl svíci. Popadl ji. Opatrně s ní došel ke krbu, sklonil se k topeništi a foukal tak dlouho do žhavých uhlíků, až jeden vzplál. Víc nepotřeboval. Když se opět postavil, ve světle plamene svíce konečně uviděl princeznu Deserae.

Na sobě měla volný velurový župánek. Vlasy měla stále sčesané do drdolu, ruce založené na prsou a rty stisknuté do přísné linie. Stála u dveří do své šatny, jako kdyby právě vešla dovnitř, aby se přesvědčila, kdo způsobil všechen ten hluk. Očima přeletěla kusy nábytku povalující se po zemi, spočinula jimi na převržené váze a spadlé soše. Nahlas neřekla nic, ale když se konečně podívala na Kevina, měla ve tváři výraz mrazivého nesouhlasu.

Princ potřásl hlavou, jako kdyby se potřeboval vzpamatovat. „Becky, nebyla jsi před okamžikem úplně nahá?“

Rebečiny rty se zachvěly. Ještě chvíli se snažila udržet přísný výraz, ale oči se jí náhle rozzářily veselím a pak to vzdala úplně. „Princi Kevine! Jak tě vůbec mohlo napadnout, že bych já, princezna Deserae, nechala vstoupit do svých komnat muže, zatímco bych byla ve stavu *dishabille*? Jsem pobouřena, naprosto pobouřena, že sis dovolil položit mi takovou otázku. Za jaké děvče mě vůbec považuješ?“ Pak klesla na pohovku a výmluvně poplácala dlaní na místo vedle sebe.

Kevin k ní dorazil dvěma skoky. Přisedl si k ní. „Já bych řekl, že princezna Deserae ráda koketuje.“

Becky vyskočila z pohovky a přistála mu na klíně. „Jenom flirtuji,“ řekla a ovinula mu paže kolem krku. Pak se sklonila k jeho uchu. „Mezi koketováním a flirtováním vede naprosto zřetelná hranice.“

„Jasně, a ty jsi nejméně šest mil za ní.“ Sevřel ji do náručí a políbil ji. Tentokrát to byl dlouhý polibek, hluboký a procítěný,

a ona ho nadšeně přijala a oplácela. Když se od sebe konečně odtrhli, zeptal se jí: „Jak si vede? Nějaké novinky?“

„Vedeš si skvěle.“ Becky si odhrnula z obličeje neposlušný pramínek vlasů. „Ach, baron byl tak nadšený, že ti chutnal jeho mošt! To byl vážně skvělý nápad. Na tatku má velký vliv.“

„Hmm.“ Kevin se protáhl a znovu přitiskl Becky k sobě. „Nesmíme ale usnout na vavřínech. Připadá mi, že rada jako celek pořád ještě dává přednost Loganovi.“

„Ano, ale nezapomeň na jejich manželky. Všechny dámy budou na tvé straně. A můžeš se vsadit, že to svým manželům dají najevo.“ Becky se narovnala. Nechala si župánek trochu sklouznout z ramen a zavrtěla se; líbilo se jí, jak Kevinovy oči bezděčně kopírovaly každý její pohyb. „Jo, a ten tvůj výstup s malou holčičkou v zahradě... Ženy byly nadšené. Už se to rozneslo po celém paláci.“

„Bylo to moc hezké dítě. Polib mě.“

Becky ho políbila znovu. Pak se od něj náhle se smíchem odtrhla.

„Co je?“

„Vzpomněla jsem si na večeři. „Já se zabývám lenošením,“ zapitvořila se. „Kde jsi přišel na tenhle fór? Viděl jsi, jak se Logan zatvářil? Musela jsem odejít od stolu, jinak bych určitě vyprskla smíchy.“

„To je dobře, že jsi to neudělala. Jediný úsměv na tvé tváři a všichni ti hoši by se do tebe beznadějně zamilovali. Už bych se jich nikdy nezbavil. Vím, o čem mluvím. Mně jediný tvůj úsměv stačil, abych byl navěky ztracen.“

„Jsi tak milý, Kevine. Budeš mi takové věci říkat pořád?“

„Běda, nikoliv. Po nějakém čase mi dojde materiál a začnu se opakovat. Zapamatuj si, co se ti líbí nejvíc, abych to mohl použít znovu.“

„Začnu si dělat poznámky.“ Přivinula se k němu a znovu ho políbila. „Chtěla bych ti něco ukázat.“

Svíčkou zapálila lampu, která stála na stole, pak došla na druhou stranu pokoje a z proutěného košíku vytáhla nějaký časopis. Když se i se svící vrátila ke Kevinovi, časopis mu podala. „Je to naprosto báječné. Tohle je poslední číslo *Dospívající princezny*. Už jsi to četl?“

„*Dospívající princeznu*? Krucinál, samozřejmě že ne. Copak si myslíš –“

„Koukni se na tenhle článek!“

„Černý samet!“ četl Kevin. „Moderní a vzrušující i za studených zimních nocí...“

„Ne, ten na druhé stránce.“

„Přijel si pro vás ten pravý princ? To se dozvíte v testu *Dospívající princezny*!“

„Víš, jde o to, že to má dívka vyplnit společně se svým chlapcem. Pak si sečtou dosažené body, a když jim vyjde dost vysoké číslo, znamená to, že se k sobě hodí.“

„*Nebudu dělat test z Dospívající princezny*.“

„Věděla jsem, že to řekneš. Proto jsem ho už udělala za nás za oba a vybírala jsem odpovědi, které vím, že by sis zvolil ty.“

„Ehm-hmm.“

„A pak jsem to udělala i za všechny ostatní. Za Raymonda, Bigelowa a Logana. Harknesse jsem přeskočila, protože ten je příliš mladý.“ Becky se k němu naklonila a ukázala mu na sloupec předtištěných otázek. „A víš co? Ty jsi měl nejvyšší počet bodů!“

„Fajn. A kdo byl druhý?“

„Lord Logan, samozřejmě.“

„Samozřejmě? Proč jsi řekla *samozřejmě*?“

Becky na něj pohlédla koutky očí. „No, miláčku, musíš připustit, že vypadá dost dobře.“

„Cože? Je starý! Pro boha živého, Becky. Vždyť je mu přes třicet!“

„A je tak vysoký. A velice svalnatý. Jen se podívej na jeho ruce.“

„Becky! Snažíš se ve mně vzbudit žárlivost?“

Becky se náhle zatvářila potměšile. „Copak, princí Kevine? Ty bys přece nežárlil?“

„Samozřejmě že žárlím.“ Kevin odhodil časopis na pohovku. „Rozhodně není třeba, abys mou žárlivost posilovala. Je to jen přilévání oleje do ohně. Do ohně, který plane jen pro tebe.“

„Ach, ty jsi tak poetický.“ Becky ho políbila znovu a pak, zrovna když tomu Kevin začal přicházet na chuť, se zase odtáhla. „Počkej, chci ti ukázat ještě něco jiného. Zůstaň, kde jsi.“ Kevin se pohodlně opřel na pohovce a Becky odběhla do své šatny. Než ale za sebou zavřela, zastavila se s rukou na klice a otočila se. „Koupila jsem to až pro naši svatební noc, ale říkala jsem si, že malou ukázkou bys mohl dostat už teď.“

„Ty už sis koupila šaty pro naši svatební noc? Věříš si víc, než je zdrávo!“

„Věřím tobě, miláčku. Ty je všechny porazíš. Já zase zpracuji taťku – mám na to svoje metody. A na Logana budu dál hrát Ledovou princeznu. Možná ho to nakonec odradí.“ Rebečin hlas se ozýval přes stále částečně pootevřené dveře šatny. „Poslyš, ty šaty jsou strašně nestydaté, tak nezapomínej, co jsi slíbil. Koneckonců, jsem princezna. S některými věcmi musím počkat až po svatbě.“

„A co má být? Správně bys neměla dělat ani to, co děláme teď.“ Na stěně přímo proti dveřím viselo zrcadlo. Když se do něj Kevin podíval, uviděl záblesk nahé pleti.

„Ano, ale některé věci bych *skutečně* neměla dělat. Tak si to pamatuj.“

„Budu.“

„Šmíruješ mě v zrcadle?“

„Samozřejmě že ano. Proto jsi přece nechala otevřené dveře, ne?“

„Ach ty.“ Rebečin hlas zněl podrážděně. Dveře ale nezavřela. „Pust' raději hudbu. Zrovna jsem dostala nějaké nové desky. Jsou pod divanem.“

Princ rozsvítil další svíci a zpod pohovky vytáhl velkou dřevěnou truhlu. Když ji otevřel, našel v ní hromadu perforovaných mosazných kotoučů. Jeden vybral, odnesl ho k panharmoniu a zasunul jej dovnitř. Na polici pod přístrojem našel kliku. Nasadil ji, několikrát jí zatočil a pak zavřel kryt. Z ozvučné trouby se začal linout tichý valčík.

„To se mi líbí,“ pochválila ho Becky z šatny. „Už se nemůžu dočkat, až budeme oficiálně zasnoubeni a budeme se moct ukazovat spolu. Nemyslíš, že by bylo skvělé zajít si na koncert? Nebo na ples?“

„Jistě,“ odpověděl Kevin. Vzpomněl si na poslední rande, které měl v Rassendasu. Jemu a té dívce se podařilo vyplížit z paláce a uniknout slídícím očím sluhů a dvořanů. Vzal ji do temného, zakouřeného klubu v bohémské čtvrti, kde hrálo trio hudebníků a svíce byly na stolech umístěny v hrdlech starých, slámou opletených lahví. Zrovna se uvelebili v koutě, když se k bandu přidal král ve svých slunečních brýlích a černém roláku. Hrál na klarinet a dav šlel nadšením. Na Kevinovu dívku to udělalo skutečný dojem. „Wow,“ řekla. „Tvůj tatík je totálně superní.“ Kevin hořce souhlasil.

Nyní se pokojem linula tichá hudba z panharmonia mísící se s vlhkým nočním vzduchem. Kevin uslyšel fouknutí, jak Becky zhasla jednu ze svic. Když se otočil, uviděl, že druhou umístila za sebe, takže se v jejím nazlátlém světle rýsovala jako silueta. Noční košilka, kterou měla na sobě, byla prakticky průsvitná; lesklý satén jí na ramenou držela jen dvě tenoučká ramínka, takže od bradavek nahoru nezakrýval vůbec nic. Co zbývalo dole, bylo napnuté na správných místech, a kde to naopak bylo volné, tam tím pronikalo světlo, jež obkreslovalo její postavu a plnilo jeho mysl erotickými detaily. Zastavila se na právě tak dlouho, aby si ji Kevin mohl pořádně prohlédnout,

a když si byla jistá, že mocnějšího účinku dosáhnout nemůže, vytáhla si z vlasů sponku a jemným zatřesením hlavy si je rozpustila. Vodopád zlatých loken zakryl její nahá ramena a záda až po lopatky. Nechala ho, aby si vychutnal i tento pohled, a pak se ho zeptala: „Tak co na to říkáš?“

„Nejsem mocen slova,“ odpověděl Kevin. „Snažím se nepolknout si jazyk.“

„Možná bych ti s tím mohla pomoci.“ Přitiskla se na něj celým tělem a svými rty vyhledala jeho ústa. Spolu pak začali kroužit po pokoji v pomalém tanci, on ji svíral kolem pasu, ona se ho držela kolem krku, zatímco panharmonium hrálo, dokud programový kotouč neskončil. Ale i když hudba dohrála, neoddělili se, ale naopak se k sobě přivinuli těsněji. Becky si položila hlavu na Kevinovo rameno a jemně, ale rozhodně mu přemístila ruku ze svých hýždí zpátky na bok. Oknem zavanul jemný větřík a zcuchal jí vlasy. Usmála se, když jí Kevin odhrnul z obličeje zbloudilé prameny. Princ se podíval na tenoučká ramínka její košilky a pomyslel si, co by se stalo, kdyby jí jedno odhrnul, jestli by z ní saténové negligé sklouzlo a ona by v jeho náručí zůstala úplně nahá. Nebo by se jen poodhrnulo a obnažilo jedno její ňadro? Rozzlobila by se na něho kvůli tomu? Nejspíš ne. Rozhodl se, že to riskne. Vášnivěji políbil, a zatímco jí jazykem zkoumal vnitřek úst, jemně posunul ramínko prsty.

Becky otevřela oči a zaječela.

Kevin se od ní rychle odtáhl, ale ona ho popadla a přitiskla se k němu. „Kevine!“ zašeptala chraptivě. Pak se prudce otočila tváří k otevřenému oknu. Vítr zlehka povíval záclonami a za nimi, na podlaze balkonu z bílého mramoru, se leskla kaluž tmavé tekutiny. „To je krev!“

Winslow uslyšel zaječení, kopnutím rozrazil dveře, vtrhl do pokoje a zakopl o převrženou židli. Princ a princezna byli na balkoně. Oba drželi v ruce svíci a klečeli nad nehybně ležícím

tělem, pod kterým se pomalu zvětšovala louže něčeho, co docela určitě musela být krev. Winslow se zarazil. Princ vzhlédl a uviděl ho. „Winslowe!“

„Ano, pane?“

„V likérníku najdeš karafy a láhve. Nalij velkou sklenici koňaku.“

„Ano, pane.“

„A vypij ji. Pak se posad’.“

„Ano, pane.“

Becky držela u mužových úst malé zrcátko. „Je mrtvý.“

„Kdo je to? Měl bych ho znát?“

„Barbar Thunk,“ odpověděla Becky. „Profesionální hrdina. Taťka ho občas najal, když bylo třeba vyřešit nějaký problém. Však víš, nebezpečné úkoly v zájmu království.“

„Mučili ho.“ Kevin podržel svíci nad ležícím mužem a prohlédl si čerstvé jizvy a modřiny na jeho těle. „Někdo si ho vzal do práce.“

„Chudáček Thunk. To muselo být hrozné.“

„Co dělal?“

„Já nevím.“

„No, teď už ho nic nebolí. Winslowe, upozorni hradní stráž.“

„Počkej!“ Becky sevřela v ruce živůtek své košilky. „Takhle se nemůžu ukázat před lidmi. Musím se převléknout.“ Rychle odběhla do šatny a zabouchla za sebou dveře.

Noční košilka je odepsaná, pomyslel si Kevin smutně. Vstal. *Stejně jako moje kalhoty*. Látku na kolenou měl prosáklou krví. Všechno se to zdálo být naprosto neskutečné – mrtvola, měsíční světlo, záclony jemně plovávající v nočním vánku, dívka v zakrvácené noční košilce – jako z nějakého špatného gotického románu.

Vrátil se dovnitř. Winslow tam pořád seděl, oči zavřené, shrbený, ruce na břicho, jako kdyby mu bylo špatně. Kevin si

nalil sklenici koňaku a posadil se vedle svého sluhy. Položil starému muži ruku kolem ramen. „Jsi v pořádku?“

Winslow otevřel oči a pomalu přikývl. „Je mi to líto, pane.“

„Není čeho litovat.“

„Ve své fantazii jsem se často viděl jako jeden z těch komorníků, o kterých občas slýcháte, co je vůbec nic nerozhází. Takoví, co si umí poradit za každé situace a nikdy se jim nestane, že nevědí, co říct. Vypadá to, že já takový nikdy nebudu. Přesto jsem si říkal, že jsem alespoň muž, kterého se hodí mít v krizových situacích po ruce. Jenže tohle bylo tak... náhlé... a bizarní. Všechna ta krev!“

„Máš pravdu, vypadal strašně. A vidět ho jen tak z ničeho nic, uprostřed noci, to už člověka vyvede z míry. Netrap se tím. Pořád ještě jsi muž, kterého je dobré mít krizových situacích po ruce.“

„Děkuji vám, pane.“

„Winslowe, pokud jde o Becky...“

„Princeznu Rebeku, pane?“

„Princeznu. Nikomu ani slovo o tom, co jsi viděl.“

„To je samozřejmé, pane.“

„Myslím to vážně. Nikomu. Ani mezi služebnictvem.“

„Chápu. Pane, jestli mi odpustíte mou všetečnost, jak se vám podařilo... já vím, že jste muž činu, ale... jak je možné... Ledová princezna?“

„Vzpomínáš na minulý rok, když mě sem otec vyslal s Berryem a Wainrightem na diplomatickou misi?“

„Ano.“

„No, tehdy jsem se s Becky setkal a... do podrobností zabíhat nebudu, ale docela jsme si padli do oka a celý rok jsme si pak tajně psali. Taky jsem sem zajížděl –“

„Když jste tvrdil, že si jedete zarybařit?“

„Ano. Chápej, ona je v ošidném postavení. Svatba je vážná věc. Jenomže v našich kruzích je to samá politika a ona by neměla nikomu stranit.“

„S mou diskrétností můžete počítat, pane.“

„Děkuji.“ Kevin se napil koňaku. „Tenhle večer jsme si plánovali velice dlouho. Myslíš, že by jí tohle mohlo zkazit náladu?“

Winslow se chabě pokusil o úsměv. „Bojím se, že ano, pane.“

„Nu, co se dá dělat. Budou jiné večery.“

Winslow sebou náhle trhl. „On se pohnul!“

Kevin se podíval směrem, kterým jeho komorník ukazoval. Thunkovo tělo leželo bez hnutí. Už chtěl Winslowovi říct, že ho jen oklamalo měsíční světlo, když tu uviděl, že se barbarův prst zachvěl. „Winslowe, sežeň doktora. Becky!“

Než k němu doběhla, oblečená ve volných šatech a s vlasy zase pečlivě svázanými, Winslow už byl pryč a Kevin klečel vedle Thunka. Barbar měl otevřené oči a pokoušel se něco říct.

„Jen klid,“ řekl princ. „Pomoz mi s ním.“

Becky popadla polštář z pohovky a strčila ho Thunkovi pod hlavu. Barbar otevíral a zase zavíral pěst. Jeho pohled padl na meč, který ležel na okraji balkonu.

„Chce svůj meč.“ Rebeka ho zvedla za jílec a přinesla ho. „Tohle jsi chtěl, Thunku?“ Vložila mu ho do ruky. „Myslí si, že ho někdo pronásleduje? Thunku, teď jsi uvnitř hradu. Tady jsi v naprostém bezpečí.“

„Všechno bude dobré.“

Thunkovi se s očividnou námahou podařilo zavrtět hlavou. Na rtech mu zabublala krev. Kevin se k němu sklonil blíž. „Zastav ho? Říkal jsi zastav ho? Koho mám zastavit, Thunku?“

Thunk ležel po dlouhý okamžik bez hnutí. Zavřel oči. Pak je znovu otevřel a v nadlidském vzepětí sil strčil meč Kevinovi do ruky. „Do deseti dnů,“ zasípal a tentokrát byla jeho slova

zřetelně slyšitelná, „do deseti dnů bude království –“ A potom už byl skutečně a definitivně mrtvý.

Becky se podívala na Kevina. Kevin pohlédl na Thunka, pak na zkrvavený meč ve své ruce a znovu na Thunka. „Dramatický odchod.“

„Myslím,“ prohlásila Becky, „že mi tat'ka neříká všechno.“

Než se vydáte na dobrodružnou výpravu, je dobré procvičit si šplh po lešení a římsách a trénovat ho minimálně tak dlouho, až to dokážete, ANIŽ vám přitom vypadne meč.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

edošlo k tomu hned ani následujícího rána, ale den na to byl Kevin vyzván, aby se dostavil na audienci ke králi. Mezitím se přihodilo mnoho věcí. Ohledně Thunkovy smrti nebylo vydáno žádné oficiální prohlášení. V armádě byla ale vyhlášena pohotovost. Všechny vycházky a dovolenky byly zrušeny a vojáci byli svoláni ze svých domovů do kasáren. Prohlížely se zbraně. Opravovaly se postroje a překovávali koně. Pěchota vyfasovala nové ponožky a mezi vojáky se povídalo, že brzy vyrazí na dlouhý pochod.

Důstojníci v uniformách z rubínově červeného kepru, s řemínky z hovězí kůže a zlatými prýmkami zaplnili chodby deseraeského hradu. Oficiální poslové s koženými aktovkami pod paží a stříbrnými odznaky s whippetem na prsou běhali sem a tam po schodech. Sněmovna lordů se sešla v narychlo svolaném zasedání s králem. Velvyslanci a diplomaté se Kevina nepřestali vyptávat na ten večer, kdy se setkal s Thunkem, a žádali ho pořád dokola, aby jim o něm vyprávěl do nejmenších podrobností. Pak se zahalili do svých plášťů a vedli dlouhé a tiché debaty v koutech místností. Berry a Wainright, Kevinovi starší kolegové v diplomatických službách, poslali do Rassendasu dlouhou šifrovanou zprávu. Princezna Rebeka se zdržovala ve svých komnatách. Harkness s Raymondem byli diskrétně informováni, že by bylo na místě, aby se sbalili a vydali, se na cestu zpátky do svých příslušných zemí tak

rychle, jak je to jen možné, aby to nepůsobilo nezdvořile. Sam Bigelow se rozloučil s Loganem a Kevinem, pak nasedl na svého koně a vydal se domů tak, jak to plánoval. Jestli si všiml, že něco není v pořádku, nijak to nedal najevo.

Jakmile Kevin vypověděl svůj příběh, ocitl se tak říkajíc mimo hlavní dění. Rozhodl se, že se přidrží původního plánu. Ráno posnídal v domě námořních kupců společně se staršími cechů a pak si vypil čaj se členkami dámského kroužku pečení. Poté, co odsoudcoval soutěž o nejlepší ovocný koláč, nakoupil jich velké množství a předal ceny (vyšívané dečky), odebral se na radnici, aby tam posvačil s několika zástupci městské rady. Odpoledne se nečekaně ocitl v houfu dítek školou povinných, když šel navštívit dům, který byl v karanténě kvůli spále. Děti nakonec zůstaly před brankou, zatímco princ stál na zahradě a snažil se rozveselit malého chlapce, který jej vážně pozoroval z okna v patře. Postupně se princi svěřil, že bude pirátem, protože piráti nemusí psát diktáty. Princ řekl, že diktáty jsou v poslední době hrozně těžké, ale co se dá dělat? Nakonec se shodli, že dát se na pirátství je jediné rozumné řešení. Definitivní tečkou za jejich diskusí byl příjezd vozu naloženého ovocnými koláči, jež byly rozdávány po domech a dětem. Jakmile se vrátil do hradu, rozhodl se, že se nebude převlékat k obědu, a místo toho požádal, aby mu do pokoje přinesli obloženou mísu. Doručili mu ji spolu se stříbrným podnosem, na kterém ležela pozvánka ke králi.

Král Deserae Calephon byl pyšný na to, že je praktický muž. Řekl to Kevinovi, když před třemi týdny přijel, aby se „oficiálně“ dvořil Becky. „Deserae je malá země,“ konstatoval. „Máme bohaté zdroje, ale ještě nejsou plně rozvily. Nemáme ani finance, ani pracovní sílu pro neustálé válčení, a přitom obýváme území, o které stojí jiní. Naše přežití spočívá na strategických spojenectvích. Chápete, kam tím mířím?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Rebeka je dobré děvče. Žádný král by si nemohl přát lepší dceru. Dceru, která chápe, kde je její místo ve hře. Která si je vědoma své zodpovědnosti. Provádá se za toho, koho jí sněmovna lordů určí bez ohledu na vlastní pocity a přání. Rozumíte mi?“

Kevin si tím nebyl jist. Mělo to být varování? Věděl už král, že on a Becky se milují? Poslal Becky zprávu hned, jak k tomu měl příležitost, ale princezna z toho nebyla o nic moudřejší než on. Nakonec dospěli k názoru, že jejich tajemství zůstává i nadále tajemstvím a že podle toho budou jednat.

Nyní si přečetl pozvánku a podal ji Winslowovi. „Dobrá zpráva,“ řekl komorník.

„Myslíš?“

„Král si zajisté přeje hovořit o vašem zasnoubení s princeznou.“

Kevin si vzal pozvánku zpátky, složil ji a zamyšleně si jí poklepal o přední zuby. „To si nemyslím, Winslowe. Až přijde tohle oznámení, bude to něco oficiálního, ze sněmovny lordů, se spoustou parády a fanfár.“ Rozložil pozvánku a znovu si ji prohlédl. Byla to prostá výzva, aby se dostavil ke králi, podepsaná písmenem C naškrábaným dole. „Ne lístek vytržený z kalendáře s golfařským vtipem na každý den nahoře.“

„To máte pravdu, pane.“

Příštího dne se ráno oblékl zvlášť pečlivě. Jelikož si uvědomoval, že je reprezentantem Rassendasu, vzal si svou diplomatickou šerpu a blejzr s odznakem svého úřadu. Pozvání nebylo do trůnního sálu, nýbrž do velké kaple: v západním křídle paláce. Kevin se dostavil trochu dřív a využil zbývajících času k prohlídce nádherných vitrážových oken, mramorových podlah, mistrovsky vyřezávaných lavic a kazatelny stejně jako sbírky uměleckých děl na stěnách a stropě. Strop Sisyfanské kaple byl proslavený po celých Dvaceti království. Na jedné straně se Prométeus natahoval

dolů, aby Člověku předal dar ohně – na druhé sestupovala Euridika do podsvětí. Střed patřil honosné přehlídce klasických božstev. Umělci na malbě jako obyčejně pracovali. Podstatnou část kaple zabíralo lešení. Mistrovské dílo bylo tak obrovské a barvy, které byly na jeho vytvoření použity, tak jemné, že se jeho první část musela začít restaurovat dřív, než byla poslední dokončena.

„Abych řekl pravdu, původně jsem chtěl čistou blankytnou modř, možná se zlatým lemováním kolem.“

Kevin se otočil a zjistil, že za ním stojí král. Okamžitě se postavil do pozoru a pak se poklonil. Král to přešel mávnutím ruky a pokračoval: „Pak jsem se zapletl do té pitomé hádky s dodavatelem ohledně rozdílu mezi krémovou a slonovou kostí.“ Calephon kývl směrem k lešení. „Vůbec jsem netušil, že existuje tolik různých odstínů bílé. Potom jsme měli debatu o výzdobě interiérů obecně. Jedna věc vedla k druhé, a než jsem se nadál, souhlasil jsem s tímhle vším. Je to doopravdy směšné.“ Vyrazil podél stěny kaple. „Měl jsem poslechnout Rebečinu matku. ‚Běžová‘ říkala. ‚Nech natřít strop na běžovo.‘ Pořád to opakovala. A byl to zatraceně dobrý nápad.“

„Ano, pane.“

„Tudy, Timberline.“ Král měl svou kancelář v těsném sousedství kaple. Byla to čtvercová místnost s vysokým stropem a nádherně vyřezávanými knihovnami podél stěn.

Na podlaze ležel koberec s vysokým vlasem, který se táhl ke skutečně obrovskému a důmyslně zkonstruovanému psacímu stolu. Člověku, který měl cit pro bezpečnostní opatření, také nemohlo uniknout, že místnost nemá okna a vedou do ní jen jedny malé dveře přístupné z úzké a snadno uhájitelné chodby. Když Kevin vešel dovnitř, král propustil všechny ostatní návštěvníky a sám za nimi zavřel dveře. „Pojďte sem, Timberline. Whisky je v téhle karafě. Jestli chcete, nalijte si sklenku.“

„Ne, děkuji vám, pane.“

„Musíme si promluvit, Timberline. Mezi čtyřma očima. Jako muž s mužem. Něco vám musím říct. Čeká vás důležité rozhodnutí. Jsou věci, které je třeba probrat v soukromí. Víte, jak to myslím?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Chci, abyste se podíval na tohle.“ Král přistoupil k jedné z polic. Vyhledal svazek nazvaný Dějiny Dračské říše a povytáhl ho z police. Pak odstoupil a čekal. Nic se nestalo. Zastrčil knihu zpátky do police a znovu ji povytáhl. Zase nic. Nakonec knihu vytáhl úplně, nahlédl do mezery, která po ní vznikla, a vrátil ji na místo.

Kevin trpělivě čekal. Král přistoupil ke svému psacímu stolu a z druhé zásuvky odshora vytáhl kousek papíru. „*Sedmiminutový despota*,“ zamumlal si, když si přečetl poznámku, kterou na něm měl napsanou, pak se vrátil ke knihovně a povytáhl jinou knihu. Tentokrát se část knihovny o kousek odsunula stranou, potom zaskřípala a zastavila se.

Král si zul botu a vši silou do police udeřil podpatkem. Knihovna se odsunula víc a odhalila skrytý výklenek. Král se zase obul. „Za vlhka se to občas zasekne.“

„Ano.“

„Takže,“ pokračoval král Calephon, „co tam vidíte?“

Kevin nahlédl do otvoru. Výklenek byl asi stopu hluboký a yard široký, vyložený železnými pláty a žáruvzdornými cihlami. Vypadal mimořádně bezpečně. Na první pohled se zdál být prázdný. Kevin vzal ze stolu petrolejovou lampu a prozkoumal ho důkladněji. „Nevidím nic pane.“

„Přesně tak. Ukradli to.“

Tento střípek noninformace očividně volal po dalších otázkách a Kevin se ocitl v silném pokušení zahrát si na chytráka a zůstat zticha. Ale král se tvářil velice vážně, takže nakonec raději řekl to, co se od něj očekávalo. „Co ukradli, pane? A kdo?“

„Prastarý artefakt. Byl ukraden. Lordem Voltmeterem. Tím, koho musíme jmenovat.“

„Promiňte, pane?“

„Lord Voltmeter je ten, koho musíme jmenovat. Z nějakého důvodu se považuje za nebezpečné ve vztahu k Voltmeterovi používat osobní zájmena. Neptejte se mě proč. Asi místní pověra. Tak či tak, je to Tyranský zloduch.“

„Aha,“ řekl Kevin. „Jeden z těchhle.“

„Ano. Jako bychom neměli dost svých vlastních problémů. Deserae Tyranské zloduchy přímo přitahuje. Mají rádi hornatý terén. Rozpadající se hrady na vrcholcích dramatických útesů, mlžná údolí, vesničky izolované od okolního světa. Dokonalé prostředí pro Tyranského zloducha, aby tam založil svou živnost. Některé roky je jich tu jako lupičů v horském průmysku. Alespoň v létě. Mimo sezónu obvykle dávají přednost ostrovům.“

„Ano.“

„Samozřejmě jsou nebezpeční všichni, ale normálně se s nimi dokážeme vypořádat bez vážnějších problémů. Bohužel, Voltmeter je úplně jiný případ. Ukradl Prastarý artefakt. Ne on sám, přirozeně. Bezpochyby ho pro něj uloupil nějaký specializovaný profesionální zloděj. Nebudu zacházet do podrobností, ale čmajzli nám ho přímo pod nosem tady z paláce.“

„Byl pojištěný?“

„Ano, ale stejně budeme muset zaplatit spoluúčast, peníze ovšem nejsou náš hlavní problém. Ten spočívá v tom, že Prastarý artefakt je zdroj strašlivé síly.“ Král podal Kevinovi tenkou brožurku. „Tady, podívejte se na uživatelský manuál. Už chápete, co mám na mysli?“

Kevin v knížečce zalistoval. Byla plná čísel a tajemných zkratk. A varovných upozornění. Spousty varovných upozornění. Nerozuměl vůbec ničemu kromě nadpisu. „Prastarý artefakt model sedm,“ přečetl nahlas.

„Ten je úplně nejmocnější. Horké zboží, říkali. Poslední model.“

„Myslel jsem, že to má být prastarý artefakt.“

„To také je. A prakticky zbrusu nový k tomu.“

Aby zakryl zmatek, Kevin se znovu začel do brožurky. „Umyjte svůj Prastarý artefakt mydlinkovou vodou a pak jej přešetřete suchým klůckem. Nepoužívejte čisticí prostředky na bázi čpavku.“

„Kazí lesk,“ vysvětlil mu král. „Pointa je v tom, Timberline, že Voltmeter se tím pádem stal mnohem nebezpečnějším než průměrný tyranský zloduch. Prastarý artefakt mu dává moc uskutečnit Dábský plán. Je třeba ho zastavit a je třeba to udělat rychle.“

„Co je to za dábský plán, pane?“

„To nevíme. Ale jedno víme určitě. Všichni tyranští zloduchové mají dábské plány a dábský plán, se kterým přijde lord Voltmeter, bude určitě dobrý. Thunk vynaložil poslední síly na to, aby nás před ním varoval.“

Král přešel zpátky ke stolu a posadil se za něj. „Nechtěl jsem způsobit paniku mezi poddanými, a tak jsem se zpočátku snažil všechno ututlat. Thunka jsem poslal aby ukradl Prastarý artefakt zpátky. Nepovedlo se a Voltmeter byl varován. Takže se teď do toho bude muset vložit vojsko. A to je důvod, proč potřebuji vaši pomoc.“

„Rád vám vyhovím, pane.“

„Dobře, dobře. Samozřejmě, jakmile jste dorazil, abyste se oficiálně dvořil mé dceři, důkladně jsme si vás prověřili. Jste docela výjimečný mladík. A váš záznam ze služby u ozbrojených sil je také velice zajímavý.“

„Děkuji vám, pane.“

Král Calephon otevřel spis, který ležel před ním na stole, a při řeči v něm listoval. „Od každého, s kým jsem o vás mluvil, jsem se doslechl jen chválu. Příkladně výkonný, říkali. Nanejvýš mi vás doporučovali. Vaši nadřízení vás označovali

za nejschopnějšího mladého důstojníka, s nímž se v posledních letech setkali. Nechci vám lichotit, Timberline, ale jste přesně ten člověk, kterého v čase současné krize potřebuji.“

Kevin Schopný? Nebylo to nijak skvělé, ale princ si pomyslel, že by si na to nakonec zvykl. „Jsem vám k službám, Vaše Veličenstvo.“

„Výborně.“ Calephon sáhl po dalším spisu. „Takže, lord Logan povede útok proti hradu lorda Voltmetera. Bude potřebovat koně, zbraně, jídlo, výstroj –“

„Promiňte, pane. Říkal jste, že útok povede lord Logan?“

„Ano, samozřejmě. A musím říct, že máme zatracenou kliku, že je zrovna tady. Těhle druh přímých útoků je tak říkajíc jeho šálek čaje.“

Kevin se cítil jako člověk, který jde po zamrzlém jezeře a najednou mu noha projde skrz led. „Ehm, nabyl jsem dojmu, že chcete abych...“

„Zásobovací důstojník. Logistika a zásobování, na to jste se přece specializoval, je to tak? Jestli potřebujete špičkového proviantáka, Timberline je váš člověk.“ Tak to všichni říkali.“

„Ano, ano, jsem velice poctěn, ale kdybyste mi přidělil jednotku, raději bych se připojil k útoku.“

„Už jste někdy vedl útok na pevnost, Timberline?“

„No, to ne, ale –“

„Vedl jste někdy nějakou bojovou jednotku?“

„Ne *per se*, ale –“

„Ted' není ten správný čas se to učit. Logan je zkušený a úspěšný generál, takže bude mít velení. Navíc si z Angostury povolá vlastní síly, které se přidají k našemu vojsku.“

„Pokud vám jde o vojsko, Rassendas je může poskytnout.“

„Jak se ukázalo, Voltmeter pochází z Angostury, takže Angostura má na tom případu zvláštní zájem. Budete muset počkat na jinou válku.“

„Nemusím vést útok, pane. Jen mě postavte do přední linie. Bude mi ctí... ehm... sloužit pod velením lorda Logana.“

„Budete pod ním. Jako zásobovací důstojník. Budu k vám upřímný, Timberline. Náš systém zásobování je v současné době jeden příšerný zmatek. Jestli se vám podaří něco s ním udělat, budeme vašimi dlužníky.“

Kevin zaskřípal zuby. „Udělám, co si přejete, pane.“

„Dobře, dobře. Bojím se, že moje dcera z toho mít radost nebude. Nabyl jsem dojmu, že dává přednost vám.“

„To rád slyším, pane.“ Kevina napadlo, jestli už je příliš pozdě přijmout nabídnutou skleničku.

„Nebo spíš že ji Logan nezajímá. Ale určitě si na něho časem zvykne. Její matka si na mne nakonec také zvykla.“

„Pane?“

„Ano, oznámím to dnes večer.“ Král zavřel spisy a odhodil je stranou. „Za navrácení Prastarého artefaktu a tím zmaření Voltmeterova Ďábelského plánu bude lord Logan odměněn rukou mé královské dcery. Sněmovna lordů na tom rozhodně trvala. A Logan také. Ne že bych proti tomu něco namítal. Podle tradice se to sluší.“

Ted' se ledem probořily obě nohy. „Pane! Vaše Veličenstvo!“ Kevin se opřel o desku stolu. „Skutečně musím protestovat!“

„Chápu vaše rozčarování, Timberline. Vím, že jste do toho soupeření vložil nemalé úsilí. Musím říct, že když jste sem přijel, příliš šancí jsem vám nedával, ale v posledních týdnech jste se ukázal jako důstojný kandidát. Ale, Timberline, vy jste přece diplomat. Vy nejspíš ze všech lidí byste měl vědět, jak tyhle věci chodí. Nemohu svěřit muži velení nad svou armádou a poslat ho, aby dobyl Nedobytnou pevnost, a pak mu odepřít sňatek se svou dcerou. To by nevypadalo dobře. Jistě chápete, jak to myslím?“

Princi dělalo potíže zkoncentrovat myšlenky. Stále před sebou viděl obraz Becky, jejího obličej, jejích očí, jejích vlasů lesknoucích se ve světle svíce. Zvedl ruku, aby si promnul oči, a přitom málem porazil karafu s whisky. Jakmile ji zase

narovnal, pokusil se uvést své zmatené myšlenky ve slova. „Vaše Veličenstvo... musím vám říct... vaše dcera... Rebeka... Rebeka a já...“

Král se zaklonil v židli. „Vím, jak se cítíte, Timberline. Není snadné přijít o děvče, jako je Rebeka. Když je člověk mladý, tyhle věci jsou pro něj tak důležité. Ale vy se přes to přenesete. Poslyšte, vím o něčem, co by vám mohlo pomoci. Jděte a vezměte si z knihovny tamhletu knihu. Tu od Taylora.“

Kevin, pořád ještě totálně vyvedený z míry, se rozhlédl. Uviděl polici, na kterou král ukazoval, a vytáhl z ní první knihu, která mu přišla pod ruku. Přečetl její název nahlas. „Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství.“

„Hmm? Ne, tu jsem nemyslel. Tu vedle.“

Kevin si strčil první knihu pod paži a vytáhl druhou. Celá knihovna se okamžitě začala otáčet a za ní se objevila místnost s hromadami zlatých prutů. Ignoroval je a přečetl další titul. „*Rukověť praktického muškaření?*“

„To je ono. Máme tady skvělé pstruhové potoky. Až bude po všem, udělejte si pár dní čas a jděte si zarybařit, je to skvělý způsob odpočinku. Budete mít příležitost urovnat si myšlenky, podumat nad životem a podívat se na věci s nadhledem. Já to dělám vždycky, když nevím jak dál.“

Kevin odhodil knihu na stůl. „Prosím vás, Vaše Veličenstvo, rozmyslete si to. Jsou tady jisté věci, které vám musím vysvětlit.“

Král obešel stůl, položil Kevinovi ruku na rameno a jemně, ale rozhodně ho nasměroval ke dveřím. „Nemusíte vysvětlovat vůbec nic, Timberline. Věřte mi, pár dní s rybářským prutem v ruce vám pomůže na Rebeku zapomenout. V moři je spousta jiných ryb. Což je další věc, kterou jsem se při rybaření naučil, ha-ha.“ S tím se dveře královské pracovny zavřely a Kevin se opět ocitl v úzké chodbě před nimi.

Odplížil se do západního křídla, zpátky k hlavnímu vchodu do paláce. V mysli mu přitom vířily události

posledních několika dní. Muškaření? Copak se král Deserae zbláznil? Přeskočilo mu, když si myslel, že se dá zlomené srdce vyléčit muškařením? Princova deprese pomalu ustoupila vzteku. Kdo jsou ti lidé, že se svou vlastní dcerou zacházejí jako s chovným dobyt看kem, nabízejí ji v aukci nebo dávají darem? To je ponižující. Nelidské. Dívky by měly mít právo rozhodovat se samy. Bohové vědí, že hůř než jejich rodiče pochodit nemůžou. Ale než prošel polovinu paláce, vztek se změnil v naprostou zuřivost. Logistika! Oni si vážně myslí, že pomůže Loganovi, aby se pak mohl oženit s Becky? Za jakého troubu ho vlastně považují? Pomáhat svému sokovi? Chá! Pokuj se prince z Rassendasu týče, ať si království Deserae pomůže samo!

Rozkopř dveře do svých komnat, zabouchl je, praštil knihou o stůl a zaječel z plných plic: „Winslowe!“

Jeho komorník se objevil ve dveřích ložnice. „Ano pane?“

„Začni balit. Odjíždíme. Hned.“

Zdálo se, že Winslow chce něco namítnout, ale pak uviděl výraz v princově obličeji a okamžitě si to rozmyslel. Zmizel zpátky do ložnice.

„Ne, počkej. Winslowe!“

Komorník se znovu objevil.

„Zavolej posla. Doručí zprávu mému otci. Rassendas musí zaslat diplomatickou notu.“

„Pane?“

„Poté, co nás Deserae oficiálně pozvala, abychom se ucházeli o ruku princezny Rebeky, zrušila soutěž. Budu požadovat, aby se pokračovalo, jak to bylo původně plánováno. Pošli sem Berryho a Wainrighta. Potřebuji, aby mi s tím pomohli.“

Winslow neřekl nic. Prostě ukázal na stůl, a když zjistil, že nasměroval Kevinovu pozornost patřičným směrem, tiše vycouval do ložnice.

Na stole ležela tlustá obálka převázaná stužkou a opatřená pečeti Diplomatické služby Rassendasu. Uvnitř byla druhá, menší obálka s poznámkou od Wainrighta, že právě dorazila prostřednictvím spěšného kurýra a obsah je určen pouze pro Kevinovy oči. Druhá obálka nesla pečeť krále Rassendasu.

Kevin otevřel svou lahvičku s inkoustem, vzal si list čistého papíru a pustil se do dešifrování. Rozluštit zprávu mu trvalo nějakých dvacet minut a nakonec se z ní dověděl toto:

JE MI TO VAZNE LITO CLOVECE PROTOZE
VIM ZE JSI PRINCEZNU DOOPRAVDY BASTIL ALE
DOBRE VZTAHY MEDZI DESERAE A
ANGOSTUROU JSOU ZATRACENE DULEZITE TAK
BUD HODNY HOCH JSI TRIDA ZE SES
DOBROVOLNE NABIDL POMOCT CALEPHONovi
HODNE TESTI
MAM TE RAD TATKA

Kevin zmačkal rozšifrovanou zprávu do kuličky a mrštil jí do krbu. „Jestli mě ještě někdy požádá, abych mu říkal otecko, tak už si vážně dupnu.“ Našel si křeslo, do kterého se sesul a pak si ukryl hlavu v dlaních. Po chvíli vzhlédl a zjistil, že hledí na knihu ležící na stole. Vstal a prohlédl si ji. Byla vázaná v měkké kůži a právě tak velká, aby se dala pohodlně strčit do kapsy. Přední a zadní obálka byly prázdné, ale na hřbetě byl zlatým písmem vysázen titul. Byla to *Rukověť praktického hrdinství*. Když odešel z královny pracovny, měl ji ještě pořád pod paží.

Vzal si knihu do křesla a začal jí listovat, pohledem přejížděl po stránkách, zprvu pomalu, pak ale rychleji a se stále větším zaujetím. O hodinu později odložil knihu na stůl, vzal si čistý list papíru a začal si psát poznámky. Brk mu v ruce jen kmital. Když do jeho komnaty vstoupila Becky, měl plán.

Princezna se protáhla kolem Winslowa a rovnou se vrhla Kevinovi do náručí, přitiskla mu obličej na rameno a hořce se rozplakala, takže nějaký čas nemohl dělat nic než ji držet a

čekat, až její vzlyky postupně utichnou a bude zase schopná mluvit. „Ach, Kevine, mně je to tak líto!“

„Ty nemáš čeho litovat.“ Pohládl ji po vlasech. „Tvoje vina to není.“

„Když mi to tat'ka oznámil, běžela jsem přímo sem.“

Snažila jsem se ho přesvědčit, ale vůbec mě neposlouchal.“

„Mě taky ne.“

„Pak jsem šla do sněmovny lordů. Ale ti se mnou také nemluvili. Budu si muset vzít Logana. Už se s tím nedá nic dělat. Pokud nás lord Voltmeter všechny nezabije, A na tom se těžko dá stavět šťastná budoucnost.“

„Nemusíš si vzít Logana. Můžeme spolu utéct.“

Becky se narovnala. „Kevine! Myslíš to vážně?“

„Absolutně.“ Uchopil ji kolem pasu a něžně ji stiskl. „Miluješ mě přece, ne?“

„Samozřejmě.“ Obličej měla zarudlý pláčem, ale oči jí jen zářily. Z náprsní kapsy mu vytáhla kapesníček a utřela si slzy.

„Sbal si to nejnnutnější a v noci odjedeme do Rassendasu. Mám tady kočár. Budu si muset vymyslet nějakou historku pro tátu, ale než sem vyšle posla, aby si ji ověřil, vezmeme se a bude to. Můžeme se dokonce vzít v královské kapli, takže o královskou svatbu nepřijdeš.“

„Dnes v noci? Ne, to je nemožné.“

„Proč? Máš snad jiný plán?“

„Ne, ale...“ Becky zamyšleně přešla k pohovce a posadila se na ni. „Kevine, upírají se na nás zraky celé země. Nemůžeme odjet, když je království v nebezpečí. Lidé by si mysleli, že utíkáme od nich. Vypukla by panika. Možná i nepokoje a drancování. Vojsko by ztratilo morálku – pro Deserae by to mohlo být nebezpečné.“

„Hmm. Ano, máš pravdu.“ Kevin se posadil vedle ní. Automaticky se mu přesunula na klín. „Budeme muset počkat,

až Logan získá Prastarý artefakt zpět. Becky, až do té doby budeš muset zůstat tady.“

„Ty taky, miláčku. Musíš tady zůstat a pomoci vystrojit naši armádu.“

„To zrovna. Mám svému sokovi pomáhat vyfouknout mi moje děvče? To těžko.“

„Kevine, když teď opustíš království, bude to vypadat, že jsi utekl ze strachu. Jestliže se odhalíš jako zbabělec, už si tě nebudu moci vzít. To by ti lidé nikdy neodpustili.“

Kevin si ji sešoupl z klínu na pohovku, aby mohl začít procházet sem a tam po místnosti. Ztraceně, pomyslel si. Zase má pravdu. „Ne. Nejsme ve vážně příšerné situaci Když se vezmeme dřív, než Logan získá Prastarý artefakt, nedá se říct dopředu, jak to dopadne. Všichni se na nás naštvou, lidi budou říkat, že jsme to neměli dělat, dojde k všemožným odplatám na nejvyšší úrovni, ale už s tím nic nepůjde udělat a z toho nejhoršího se vždycky nějak vymluvíme. Tak to obvykle chodí, když dívka uteče za svým chlapcem.“

Posadil se na pohovku a zaklonil hlavu, takže pro změnu upíral oči na strop. Rukou objal Rebeku kolem ramen. „Ale Becky, jestli tady zůstanu a budu pomáhat s útokem, bude to znamenat, že s celým tím stupidním plánem souhlasím. Jakmile Logan získá artefakt... hm... z diplomatického hlediska náležíš jemu. Pak už nebudu nic než zrádný ničema, který hrdinovi svedl nevěstu. Kvůli takovým věcem se rozpoutávají války. K čertu, Logan kvůli tomu rozpoutá válku určitě. Je to přesně jeho styl. Když se my dva vezmeme až po útoku, Logan zmobilizuje vojsko Angostury a požene ho na Rassendas.“

„Může Rassendas Angosturu porazit?“

„Jistě. Nakopali bychom jim zadek. Jenže Becky...“ Kevin se odmlčel a zamyšleně ji kousl do ušního lalůčku. Zachvěla se, jak jí naskočila husí kůže. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas velice tiše. „Jenže Becky, bez mrtvých se to neobejde. Bez ohledu na to, kdo vyhraje, Pro naši lásku budou

umírat lidé. To mi nepřipadá jako správný základ, na kterém bychom chtěli vybudovat naše manželství.“

Becky se od něj odtáhla. V očích se jí zase zaleskly slzy. „V tom případě jsme v pasti. Budu si muset vzít Logana. Neexistuje žádný čestný způsob, jak se tornu vyhnout.“ Popotáhla. „Nejspíš mám štěstí, že je takový kus chlapa.“

„Cože?!“

„Ehm, jenom se na to snažím dívat z té lepší stránky.“

„V tom případě si nedělej naděje, protože si Logana nevezmeš.“ Princ vyskočil. „Winslowe!“

Dveře se otevřely, ještě než dořekl druhou slabiku jako kdyby komorník stál přímo za nimi a poslouchal. „Ano, pane?“

„Přines mi šavli.“ Kevin se otočil k princezně. „Začni se svatebními přípravami, lásko. Já si pro ten Prastarý artefakt zajdu sám.“

Problém, tak jak ho viděl lord Voltmeter, spočíval v tom, že byl zlý až na střechu, ale ne dost lord. Jistě, měl právo být takto nazýván. Vždyť si ten titul koupil. Dostal ho společně s rozpadajícím se panským sídlem a několika hektary slaných bažin na pobřeží Angostury. Před staletími k tomu byly i patřičné pastviny, ale ty pohltilo moře a teď už tam žili jen komáři. Voltmeter se tam jednou vypravil, aby si doplnil jména z místních náhrobků do svého rodokmenu. V takových věcech se nevyplácí něco zanedbat. Svět je plný odporných šťouralů.

I titul tyрана byl plně zasloužený. Za poslední roky a získal mnoho vazalů, ať už vydíráním, dluhy, zastrahováním nebo kombinací všech těchto metod. Jeho žoldnéřská armáda byla největší a nejničivější soukromá vojenská síla ze Dvaceti království, zatímco jeho nohsledové a přísluhovači infiltrovali snad do všech vládních úřadů. Jeho zločinné aktivity mu vynášely hromady zlata a zanechávaly po sobě krvavou stopu táhnoucí se přes pět zemí. Většina jeho konkurentů byla po smrti.

A jeho zlodušství bylo zcela mimo diskusi. Voltmetra nenáviděli a báli se ho po celém kontinentu. Jenomže jemu to stále nestačilo.

Voltmeter skončil s podepisováním papírů na svém stole a počkal, až s nimi jeho hlavní přísluhovač odejde. Pak rozrazil okenice. Kolem Pevnosti zmaru se válela hustá šedá mlha a studený déšť bubnoval o parapet. Pod okapem se choulilo několik zbídačených ptáků. Světla lamp dopadala na hradební ochoz, po kterém přecházely jeho osobní stráže oblečené do naolejované kůže, a leskla se na Voltmeterově košili z černého hedvábí i na zlatém prstenu zdobícím jeho malíček. Jeho lordstvo ignorovalo déšť, posadilo se na okenní rám a zamyšleně se pohládilo po vousech.

Ne, tohle mu nestačilo. S penězi se už spokojit nehodlal. A nechtěl ani ten druh moci, který si za ně mohl koupit. Tu mohl mít každý bohatý kupec. Jistě, i Voltmeter byl zlý a veskrze nepoctivý kupec, ale když se to vzalo kolem a kolem, rozdíl obvykle bývá jen v rozměrech.

Jeho cílem byla legitimní vláda. Chtěl víc než jen loupit, podvádět a vydírat. Chtěl vybírat daně. To byla vstupenka k úspěchu. Tvrdé, represivní zdanění dokáže zdrtit poddané spolehlivěji než obyčejné loupeže.

A už ho nebavilo mučit svoje nepřátele k smrti někde v hloubi svých soukromých žalárních kobek. Chtěl je nechat veřejně zbičovat a pak pověsit. Nebo ještě lépe pohnat je na základě vykonstruovaného obvinění k soudu, nechat je ždímat právníky, dokud nepřijdou o veškerý majetek i dobré jméno, a pak je pustit, aby dožili svoje zničené životy. Chá! Takovou legraci jste si jako zločinec neužili.

Najmout si regiment kriminálních a hrdlořezů, bez ohledu na to, jak brutálních, se prostě nedalo srovnat s tím když jste přijeli do města v čele své vlastní armády, *skutečné armády*, s korouhvemi, koni taženou artilerií a uniformami, a naparovali jste se před zdecimovaným, porobeným lidem nuceným vyjít

do ulic a mávat vám fangličkami. To byla moc. Alespoň Voltmeter to tak viděl. Chtěl lid kterému by mohl *panovat*.

Svět je plný megalomanů aspirujících na mocenské pozice. Dobrá zpráva je, že většina jich nikdy nedosáhne. V nejlepším případě šikanují svoje učedníky a možná tu a tam pošlou děti spát bez večeře. Několik šťastných jedinců obsadí místa daňových výběrčí, a ti, co mají opravdu kliku, se stanou zástupci ředitele na nějaké státní škole. Ale v zemích, jako je Rassendas, Angostura nebo Deserae, byla opravdová moc dědičná. Nemohli jste si ji koupit. Nemohli jste si ji zasloužit. Museli jste se do ní narodit nebo se alespoň narodit do třídy obecně označované jako vládnoucí. To nebylo zase tak špatné. Pokud moc přechází na nejstaršího potomka, je docela slušná šance, že ten, kdo ji zdědí, není úplný cvok. Zatímco lidé, kteří o moc aktivně usilují, s monotónní pravidelností bývají nejméně vhodní k tomu, aby ji měli.

Lidé jako Voltmeter.

Ozvalo se krátké zaklepání na dveře. Voltmeter se probral ze svého snění. „Ano, Valerie?“

Dovnitř vklouzla štíhlá mladá žena. Měla dlouhé černé vlasy, ústa zvýrazněná krvavě rudou rtěnkou a nehty tak ostré, že by jimi dokázala stáhnout losa. Podpatky měla vysoké a jehlové, šaty těsně obepnuté, a když kráčela, vlnila boky způsobem téměř hadím. Následovalo obvyklí váhání, krátké vyvedení z rovnováhy poté, co se ocitla pod tyranovým kouzlem, ale byla na ně zvyklá, a tak se hned zase vzpamatovala. „Promiň, můj pane.“ Její hlas zněl chraptivě, jako kdyby strávila příliš mnoho nocí v zakouřených putykách a příliš často si páčila hrdlo levným šnapsem. „Kobky už jsou zase přeplněné. Stan soudí, že čas pro další kolo oprav.“

„Hmm. Koho jsme ve větrací šachtě ulovili tento týden? Někoho zajímavého?“

„Jenom jako obvykle, můj pane. Pár podomních obchodníků, svědky Jehovovy a nějaké děti, co prodávají sušenky.“

„Kup dvě krabice mátových a pak je všechny zabij.“

„Ano, můj pane.“

Dívka se odvlhla. Voltmeter ji při tom zálibně pozoroval. Být mistrem zla má svoje výhody a z nich nikoliv nejméně významnou je, že pro vás pracují sexy kůstky jako Valerie.

U čeho to skončil? Voltmeter se pokusil navázat na přerušenou nit svých myšlenek. Aha, to je ono. Získání moci. Tu a tam se mohlo stát, že království vládl slušný, rozumný muž, který odmítá násilí a války. Ten typ, co si představuje, že konflikty se dají řešit diplomatickou cestou a dohodou. Na první pohled by se mohlo zdát, že takoví muži musí být pro tyranské zloduchy hračkou. Ale není tomu tak. Hodní hoši mají s monotónní pravidelností sklon dosazovat do čela svých armád brutální zabijáky – muže, jako je lord Logan. Jejich obrany bývají velice dobře organizované. Takže ani to nebylo řešení. Zmocnit se království je zkrátka zdlouhavý, krvavý a velice nákladný proces.

Či spíše bývá.

Voltmeter si udeřil pěsti do dlaně a zachechtal se. Byl to drsný smích, nepříjemný, mrazivý zvuk při němž muži na hradbách strnuli a sevřeli svoje zbraně pevněji. Tyranský zloduch zavřel okenice. Postavil se doprostřed místnosti, zvrátil hlavu v tichém smíchu, ruce zdvižené vysolí do vzduchu, pěsti sevřené ve slavném, přehnaně teatračním gestu, které znají adepti herectví pod označením „dojení obří krávy.“ Ano, bylo to sentimentální, hloupé klišé a Voltmeter to věděl, jenomže on to gesto miloval; i přesto považoval ho za jediný správný postoj muže šileného mocí. Procvičoval si ho několikrát týdně.

Samozřejmě v soukromí. Ještě nebyl připraven udělat to na veřejnosti. Ale měl Prastarý artefakt. Jeho vojsko bude brzy

připravené. Bude neporazitelné. Vyrazí z jeho nedobytné pevnosti v tomto zastrčeném údolí, bude dobývat jedno království za druhým a Voltmeter pojede v jeho čele. Postupně si podmaní celý svět. Ukáže mu, co vlastně znamená označení ‚tyranský zloduch‘.

A pak podojí tu obří krávu.

Princ Kevin nebyl hlupák. Tedy za normálních okolností. Vlastně by se dalo říct, že k němu lid Rassendasu shlížel s neskrývaným nadšením, blahopřál si, že tentokrát je dědicem trůnu rozumný mladík se všemi pěti pohromadě, a ne jeden z těch idiotů, kteří se v královských rodinách tak často vyskytují jako výsledek příbuzenských sňatků mezi nejvyšší šlechtou. Jeho rodiče, jeho příbuzní, jeho učitelé, jeho trenéři, nejruznější úrovně dvorních autorit a redaktoři společenské rubriky v Rassendaském heraldu se shodli na jednom: princ Kevin je bystrý mladík. Což samozřejmě platilo předtím, než se zamiloval.

Láska dělá z mužů pitomce, říká přísloví, a přísloví se nemýlí. Každý muž, který byl někdy zamilovaný, to může potvrdit, zatímco ti, co ještě zamilovaní nebyli, to mohou považovat za varování; každá žena, která má v úmyslu spoutat muže svou láskou, by se měla připravit na to, že tom případě bude muset výrazně snížit svoje nároky na jeho intelektuální schopnosti. Princ Kevin nebyl z tohoto obecného trendu žádnou výjimkou.

Je přirozené, že on si o sobě myslel, že je. Kevin věděl lásce všechno a byl na ni připravený. Jistě, pořád cítil tu bolestnou prázdnotu, kdykoliv nebyl s Becky, ale to bylo v pořádku. Znal její příčinu. Ano, měl teď tendenci nacházet skryté významy v lyrice populární hudby, ale věděl, že je to pošetilé. „No a co?“ říkal si. „Co je na tom špatného, když srovnávám její úsměv s východem slunce? Proč by mi neměla

každá bohyně na stropě kaple připomínat právě ji? Mám to pod kontrolou. Můžu s tím přestat, kdykoliv se mi zachce.“

Samozřejmě se mýlil. Nevěděl to, ale byl těžce závislý a jen jeho láska ho přesvědčila, že plán, který vymyslel, vůbec není tak idiotský, jak se zdál.

„Cože?“ zeptala se Becky.

„Slyšela jsi mě. Na rychlém koni se mohu dostat do Pevnosti zmaru za tři dny, dávno před Loganem.“

„Loganovo vojsko bude mít také koně.“

„Logan ještě není připraven vyrazit. Ještě spoustu dní nebude. Já můžu vyrazit hned a jet rychleji. Budu mít přinejmenším dva dny, možná i víc, na to, abych se dostal do pevnosti, porazil tyranského zloducha a vrátil se s Prastarým artefaktem.“

„Kevine, o čem to mluvíš? O svatbě už je rozhodnuto. Tat'ka už mě přislíbil lordu Loganovi.“

„Ne, nepřislíbil. Zamysli se nad tím. Přislíbil tě muži, který přinese Prastarý artefakt. Přesně tak to řekl a my ho Přinutíme, aby to dodržel.“

„A jak chceš zaútočit na pevnost? Sám? Máš nějaké bojové zkušenosti?“

„Odsloužil jsem si svoje roky ve vojsku. Pár věcí jsem se naučil.“

„Byl jsi zásobovací důstojník!“

„Prošel jsem základním výcvikem jako všichni ostatní.“

„No to je skvělé. Chceš se nechat zabít.“

Kevin se na ni klidně podíval. „Život bez tebe stejně nestojí za to žít.“

„Ted' není čas, abys mě krmil sentimentálními žvásty Kevine Timberline z Rassendasu! Nemůžeš jen tak napochodovat do Nedobytné pevnosti a zabít lorda Voltmetra. Thunk se o to pokusil a viděl jsi, jak dopadl! A on byl profesionální hrdina, zkušený zloduchobijce. Vyžaduje to roky, než se člověk stane něčím takovým, a pak musí složit

dvanáctihodinový test, aby ho nechali pracovat sólo. Co ty, k čertu, víš, o zabíjení tyranských zloduchů? Nevíš o tom, k čertu, vůbec nic!“

„Ani nemusím. Dostal jsem knihu, ve které je všechno, co potřebuji vědět. Tvůj otec mi ji, ehm, půjčil.“

„Jakou knihu?“

„Je tamhle na stole. Napsal ji chlápek jménem Robert Taylor.“

„Robert Taylor?“ Rebeka vstala a její hlas přešel v ječení.

„Co s tím má společného muškaření?“

„Nemyslím knihu o muškaření. Napsal i jinou. Koukni se na ni.“

Becky popadla knihu ze stolu. „*Rukověť praktického hrdinství?*“ Prolistovala ji. Na poslední straně se zastavila.

„Další knihy Roberta S. Taylora:

Rukověť praktického muškaření

Rukověť praktického zahradničení

Rukověť praktické údržby starožitnosti

Rukověť praktického drakobijství (s Holly Lisleovou)

Rukověť praktického ranhojičství a léčby popálenin.“

Vzhlédla. „Ano, tohle zní velice prakticky.“

„Prohlédni si ji. Je tam všechno. Co si máš obléct, co si vzít s sebou na takovou výpravu. Zbroj, zbraně, plán útoku, šermířské techniky. Úplné instrukce k proniknutí do pevnosti a odstranění tyranského zloducha. Slevové kupóny do hostelů a restaurací.“

„Kevine, to je šílené.“

„Ne, koukni se na to.“ Kevin jí vzal knihu a začal jí listovat, přičemž jí ukazoval nadpisy jednotlivých kapitol.

„Hele, znáš hrdinské legendy. Slyšela jsi balady. Četla jsi dějepisné knihy a možná jsi v divadle viděla i nějakou historickou hru, ne?“

„Ano.“

„Dobře, takže když zloduch drží hrdince nůž na krku na okraji vodopádu a hrdina přiletí na liáně a odnese ji do bezpečí, napadlo tě někdy, odkud se tam ta liána vzala? Tak tady se to dozvíš. A uvažovala jsi někdy, jak je možné, že se tam hrdina vždycky dostane právě včas, ani o chloupek dřív nebo později? I to tu je. Taky tam najdeš, jak omráčit strážce jediným úderem do brady. To si ještě musím nastudovat podrobně. A koukni se sem!“ Kevin teď překypoval vzrušením. Přidržel knihu ve vzduchu, aby se mohla podívat na pasáž, kterou jí ukazoval. „Je tady dokonce jak proskočit vitrážovým oknem a ani se přitom neškrábnout!“

„Ach, dej to sem.“ Princezna mu knihu vyrvala.

„Becky, copak mě nemiluješ?“

„Protože tě miluji, nechci, aby ses kvůli mně nechal zabít. Kromě své lásky máme i zodpovědnost. Co myslíš, že to udělá s dobrými vztahy mezi Rassendasem a Deserae, když tvůj táta zjistí, že ti můj táta dovolil odjet na sebevražednou misi?“

„Ani jeden z nich se to nedozví, dokud nebude po všem. Budu předstírat, že jsem onemocněl. Jídlo si nechám nosit sem. Winslow tu zůstane, aby zaháněl návštěvy a udržoval zdání mé přítomnosti. Winslowe?“

Komorník vstoupil do místnosti. V rukou držel koženou pochvu se zlatým erbem Rassendasu. „Váš meč, pane.“

„Děkuji.“ Kevin se jím opásal. „Vyslechl jsi všechno?“

„Ano, pane.“

„Abys udržel iluzi, že jsem stále tady, budeš muset jíst svoje i moje jídlo. Vracet musíš prázdné talíře. Takže objednávej raději něco lehčího.“

„Ano, pane.“

„Winslowe,“ skočila jim do řeči Rebeka. „Vymluv mu to. Na tebe dá. Nebo si opravdu myslíš, že se Kevin může utkat s tyranským zloduchem?“

Komorník si odkašlal. „Jeho Výsost... si při turnajích vede docela dobře.“

„Při turnajích! To stačí, slyšela jsem dost.“ Becky zaklapla knihu a rázně zamířila ke dveřím. „Zarazím to. Jdu za tatškou a řeknu mu, aby tě zastavil. Je mi to vážně líto, Kevine, ale je to pro tvoje vlastní dobro.“

„Jistě,“ řekl Kevin lítostivě. „Máš asi pravdu. Je to bláznivý nápad. Omlouvám se, Becky. Byl jsem hlupák, když jsem si představoval, že bych mohl být hrdina.“

Becky se zastavila s rukou na klice. Otočila se zpátky k němu a její obličej zjhl. „Ale miláčku, ty nejsi hlupák. To bylo moc statečné, že ses o to chtěl pokusit. Pro mě budeš vždycky hrdina. Jenomže teď není správná doba to dokazovat.“ Posadila se zpátky vedle něj a vzala ho za ruku. „Mně vůbec nic dokazovat nemusíš, Kevine. Já jenom chci, abys na sebe dával pozor.“

„Máš pravdu. Doufám, že ty a Logan spolu budete velice šťastní. Na vaši svatbu ale zůstat nemůžu. To bych nesnesl.“

V koutku Rebečina oka se zaleskla slza. „To chápu, miláčku.“

„Budu se muset vrátit domů a oženit se s Angelou.“

Slza zmizela jako vločka sněhu v roztopené troubě. „S Angelou?“

„S lady Angelou Graydove. Jedno děvče, se kterým mě otec chce oženit.“

„Tvůj otec chce, aby ses oženil s Angií?“

„Ty ji znáš?“

„Studovaly jsme spolu. Vysoká, kostnatá, plochá prsa, pozemní hokej hrála jako ponocný.“

„Osobně jsem se s ní ještě nesetkal, ale tatka říkal, že je štíhlá. Příjemný úsměv, dlouhé světlé vlasy –“

„Aha, tak teď je má světlé?“

„A nádherně zpívá – říkal tatka.“

„Nádherně zpívá? Spíš ječivě a... přeskakuje jí hlas.“

Princ pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, osobně jsem se s ní nikdy nesetkal. Ale tatškovi se její zpěv líbil určitě. Od té doby o ničem jiném nemluví.“

„Kvík, kvík, kvík, od rána do večera. Jako rezavý pant.“

„Bojím se, že v té věci nemám na výběr. Tatškovi dalo dost práce, aby to zařídil. Neměl na to moc času.“ Princ vzal ze stolu zprávu a podal ji Becky. Jelikož byla pořád ještě zašifrovaná, dívka na ni jen nechápavě pohlédla. Ukázal jí královský podpis.

„Nemohu se vzpírat vůli svého otce,“ pokračoval smutně. „Tatška myslí, že mi tím prokazuje velkou laskavost. Řekl bych, že jsme na tom oba stejně.“

„Mám to!“ prohlásila Becky. „Půjďme spolu. Budu tvůj Komický společník.“

„Cože?“

„Je to tady v knize. Počkej, hned to najdu.“ Becky začala horečně listovat. „Každý hrdina musí mít komického společníka.“

„Becky, ty přece nemůžeš být komický společník.“

„Proč ne?“ Rebeka našla příslušnou stranu. „Podívej se, tady je o komickém společníkovi celá kapitola. Děvčata to mohou dělat taky.“

„Ale ne ty. Je to příliš nebezpečné. Kromě toho nemáš smysl pro humor.“

„Samozřejmě že mám.“

„Ne, to tedy nemáš. Schválně to zkus. Řekni něco vtípného.“

„No... samozřejmě že takhle nahonem nic nevymyslím! Kromě toho, komický společník nemusí pořád žertovat. Stačí, když udržuje konverzaci. Mohla bych třeba říct: ‚Nu, Kevine, vyprávěj mi o svém bratrovi.‘ A ty pak odpovíš něco vtípného.“

„Já nemám bratra.“

„To byl jen příklad.“

„Když nemám bratra, nemůžu o něm říct nic vtipného, takže nepotřebuji komického společníka. Thunk žádného komického společníka neměl.“

„Thunk měl *spousty* komických společníků!“

„A co se s nimi se všemi stalo?“

„*Všichni* nebyli zabiti.“

„Vsadím se, že byli. Komický společník to vždycky koupí první. Vsadím se, že to je v té knize taky. Ukaž, podívám se.“

Becky ucukla s knihou z jeho dosahu. „Půjdu s tebou jen do nejbližší vesnice. Pak budu popíjet s místními, a tak se dozvím životně důležité informace, které ti pomohou proniknout do Nedobytné pevnosti. V tom jsou komičti společníci nejlepší. Byla jsem v nočním klubu a řeknu ti, že jsem už viděla spousty komiků, kteří jaktěživ neřekli nic vtipného. Dělají jen skeče, klauniády, hudební parodie, hlasové imitace... a podobné pitomosti. Kromě toho, mám velká prsa. Přinejhorším si nechám něco spadnout do výstřihu. Tomu se lidi zasmějí vždycky.“

„Ne, ne a třikrát ne. Becky, nemám v úmyslu zatáhnout i do nebezpečí. To je naprosto vyloučeno. Buď to zůstaneš tady, nebo se okamžitě vracím do Rassendasu.“

Becky si založila ruce na prsou a zatvářila se trucovitě. Kevin mlčky čekal. Po chvíli řekla: „No tak dobrá. Pomůžu tě krýt před taťkou. Ale dělám to jenom proto, abych tě zachránila před strašným osudem po boku lady Angely –“

„To oceňuji.“ Díval se, jak odchází ke dveřím. „Počkej, co to děláš?“

Becky se znovu zastavila s rukou na klíce. „Jdu za králem. Už jsem ti to říkala.“

„To ani nedostanu pusu na rozloučenou?“

Princezna se podívala po Winslowovi. Komorník si právě ten okamžik vybral, aby znovu diskrétně zmizel. „Tak dobře. Ale jen minutku. Musím ještě zařídit spoustu věcí.“

Trvalo to déle než minutu. Ale nakonec Becky přece jen odešla a Kevin za ní pečlivě zavřel dveře, pak zastrčil závoru. Skoro okamžitě se otevřely dveře do ložnice a objevil se Winslow.

„Mám sbaleno, Winslowe?“

„Skoro, Vaše Výsosti. A pane?“

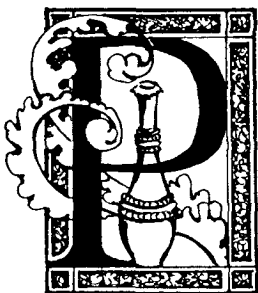
„Ano, Winslowe?“

„Pokud jsem to správně pochopil, váš otec nenávidí lady Angelu Graydove.“

„Opravdu? Budu si to muset zapamatovat. Teď odcházím.“

Nedopust'te, aby vás pŕvabná asistentka tyranského zloducha vlákala do pasti. Dokud není vaše mise úspěšně skončena, držte svoje libido na uzdě.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

evností zmaru probíhal spodní proud vzrušení. Valerie jej cítila, když kráčela chodbami. Stráže a přísluhovači se pohybovali tiše, ale rychle a hovořili mezi sebou tlumenými hlasy. Žoldnéři fasovali z výstrojního skladu náhradní tětivy a brousili si už tak dost ostré břity svých mečů. Po večerech je vídala, jak si látají ponožky a olejují boty, aby byli připravení na pochod na hlavní město Deserae. Od lorda Voltmetera sice ještě žádné oficiální prohlášení nepřišlo, ale každý věděl, že už je skoro připravený spustit svůj Ďábelský plán.

Byl to závod s časem. Král Deserae očividně o nebezpečí, které hrozí jeho zemi, věděl – proto poslal barbara Thunka, aby zabil Voltmetera. A jelikož Thunk selhal, dalším Calephonovým krokem bude beze sporu obležení Pevnosti zmaru. Z toho by mohl být masakr. Říkalo se, že útok povede lord Logan. Na to se nikdo netěšil.

Pokud... Valerie se při tom pomýšlení pousmála a její zářivě rudé rty se prohnuly do smyslné křivky. Pokud lord Voltmeter nedokončí svůj Ďábelský plán dřív. Pak by se Pevnost zmaru stala skutečnou nedobytnou pevností.

Pŕvabná brunetka si pohozením hlavy shrnula vlasy z ramen. Kráčela rychle a přirozeně, přestože měla na nohou kotníčkové boty na jehlových podpatcích. Naučit se nich správně chodit trvalo celé měsíce, ale patřilo to k práci zlé asistentky tyranského zloducha. Stejně jako karmínová rtěnka a

kožený korzet obepínající její štíhlý trup. Nebyla to oficiální uniforma – ne docela – ale lidé očekávali, že se zloduchova asistentka bude oblékat jako zloduchova asistentka. Pestré bavlněné látky jaksi nebyly to pravé a bílá krajka nepřicházela v úvahu vůbec. Jediný správný materiál byla černá kůže.

Zamyšleně si pleskla o dlaň jezdeckým bičíkem a rozhodla se, že si o tom musí promluvit s lordem Voltmeterem. Chtěl po ní, aby se začala oblékat méně extrémně. Musí mu vysvětlit, že by to byla chyba. Udržet vysokou úroveň zla není snadné. Dokonce i Stan, který absolvoval jen bakalářská studia zla na Angosturské univerzitě, věděl, jak snadno člověk sklouzne k dobrotě. Když chcete, aby vás lidé brali vážně, řekne Jeho lordstvu, musíte se oblékat jako profesionál. A teď, když je Plán před dokončením, si nemohou dovolit ztrácet impulz.

Pleskání jezdeckého bičíku vytvořilo hezký kontrast ke klapání jejích podpatků na kamenné podlaze. Kruh s klíči, který měla zavěšený na koženém opasku zdobeném cvočky, tiše zvonil. Valerie však zpomalila a k ústřední síni se blížila s největší opatrností. V poslední době se jí velice často stávalo, že nemohla při vstupu do ní popadnout dech, jako kdyby právě vyběhla dlouhé schodiště. Zpočátku si myslela, že by to mohl být jedovatý plyn, a bezúspěšně pátrala po nějakých výparech nebo dýmu. Dokonce ani nic neobvyklého necítila. Nyní si už byla jistá, že se jedná o něco magického, a není to pouze moc, kterou lord Voltmeter používal k ovládnutí svých poddaných. To bylo něco docela jiného, jen obyčejné ochranné kouzlo. Tahle nová věc oproti tomu způsobovala, že měla pocit, jako by se jejím plicím nedostávalo vzduchu. Bezpochyby to mělo něco společného s Ďábelským plánem. A s alchymistou, kterého lord Voltmeter unesl.

To byla taky pěkná prácička. Stařík byl velice opatrný a pro ně příliš cenný, než aby mu prostě hodili pytel přes hlavu a odvěkli ho do pevnosti. Do Voltmeterových spárů musela postaršího učence vlákat zloduchova asistentka Valerie.

Takové věci měla v popisu práce a zároveň to byl dobrý příklad, proč by se měla oblékat přiměřeně své roli. V rozhovoru se svým šéfem jej nesmí zapomenout zmínit.

Zahnula za roh do široké chodby, která ústila přímo do ústřední síně. Zastavila se, aby si zkontrolovala dech a přizpůsobila oči blikajícímu světlu lamp. Nebyla tu žádná okna. Stěny tu byly holé, bez jakékoliv dekorace. Podlaha byla poškrábaná a rozrytá těžkými stroji, které tudy táhli dovnitř. Špičkou boty našla úlomek kamene a odkopla ho do rohu. Jakmile prošla chodbou a ocitla se před vchodem do ústřední místnosti, znovu si zkontrolovala dech. Zdál se být normální. Jezdecký bičík si strčila pod paži a oběma rukama zatlačila na masivní dubové dveře, za nimiž se ukrýval Ďábelský vynález. Otevřely se jen o kousek, když uslyšela Voltmeterův smích.

Kdysi kdosi Valerii řekl, že mezi genialitou a šílenstvím je velice tenká dělící čára. Vždycky věděla, že lord Voltmeter je zhruba šestnáct mil od ní na té špatné straně. Dalo se to poznat podle jeho smíchu, barytonového hýkání vyvolávajícího představu dusící se sovy. Jakkoliv byla Valerie otrlá, z tohohle jí běhal mráz po zádech. Samozřejmě, všichni tyranští zloduchové si pěstovali podobný šílený smích. Nemůžete být tyranský zloduch a nesmát se jako šílenec. Pravda ovšem je, že u většiny ostatních bylo jen divadýlko. Voltmeterův smích byl ale skutečně šílený.

A nyní se mísil se sténáním uneseného muže.

Valerie se rozhodla odložit svou stížnost na jindy.

Stíny se už dloužily, když Kevin Timberline, princ z Rassendasu, zastavil své koně. Byl v nejvyšším bodě horského průsmyku po jehož obou stranách se zvedaly stěny neprostupného lesa, silné kmeny stromů propletené spadánými větvemi a obrostlé hustým, trnitým houštím. Za ním se kolem úbočí hory stáčela úzká stezka, tu a tam porostlá divokým kvítím. Z temně zeleného porostu borovic trčely k nebi

rozeklané útesy. Vpředu se průsmyk otevíral do mělkého údolí zarostlého svěží trávou. Z hor se v kaskádách valil široký potok, který na druhé straně údolí poháněl vodní mlýn a pak se klikatil žírnými pastvinami tak dlouho, až zmizel někde hluboko dole pod Kevinem. Na dolních svazích se popásaly ovce, kozy a krávy. Horní svahy byly zalesněné. Proti průsmyku se u úpatí mohutného útesu krčil hlouček chatrčí a vesnických domků a nad nimi se vypínaly strmé stěny Pevnosti zmaru, vrhající ponurý stín na doškové střechy a cestičky dlážděné kameny.

Kevin si oddechl. Z paláce vyrazil před několika dny se dvěma čerstvými jezdeckými koňmi a jedním nákladním. Celou cestu je střídal, aby mu vydrželi co nejdále. Byla to krušná jízda. Jednomu z koní upadla podkova a v neznámém terénu několikrát špatně zahnul a musel se pak pořádný kus vracet po vlastních stopách. S každým zdržením rostla jeho nervozita; měl strach, že se nějakému hrdinovi podaří dorazit do Pevnosti zmaru dříve než jemu, zneškodní tyranského zloducha a vyfoukne mu tak Becky před nosem. Takže když před sebou konečně spatřil pevnost v celé její zlověstné velikosti, uviděl těžce ozbrojené strážce procházející se po jejích hradebních ochozech, zaznamenal vystrašené pohledy, které místní vrhali směrem k té hrozivé stavbě z černého kamene a pocítil takřka hmatatelnou přítomnost zla vyzařující z jejích temných věží a naplňující údolí permanentně stísněnou atmosférou nálada se mu podstatně zlepšila. Nebylo pochyb, že temný děs dlí stále ještě uvnitř tlustých zdí pevnosti. Bylo to patrné hlavně na krávách. V kterémkoliv jiném tak kouzelném údolí by se vyskytovaly klidné a spokojené krávy. Ty zdejší byly nejnervóznější, jaké kdy Kevin viděl: neustále se ohlížely přes rameno směrem k pevnosti a tiše bučely.

Trhl otěžemi a pobídl svého koně dolů do údolí. Kolem cesty neviděl žádné ukazatele, ale podle jeho mapy byl ten shluk domků vesnice jménem Úzkost. Kevin našel pro svého

koně stáj a pak si odnesl sedlové vaky do noclehárny, nad jejímž vchodem visel vývěsní štít s názvem MULDOONOVA HOSPODA ZOUFALSTVÍ. Skládala se z půl tuctu pokojů nad obyčejným vesnickým výčepem, velkou místností obloženou neohoblovaným dřevem, páchnoucí starým sýrem, novými pilinami, nakládanou zeleninou a kouřem. Bylo teprve pozdní odpoledne, ale hospoda už vydělávala a začínala se plnit. Sedláci a kupci postávali u baru a pili pivo z korbelů. Ostatní hosté posedávali u malých stolků a upíjeli víno ze sklenic. Vše nasvědčovalo tomu, že Muldoonova hospoda je kulturně společenským centrem obce. Hezká šenkýřka v kytlici a s vlasy spletenými do copů obsluhovala pípu. Nejprve Kevinovi přinesla korbel piva a o chvíli později se vrátila s miskou čočkovice a nakládaným vepřovým.

Princ odložil své elegantní dvorské šaty, ještě než se vydal na cestu. Nyní na sobě měl nevýrazně šedý cestovní plášť, obyčejné boty z měkké kůže a klobouk naražený na čelo. Vypadal jako kterýkoliv jiný poutník, ale šenkýřka si ho i přesto prohlížela se zájmem. Kevina to nepřekvapovalo. Bylo nepravděpodobné, že by v něm někdo mohl poznat prince Rassendasu – pečetní prsten měl schovaný v kapse a nenosil ani žádný jiný odznak svého úřadu – ale jeho koně pocházeli z královských stájí a tak kvalitní zvířata musela vzbudit pozornost všude. S tím se nedalo nic dělat. Když ze zadní místnosti vyšel starší muž v zástěře, šenkýřka mu něco pošeptala. Muž si otřel ruce a přisedl si ke Kevinovu stolu, načež se představil jako Henry Muldoon, majitel Hospody zoufalství. Princ se nabídl, že mu zaplatí skleničku. Muldoon přešel rovnou k věci.

„Přijel jste kvůli pevnosti, mám pravdu?“

Kevin nedal najevo zájem ani překvapení. Jen připustil, že pevnost je docela zajímavá.

„Myslel jsem si to. Co se lord Voltmeter přistěhoval do Úzkosti, nestojí to tu za nic. Už týdny čekáme, kdy s tím král

konečně něco udělá. S tím, co se děje v Pevnosti zmaru, tady máme těžké časy.“

„Lord Voltmeter, říkáš? Hmm. Alespoň se drží zavedeného způsobu pojmenování.“

„Ale on pevnost nepojmenoval. Starý Hrad zmaru tu stál dávno předtím, než se sem přestěhoval. On ho jen rozšířil a přestavěl v Nedobytnou pevnost.“

Kevin se nad tím zamyslel. „Hrad zmaru ve vesnici Úzkost. A Hospoda zoufalství. Cítím v tom jistý trend.“

„To je pravda,“ přisvědčil Muldoon. „Přes ulici je Truchlivé tržiště a o kus níž po proudu Melancholický mlýn.“

„Předpokládám, že pro všechna ta depresivní jména existuje nějaký důvod.“

„Turisti to zbožňují.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Do našich hor přijíždí trávit dovoleno spousta malířů a básníků. Víte, takové ty existencialistické typy. Trochu rybaří, trochu šplhají po skalách, procházejí se po lese a páchají sebevraždy.“ Ukázal palcem za sebe k rohovému boxu, ve kterém nad karafou bílého vína rozmlouvali dva muži v halenách potřísněných barvou. „Němečtí expresionisti. Po depresivních tématech jsou jako diví.“

„Aha. No dobře, tak co je s tím tyranským zloduchem? Je tady něco, co byste mi o něm chtěl povědět?“

Ve výčepu náhle zavládlo hrobové ticho. Kevin se rozhlédl po místnosti. Ostatní hosté před jeho pohledem uhýbali. Nervózně pošilhávali po dveřích a oknech a halili se těsněji do svých plášťů. Mladá šenkýřka přispěchala k jejich stolu. „Neříkejte *on*,“ zašeptala Kevinovi. „Říkejte lord Voltmeter. Lord Voltmeter je ten, kterého musíme jmenovat.“

„Ehm, jistě,“ zabručel Kevin. „Lord Voltmeter. Ten, kterého musíme jmenovat. Správně. Už si vzpomínám. A Pevnost zmaru?“

Znovu se rozhostilo ticho, zatímco se muži u baru tázavě dívali jeden po druhém. „Odporné místo,“ prohlásil jeden z nich nakonec. Pak se zachmuřeně zahleděl do temných hlubin svého korbele. „A Voltmeter je zlý člověk.“

V tu ránu se rozpovídali i ostatní.

A jakmile jednou začali mluvit, měli toho hodně co povědět. Uplynula dobrá půlhodina, než Kevin mohl uzavřít svou lahvičku s inkoustem, očistit si špičku pera o kůrku suchého chleba a pokynout šenkýřce, aby mu dolila korbel. „Dobře,“ řekl, když přelétl pohledem své zápisky. „Abychom to všechno shrnuli, hlavní důvody, proč nenávidíte lorda Voltmetera, jsou, že vám věž, kterou přistavil k hradu, kazí výhled, že nechává svoje psy celou noc štěkat někdy nechává stát popelnice před bránou dva nebo tři dny po řádném svozu odpadků a protože má ve zvyku mučit, zotročit nebo zabít každého vesničana, který mu padne do spárů. Je to tak?“

Vesničané se po sobě podívali. „No ano,“ řekl Muldoon. „I když je pravda, že jste nám neřekl, abychom je seřadili podle důležitosti.“

„To je v pořádku. Můžete mi o něm říct ještě něco?“

„Povězte mu o tom alchymistovi, co ho unesl,“ ozval se někdo.

„Alchymista?“

„Profesor alchymie z nějaké hogo fogo univerzity,“ vysvětlil mu Muldoon. „Jmenuje se Mercredi. Říkal, že si sem přijel trochu zarybařit. Voltmeterovi pohůnci ho popadli a odvěkli pryč rovnou tady z toho výčepu. Bylo to příšerné, to mi věřte. Odtáhli ho do pevnosti a od té doby už ho nikdo neviděl. Hrozné, hrozné.“

„Opravdu to zní děsivě. Ubožák. A pro vás to muselo být taky strašné.“

„No, za pokoj zaplatil dopředu. Ale pořád má ještě sekeru u baru.“

„Tehdy začaly všechny ty hrůzy,“ ozval se host s velkým cínovým korbelem. Stál u baru, ale teď si přitáhl židli ke Kevinovu stolu a posadil se. „Když Voltmeter odvedl toho alchymistu.“

„Dobře, dobře, Pete.“ Muldoon potřásl hlavou. „Jenom s tím zase nezačíněj.“

„Říkám ti, že je to svatá pravda!“

„Co je pravda?“ zeptal se Kevin.

Pete se nahnul nad stůl. Rozpřáhl ruce a pak je přitiskl k sobě, jako kdyby mačkal imaginární balon. „Lord Voltmeter nechal zmizet vzduch.“

„No jistě.“

„Udělal to! Hnal jsem svoje kozy po stezce nahoru na útes. Aby se tam trochu napásly čerstvé trávy. Přitom jsem se dostali skoro až k hradbám.“ Pete se odmlčel ve snaze dodat trochu dramatického napětí příběhu, který zatím nijak zvlášť dramatický nebyl. „Bylo to už navečer a smrákalo se, takže jsem si nemyslel, že by mě z pevnosti mohli vidět. A pak jsem najednou nemohl dýchat.“

„Cesta je strmá,“ řekl Muldoon. „Prostě ses zadýchal Pete.“

Pete udělal vzteklé gesto, jako kdyby chtěl třísknout korbelem o stůl. Než se ale jeho dno mohlo dotknout dřeva, rozmyslel si to, nakoukl dovnitř a vypil jediným douškem, co v něm zbývalo. Potom jím udeřil do stolu. „Nezadýchal jsem se,“ odsekl. „Po té stezce chodím celý život.“

„Což je dvaapadesát let. Začínáš stárnout.“

„Moje kozy staré nejsou. Některé z nich jsou skoro kůzlata.“

„Říkal jsi, že jsi nemohl dýchat,“ pobídl ho Kevin.

„Jo. Ale ne jako když se člověk zadýchá, nic takového. Prostě tam najednou nebylo co dýchat. Moje plíce pracovaly výborně, ale vzduch byl pryč.“

„Možná to byla slabší senná rýma?“

„Ne, ne, neměl jsem ucpaný nos. Říkám vám, že vzduch prostě zmizel. Otočil jsem se a rozběhl se po stezce zpátky a dole pod útesem jsem už zase dýchal normálně, přestože jsem byl po tom běhu zadýchaný.“

„Kdy se to stalo?“

„Asi před čtrnácti dny.“

Kevin se nad tou informací zamyslel. Přišla šenkýřka, položila sklenici před Muldoona a vzala Petemu korbek. „Ještě jeden, Pete?“

„Jo. Díky, Cherry.“

Podívala se na Kevina. „Troufáte si na další?“

„Hmm? Ano, prosím.“ Kevin si udělal několik dalších známek. Muldoon natáhl krk a pokusil se je přečíst. „Tak,“ řekl, když zjistil, že Kevin píše na něj příliš rychle. „Připadá mi, že jsem neslyšel vaše jméno, cizince.“

„Timberline,“ řekl princ a pátravě se podíval na Muldoona. Hostinský nedal nijak najevo, že by mu to jméno něco říkalo, a ostatní hosté také ne.

„Nu, pane Timberline. Předpokládám, že pracujete pro našeho krále.“

„Dálo by se to tak říct.“

„Myslel jsem si to. A sem jste přijel, abyste obhlédl pevnost. Hádám, že jste něco jako armádní zvěd. Průzkumný předvoj se tomu tuším říká. Nebo možná špion.“

„Nejspíš ode všeho trochu,“ odpověděl Kevin s úsměvem.

„Myslel jsem si to. Někdy na tyranského zloducha posílají hrdinu, aby ho zabil, ale vy očividně žádný hrdina nejste.“

Kevin se zamračil. „Myslíte?“

„Ne že by nás to samozřejmě překvapovalo. Jak jsem už říkal, čekali jsme, že král pošle vojsko. Když má člověk co do činění s někým, jako je lord Voltmeter, měl by sázet na jistotu. Povídá se, že tažení povede lord Logan.“ Když to Muldoon říkal, pečlivě pozoroval Kevina.

Kevin nehnul ani brvou. „Tohle že se povídá?“

„Nesmíte mluvit, co? No, hádám, že bych to od vás ani neměl čekat. Když jste Loganův zvěd.“

„To tedy nejsem,“ odsekl Kevin stroze.

„No, já doufám, že to bude lord Logan,“ ozvala se Cherry od baru. „Prý je velice pohledný. A vysoký. A samý sval.“

„Není tak vysoký.“

„Půjdu se na to podívat. Pojedu do města. Mám tam, tetu. Říkala, že u ní můžu bydlet.“

„Půjdeš se na to podívat?“

„Na slavnost. Po svatbě bude určitě velká slavnost. Bude si brát naši princeznu.“

„Nemyslím, že už je to jisté.“

„Ale ano, při takových příležitostech bývají slavnosti vždycky. Logan a princezna pojedou ulicemi v otevřeném kočáru. Budeme na ně házet květiny a oni nám budou mávat,“ pokračovala Cherry zasněně. „Bude to nádherné Všechny holky si myslí, že Logan je super.“

„Co kdybys mi prostě donesla to pivo?“ odsekl Kevin.

Šenkýřka se zatvářila ukřivděně. „Co vás žere?“

„Samozřejmě je tam ještě ten druhý chlápek,“ prohlásil Pete. „Ten z Rassendasu. Říkají, že je mazaný.“

Princ Kevin Mazaný? Kevin se nad tím zamyslel. Nějak mu to neznělo moc dobře.

Cherry přišla ke stolu a třískla před ním korbelem. Pivo vyšpláchlo ven.

„Válka je strašná věc,“ řekl Muldoon. „Dobří mladí mužové umírají, ženy zůstávají bez manželů a děti bez otců. A pak si vemte mrzáky. Být mrzákem je někdy horší než smrt. Hrozné, hrozné.“

„Pravda. A všechny ty škody, které vznikají z dlouhého obléhání. Ničí se úroda a lesy, znečišťují potoky, vzniká nebezpečí epidemií, vládne bezpráví a dochází k drancování – všechno se může stát, když se na jednom místě utáboří velká skupina vojáků. Můžeme jenom doufat, že tohle nás nečeká.“

„Všichni ti vojáci kupují pivo?“ Muldoonovi se ve tváři objevil zasněný výraz. „Ano, doufejme, že naše údolí bude ušetřeno všech hrůz dlouhého pobytu vojska. Tisíce mužů toužící pít moje pivo. Možná desítky tisíc. A všichni kupují pivo ode mne. A víno. Mošt a koňak. To by bylo strašné.“

„A moje mléko a sýr,“ dodal Pete.

„Můj chléb,“ řekl někdo jiný.

„Nicméně,“ pokračoval Muldoon, „pokud se král rozhodne zaútočit na lorda Voltmetera, může si být jist, že naše vesnice svým dílem přispěje. My víme, co je naše povinnost, pane. Vlastně už jsme se pustili do práce, abychom se na příchod vojsk připravili co nejlépe.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Kevin. „Zvedli jste ceny.“ Ukázal do rohu místnosti, kde bylo o zeď opřeno půl tuctu čerstvě namalovaných tabulí s nápisem ‚Jen pro důstojníky‘.

„Ach, tím se nenechte zmást,“ řekl Muldoon rychle.

„V mé Hospodě zoufalství je každý vítaný. Pro mužstvo postavím stan. To mi připomíná...“ Zavolal směrem k baru: „Cherry, až naředíš to víno, nezapomeň přidat sanytr do klobás.“

„Jasná věc.“

„Voltmeter připravuje něco strašného,“ řekl Pete. „Příběh, který jsem vám vyprávěl, je pravdivý a vězí za tím Voltmeter. Král s tím musí něco udělat.“

„Jeho Veličenstvo má všechno pod kontrolou.“ Kevin se na chvíli zamyslel a pak se rozhodl přece jen vypustit nějakou informaci, aby viděl, jak na to vesničané zareagují. „Ví, že lord Voltmeter má Prastarý artefakt.“

„Který model?“ zeptal se Pete okamžitě.

„Ehm, model sedm.“

Výčep rázem ztichl. Pete a Muldoon zamyšleně pozvedli sklenice a mlčky se napili. Dokonce i Cherry přestala čistit pult a vytřeštila oči.

„Co je?“ řekl Kevin. „Copak tyhle věci zná úplně každý kromě mne?“

„Model sedm je zlý,“ řekl Muldoon. „Hodně zlý a nebezpečný. To není dobrá zpráva. Model sedm je velice mocný Prastarý artefakt.“

„Taky jsem to slyšel.“

„Ačkoliv podle mě není tak dobrý jako starý model tři,“ prohlásil Pete. „To byl Prastarý artefakt, jak se patří.“

„Model tři byl fakt skvělý, o tom žádná.“

„Mně se víc líbil model šest,“ ozval se někdo.

„Model šest byl leda tak pro ženské,“ namítl někdo jiný. „Ve skutečnosti to byl model pět s extra chromováním navíc.“

„Mně se chrom líbí. A taky se ovládal líp než model pět.“

„A to na mě má udělat dojem? Jestli chcete Prastarý artefakt, který je fakt nářez –“

„Ano, dobře, všem vám moc děkuji,“ řekl Kevin. Pak vstal od stolu, vyšel před hospodu a zadíval se směrem k pevnosti. Slunce zapadalo za její hradby a Pevnost zmaru se na pozadí šedých hor rýsovala jako zlověstná černá masa. Docela chápal, že ji vesničané nenávidí. Pomyslel si, že mu stále ještě zbývá několik hodin světla, a rozhodl se prohlédnout si ji zblízka. Vrátil se do stáje, vyvedl odtamtud nejčerstvějšího ze svých koní a o chvíli později už ujížděl po stezce, o které hovořil Pete. Byla to spíš užší cesta, dost široká, aby po ní jeli dva až tři muži vedle sebe. Kdysi ji někdo vydláždil kameny, které staletí ustavičného používání postupně ohladilo. Podkovy princova koně na ní hlasitě zvonily. Z cesty odbočovala klikatá pěšinka po úbočí útesu, která končila u srázu porostlého stromy, ale po většinu doby na ni bylo z hradeb pevnosti dobře vidět. Kevin se nad tím zamyslel a pak se vrátil na cestu. K samotnému proniknutí do pevnosti bude muset dojít v noci – kniha popisovala všechny standardní metody jak to provést – ale neuškodí provést předběžný průzkum denním světlem. Kdyby

se ho Voltmeterovi muži vyptávali vždycky může říct, že zabloudil nebo že se jen chtěl rozhlédnout po kraji.

Nakonec nemusel vysvětlovat vůbec nic. Cesta ho zavedla přímo k hradbám Pevnosti zmaru a končila před jedinou mohutnou bránou z dubového dřeva pobitého načerněnými železnými pláty. Vypadala skutečně hrozivě, dokonce i malá bronzová tabulka s nápisem *Objekt podléhá registraci památkového úřadu* působila výhružným dojmem. Dva strážní v kroužkové zbroji a ozbrojení píkami střežili vstup. Na hradbách bylo vidět další zbrojnoše se samostříly. Nad tím vším vlála Voltmeterova vlajka s erbem tvořeným dvěma zkříženými palečnicemi na krvavě rudém poli. Kevin zastavil svého koně a smekl klobouk. „Dobrý večer. Je lord Voltmeter doma?“

„Máme zavřeno,“ zavrčel strážný.

„Zavřeno?“

Strážný ustoupil stranou a odhalil tak dřevěnou tabulí, která byla připevněná na zdi za jeho zády. Trhl palcem směrem k ní. Na tabuli stálo: *PEVNOST ZMARU* a pod tím *otevřeno pondělí – pátek, 9.00 – 16.00*.

„Omlouvám se,“ řekl Kevin. „Myslel jsem, že v pátek máte otevřeno déle.“

„To platí jenom o svátcích. V létě jsme se vrátili k původní zavírací době.“

„Budete muset přijít až v pondělí,“ řekl druhý strážný. „A v žádném případě se nepokoušejte dovnitř nějak vplížit. Všechny vchody jsou čtyřadvacet hodin denně hlídány těžce vyzbrojenými elitními vojáky.“

„To jako námi.“

„Přesně tak,“ přikývl druhý strážný. „Až na –“ odmlčel se, aby významně mrkl na prvního strážného, „– až na hlavní větrací šachtu.“

„To je pravda,“ řekl první strážný a ušklíbl se. „Každíčké okno a dveře jsou zamčené, zamřížované a střežené. Jenom větrací šachta ne.“

„To je smutné,“ řekl Kevin. „Ale stejně je tady hezky. Vadilo by vám, kdybych se trochu porozhlédl po okolí?“

„Vůbec ne,“ odpověděl strážný. Ukázal podél hradeb. „K větrací šachtě se jde tudy.“

„Děkuji.“ Kevin zamířil naznačeným směrem kolem ukazatele s nápisem: Je zavřeno? *Využijte naší mimořádné nabídky. Větrací šachta je otevřena denně až do 22.00.* Zahnul za roh a ocitl se tak mimo zorný úhel stráží. Dokonce i ty na hradbách najednou někam zmizely. Přímo před ním bylo malé nádvoří obehnané ze tří stran zdí. Na tabuli umístěné uprostřed stálo: *Větrací šachta. Parkování zdarma pondělí – středa.* Po zdi vedla směrem ke střeše železná okapová roura. Kevin si ji pečlivě prohlédl.

„Větrací šachta,“ zamumlal si zamyšleně. „Hmmm.“

Pak obrátil koně a zamířil zpátky k vesnici. Cestou byl hluboce zadumaný a nechával na svém oři, aby sám našel cestu v houstnoucím šeru. Než dorazil do hostince, byl si jistý, že ví, jak pronikne do pevnosti. Ohlédl se po její černé siluetě tyčící se nad osadou a zakrývající oblohu posetou hvězdami. Usmál se. Bude to chtít jen trochu plánování, maličko štěstí a několik rekvizit, které ve vesnici snadno sežene. Koně nechal ve Stájích beznaděje a vrátil se do výčepu.

Tam na něj čekala Becky.

Seděla v koutě výčepu, na sobě měla nohavice a přes pánskou vlněnou košili jakousi koženou kazajku, vpředu se šněrováním. Na hlavě jí seděl zelený lesnický klobouček s bažantím pérem. Skláněla se nad stolem s lokty opřenými o jeho desku, pohroužená do nějaké knihy. Kolem sebe měla rozestavěno půl tuctu sklenic a pohárů nejrůznější velikosti, s obsahem povětšinou netknutým.

Kevin si přitáhl židli a posadil se proti ní. Dívka nedala nijak najevo, že by si ho všimla. „Becky, co tady –“

Princezna zvedla ruku, aby ho umlčela.

Kevin čekal, zatímco si dál četla v knize a zachmuřeně přitom krabatila čelo. Konečně ji zavřela, vzhledla a zářivě se na něj usmála. „Výborně. Takže kněz, rabín a pasák vejdou do baru. A barman jim řekne –“

„Becky, co to vyvádíš?“

„Vyprávím ti vtip. Rozhodla jsem se, že přece jenom budu tvůj komický společník. V hradní knihovně jsem si našla knížku vtipů. Než jsem se vrátila, byl jsi pryč. Poslyš, ty jezdíš vážně rychle. Měla jsem co dělat, abych tě nakonec dohonila.“

„Ty nejsi můj komický společník! Máš být doma a snažit se zpracovat svého tátu. Na tom jsme se přece dohodli. A proč ses takhle oblékla?“

Becky se k němu nahnula a zašeptala: „Jsem chlapec.“

„Cože?“

„To se tak běžně dělá. Kdykoliv se dívka vypraví za dobrodružstvím, stáhne si prsa a vlasy si sváže pod klobouk, aby vypadala jako chlapec. Víš, aby ji neobtěžovali nemravové. Všechno je to v knihách.“

„Ty sis stáhla prsa?“

„Přesně tak. Ovinula jsem si je lněným šátkem, abych je stlačila k sobě, a vzadu jsem si ho pevně zavázala. Potřebovala jsem k tomu hodně velký šátek.“

„To si dovedu představit.“

„Tenhle skvělý lovecký klobouček jsem si vypůjčila od jednoho sluhy. Není roztomilý? Všichni lovci nosí takový. To péro je z bažanta.“

Kevin pořád ještě zíral na její prsa. Místo aby je provizorní bandáž zamaskovala, stlačila je k sobě a vytvořila jakýsi superdekolt, který jí vpředu napínal košili a přitahoval oči přítomných mužů jako magnetovec střelku kompasu. Kevin se přinutil vzhlednout a podívat se Becky do obličeje, ale ten

vypadal neméně svůdně. Zpod zeleného kloboučku jí vykukovala kadeř vlasů lesknoucí se ve světle svíce jako ryzí zlato. Když se k tomu připočetly její blankytně modré oči a roztomilý úsměv, vypadala jako andílek. Kevin cítil, že začíná upadat do erotické amnézie. S vypětím všech sil se mu podařilo zkrotit hormony a rozmáchlým gestem ukázal na stůl před sebou. „Becky, Co znamenají všechny ty sklenice?“

„Místní muži mi kupují pití.“

„No vidíš. Kdyby tě považovali za chlapce, proč by ti všichni chtěli koupit pití?“

Becky spočítala sklenice na stole. „Ehm, možná tu žijí výjimečně přátelští lidé?“

„To určitě. Vrať se do paláce a počkej tam na mě. Tohle musím udělat sám. Pro tyhle věci platí jisté zásady. Princ musí riskovat život, aby zachránil princeznu a království. Princezna na něj má obdivně upírat pohled svých rozzářených očí a vzrušeně si tisknout ruce na prsa.“

„Takhle?“

„Ehm, ano. Vystihla jsi to přesně.“ Kevin bezděčně sevřel desku stolu. Hladina hormonů v jeho těle právě překročila hodnotu *maximum* a blížila se ke značce *bezprostřední nebezpečí přetížení*. „Možná bys mohla ubrat toho tisknutí.“

„Dobře, tak teď poslouchej ty mě.“ Princezna poklepala prstem na knihu. „Tenhle je vážně dobrý. Podomní obchodník zabuší na dveře sedlákovy domu a požádá ho, jestli by u něj nemohl přespát. Ale sedlák má dceru, která –“

„To znám. Becky, chci, abys okamžitě odjela domů. Vráť se co nejdříve. Čekej na mě a... ehm... dělej, co dělají princezny když si chtějí ukrátit dlouhou chvíli.“

Vyседáváme v barech pro odložené princezny. A je tam pěkně drsné, to mi věř. Občas se strhne rvačka pak létají zuby a korunky na všechny strany.

„Věřím, že nic nemůže být horšího než smečka princezen. A teď jdi a nějakou si najdi. Já žádného komického společníka nepotřebuju.“

„Vsadím se, že ano.“ Becky zalovila v kabelce a vytáhla z ní několik svázaných archů papíru poskládaných do malého čtverečku. Rozložila je, odstrčila všechny sklenice a poháry stranou a potom listiny položila mezi sebe a Kevina.

„Co to je?“

„Spis lorda Voltmetera. Od Angosturské výzvědné služby. Loganovi jej přivezl zvláštní posel. Četl ho svým důstojníkům. Když s tím skončil, štípla jsem mu ho a vyplížila jsem se z hradu. Myslím, že by se ti to mohlo hodit.“

Kevin musel připustit, že tohle nebyl špatný nápad. „Tak se na to koukněme.“

„Voltmeter je tyranský zloduch teprve několik let. Předtím byl jen obyčejný zloduch a ještě předtím pouhý ničema. Začínal v Angostuře jako zlý učitel...“

„Co může být zlého na obyčejném učiteli?“

„Překvapivé testíky.“

„Aha, máš pravdu.“ Kevin zalistoval ve spisu a očima rychle přelétal jednotlivé strany. „Ano, tady to je. Koukni se na to. Písemky v pondělí ráno, mimořádné úkoly na víkendy, rozborů básní a zvláštní oblíba ve slovních úsudkových příkladech. Ten chlap je d'ábel.“

„V průběhu doby pochytil něco magické moci. Zdedil nějaké peníze a koupil si zaklínadlo, které jej činilo neporazitelným v boji muže proti muži. Nebo alespoň hodně těžko porazitelným. V tom si nejsou úplně jistí. A od té doby se neustále propracovává nahoru.“

Loganova výzvědná služba odvedla dobrou práci. Spis byl obsáhlý a velice podrobný. Jak ho Kevin pročítal, jeho obavy stoupaly.

Tyranský zloduch byl atletické postavy. Skvěle zacházel s mečem i samostřílem a měl pověst dobrého boxera surového a

agresivního. Vynikal ve vědách přírodních i humanitních, zvláště v matematice a podvojném účetnictví. Nepil, nekouřil a sázel pouze na sportovní utkání která sám zfixloval.

Voltmeter nebyl ženatý. Vstoupil do místního klubu svobodných zloduchů (na přihlášce v rubrice zájmy uvedl ,večeře při svíčkách, dlouhé procházky po pláži a vivisekce malých chundelatých zvířátek'), a dokonce se podílel na organizaci výročních lyžařských zájezdů, ale známosti nevyhledával. Vynalezl mučicí zařízení a prodal ho králi Brunovi do Omnie. Mnoho peněz mu nevyneslo, zato vyhrál několik cen za design. Na svém kontě měl nespočet surových vražd, násilných loupežných přepadení se zbraní v ruce a jeho majetek neustále rostl. Nakonec si začal budovat svůj zločinný syndikát, založený na nepovolených hernách, prostituci, pašování, protekci, prodeji životních pojistek a bytové architektuře. Stejně jako to platilo u všech ostatních tyranských zloduchů, ani proti němu si nikdo netroufal říct křivého slova, a pokud tak někdo učinil, obvykle brzy zemřel za neobjasněných okolností. Policejní prezident Angostury jej měl na seznamu deseti nejvýznačnějších lidí, do jejichž záležitostí je lépe se nemíchat. Mistři zla – profesní organizace tyranských zloduchů – mu udělila svou cenu Mefistofeles a povídalo se, že se už brzy ocitne v síni neslavně proslulých v Eerburgu.

Kevin potlačil zděšení. „Přece nemůže být ve všem tak dobrý,“ řekl Becky. Rozložil si před sebou spis a začal ho studovat důkladněji. „Tady se píše, že ze zloducha na tyranského zloducha se vypracoval až na třetí pokus.“

„Nezapomínej, že je z Angostury. Jejich zkušební testy jsou mnohem tvrdší než naše.“

Objevila se u nich šenkýřka. „Čím mohu posloužit?“ zeptala se.

„Dala bych si sklenku vína,“ řekla Becky.

„Dobrého vína,“ upřesnil Kevin. Cherry po něm blýskla pohledem, ale po chvíli se vrátila se sklenicí nepokřtěného vína.

„Budeme potřebovat pokoj,“ řekla jí Becky. „Mohla bys to zařídit s hostinským?“

„Já pokoj mám,“ odpověděl Kevin.

„V tom případě budu potřebovat svůj.“

„Myslel jsem, že bychom se mohli podělit o jeden,“ namítl Kevin, přičemž se snažil, aby to neznělo příliš dychtivě. „Víš, jelikož jsi převlečená za chlapce, mohlo by to vzbudit podezření...“

„Dva pokoje,“ prohlásila Becky pevně. „Dva *oddělené* pokoje.“

„Dobrý pokus, fešáku,“ ušklíbla se Cherry na Kevina. Pak odešla, aby vyhledala Muldoona, který Becky přidělil pokoj vedle Kevinova a nijak to nekomentoval. Kevin vrátil stránky zpátky do spisu a odnesl Rebečina zavazadla ze stájí. Posadil se na postel. Becky se sklonila k jedné z brašen a rozepla přezku.

„Ještě neodcházej,“ řekla. „Něco ti ukážu. Otoč se.“

Kevin se k ní poslušně otočil zády. Ozvalo se šustění šatů. Když mu zase dovolila podívat se, měla na sobě jeden z nejfantastičtějších kousků prádýlka, jaký kdy viděl a princezna Rebeka byla děvče, v jejíž výbavě o sexy Prádlo rozhodně nebyla nouze. Dokonce i princ, kterému se nestávalo často, že by nenacházel slov, potřeboval několik vteřin na to, aby se vzpamatoval. Nakonec zeptal: „Becky, co to je?“

„Kroužková podprsenka přece. Tobě se to nelíbí?“

„Určitě je to něco jiného.“

„Taylor to doporučuje.“

„Opravdu?“

„Ehm hmm.“ Znovu sáhla do kabelky a vytáhla z ní vlastní výtisk *Rukověti praktického hrdinství* se založenou stránkou. Z ní přečetla nahlas: „Dohlédněte, aby si váš

komický společník před každou nebezpečnou akcí oblékl kroužkovou zbroj. A když už je o tom řeč, není špatné vzít si jednu i na sebe.‘ Tak jsem se před odjezdem z města zastavila v jednom báječném butiky a tohle jsem si tam koupila. Chtěla jsem vybrat i něco pro tebe, ale neznám tvou velikost.“

Princ mžoural ve světle svící a snažil se rozhodnout, jestli přes drátěné pletivo skutečně vidí její bradavky nebo jestli si s ním jen zahrává představivost. „Vypadá to moc dobře, Becky, ale nemyslím, že to bylo skutečně navrženo jako funkční součást zbroje.“

„Ne?“

„Vypadá to spíš jako kostým pro barbarskou bojovnici.“

„Aha.“ Becky se nad tím zamyslela. „Myslím, že to by mohlo vysvětlit ty kožešinové bikinky.“

„Oni prodávali i kožešinové bikinky?“

„Stejně si ji nechám. Myslím, že bude funkční. Zdá se být docela solidně vyrobená.“

„Nebudeš ji potřebovat, protože nejdeš do nebezpečné akce. Tvůj táta by mě zabil, kdyby se dozvěděl, že jsem tě vzal s sebou do Pevnosti zmaru.“ Kevin se odmlčel a pak se zeptal. „Koupila jsi ty kožešinové bikinky?“

„Komický společník má v nebezpečné situaci krýt hrdinovi záda. Taylor to taky říká.“

„Ty nejsi můj komický společník. Předvedeš mi ty kožešinové bikinky?“

„Kevine! Samozřejmě že jsem kožešinové bikinky nekupila. Byla to tanga. Vzadu neměla nic než takový tenoučký páseček.“

„A to je špatně?“

„Samozřejmě že je. Tangy jsou oplzlá, zvrhlá, nechutná, odporně lascivní a nemorální.“

„Aha. Jenom jsem se ptal...“

„A kromě toho neměli moji velikost. Jak se dostaneme jo Pevnosti zmaru?“

„Copak mě vůbec neposloucháš? My nikam nepůjdeme. A sama jsi říkala, že komický společník se jen potlouká po hospodách a opatřuje užitečné informace od místních.“

„To že jsem řekla? Kdy?“

„Ještě na hradě.“

„Víš to jistě?“

„Ano,“ prohlásil Kevin rozhodně.

„A trváš na tom?“

„Absolutně.“

„V tom případě,“ prohlásila Becky, „přiznáváš, že jsem na téhle výpravě tvůj komický společník. Takže přijde pán k doktorovi a říká: ‚Doktore, já mám příšerné bolesti.‘ A ten doktor mu na to řekne...“

„V pořádku.“ Kevin poznal, kdy prohrál. Zamyslel se. „Dobře, Becky, jsi můj komický společník. Ale chci, aby sis opatřila skutečnou zbroj. Hrudní plát a kovové chrániče ramen přinejmenším. Já si taky nějaké vezmu, jestli se pak budeš cítit lépe.“

„Kde tady seženeme plátovou zbroj?“

„Je tu celá pevnost plná ozbrojených a vyzbrojených vojáků. Někde si to musí opatřovat. Jsem si jist, že ve vesnici bude zbrojířství a platněřství, i kdyby jen výhradně pro účely pevnosti. Patrně bude mít nějaké depresivní jméno. Zítra tě tam vezmu.“

Becky si ho podezíravě změřila pohledem. „Kevin Timberline, mylím se, nebo jsi mi právě nabídl, že mě vezmeš *nakupovat*?“

„Správně,“ odpověděl Kevin, který horečně přemýšlel „Jo, vezmu tě na nákup brnění a, ehm, budu ti držet kabelku, když budeš ve zkušební kabince.“

To byla pro Becky příliš lákavá nabídka, než aby ji odmítla. Ovinula Kevina pažemi a odměnila ho několika dlouhými polibky, načež ho na noc vykázala ze svého pokoje. Příštího rána zavrhl svůj chlapecký převlek a oblékla se na

nákupy, přičemž zvláštní pozornost věnovala účesu a líčení. Pak nadšeně zabušila na dveře Kevinova pokoje. Nikdo se neozval. Princ už odjel.

Když je zapotřebí proniknout do doupěte tyranského zloducha, nezapomeňte se na to vhodně obléknout. Dres s kapuci není navzdory tradici nejvhodnější. Ani velká večerní, naopak standardní vojenské maskáče poslouží docela dobře.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

evnost zmaru má dlouhou a pohnutou historii, která kupodivu nezačala ve vesnici Úzkost, ale nějakých čtyřicet mil jižněji, v městečku jménem Rockhadden. Před čtyřmi sty lety království Deserae ještě neexistovalo a jeho nynější území tehdy zabírala tři vévodství, z nichž jednomu vládl Rockhadden. Vévoda z Rockhaddenu si tam postavil hezký hrad, ve kterém žil a zemřel, zavražděn ve vlastní posteli – ano, tyranským zloduchem.

Lord Riddance osobně vedl útok po hlavním schodišti, meč v jedné ruce a pochodeň v druhé. Přede dveřmi ale ustoupil stranou, aby je mohl párek jeho vojáků roztřískat kladivy na kusy. Když vtrhli dovnitř, vévoda seděl v noční košili na posteli a šátral rukama po brýlích. Několik rychlých bodnutí mečem a bylo po všem. Riddance si s uspokojením prohlédl celou scénu. Krev se vpíjela do prostěradel, na nichž ležel vévoda a jeho žena, jen bledá ruka strnule vyčnívala zpod šarlatové příkrývky. Riddance si otřel meč o polštář a zasunul ho zpátky do pochvy. Dva vojáci mlčky přihlíželi zpovzdálí. Doprovodili Jeho lordstvo až do ložnice, ale pak zůstali stát stranou, aby si mohl Riddance vychutnat okamžik temného triumfu.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Oba žoldnéři tasili meče. Jeden z nich otevřel.

Vešel zloduchův hlavní přísluhovač s poznámkový blokem a ustaraným výrazem v obličeji. Předstoupil před lorda Riddance. Ukazováčkem si nervózně posunul brýle na nose.

„Čin byl vykonán, Camerayi,“ zahřímal Riddance „A já jsem teď vládcem Rockhaddenu. Všechny ty dlouhé roky intrikaření a snování plánů konečně přinesly ovoce.“ Kývl směrem k posteli. „Zapamatuj si ten okamžik, Camerayi. Raduj se ve chvíli našeho vítězství.“

„Ehm, jistě, Vaše lordstvo.“ Cameray si znovu posunul brýle. „Ehm, je tady ale otázka vévodových dědiců.“

„Ať je všechny pozabíjejí, Camerayi. Nikoho nenechte uniknout. Víš, jak to chodí. Nemůžeš je vsadit do žaláře – vždycky se odtamtud nakonec nějak dostanou a pak proti tobě přitáhnou v čele vojska.“

„Ano, můj pane, ale –“

„Děti pozabíjejte taky. Ty jsou nejnebezpečnější. Nějaká služebná nebo pradelna propašuje takového fakana z hradu a ukryje ho v lese, kde se ho ujmuou dřevorubci, a o deset nebo dvacet let později, když už si myslíš, že jsi za vodou, pozná svou pravou totožnost a pic ho! Než se naděješ, máš na krku povstání.“

„Ve skutečnosti, můj pane –“

„A tohle mě dokáže vytočit úplně nejvíc. Když se nějaký tyranský zloduch pokusí vychovat takového dědice jako vlastního syna a doufá, že ho časem zkaží. Nikdy se to nepovede, dej na mě. Dítě se vydá po cestě dobra a práva a milý tyranský zloduch skončí s mečem v ledvinách. No, já tuhle chybu určitě neudělám. Pozabíjejte je všechny.“

„Můj pane, oni –“

„Dohlédni na to osobně, Camerayi. Chlapci jsou dobří vojáci, ale bojím se, že trochu příliš měkkosrdcatí, když jde o to zavraždit bezmocné dítě. Jo, a nechci vidět ani žádné ty nesmysly jako ,vyřízněte mu srdce a přineste mi ho‘.“

Jsou schopní ho vyměnit za prasečí – rozdíl skoro nepoznáš. Na něco takového mě nedostanou. Ať jim uříznou hlavu.“

„Můj pane, oni zmizeli.“

„Cože!“

„Bylo jich tolik,“ stěžoval si Cameray. „A tohle místo je jako králičí nora. Únikové chodby a malá dvířka vedoucí kdovíkam v každé zdi. Nemůžete zahrnout za roh, abyste nevrátili do pradleny s dítětem v náručí a všechny jsme je včas zadržet prostě nestihli.“

„Chceš mi říct, že dědic unikl? Po všem tom našem pečlivém plánování dědic trůnu unikl?“

„Sedm dědiců.“

„Cože!“

„Jakmile jsme zdolali padací most, začalo se jimi na hradě doslova rojit. Bylo to, jako když kopnete do mraveniště, až na to, že mraveniště není plné stařen přenášejících balíky špinavých prostěradel. Chlapci jich dostali tučet. Podle mého názoru si vedli docela dobře.“

„Oni zabili tučet dědiců?“

„Přesně tak, Vaše lordstvo.“

„A pořád jich ještě sedm zůstalo?“ Riddance pohlédl na postel. „Tahle žena že měla devatenáct dětí? Ne, na to je příliš mladá. Je to snad jeho druhá žena? Nebo třetí?“

„Ne, všechny jsou její. Třikrát trojčata, čtyřikrát dvojčata a dvě samostatné. Rodila je devět let.“

„Už chápu, proč potřebovali tolik pradlen.“

„Ano, pane.“

„No dobře, takže musíme najít ještě sedm dětí. Pusťte se do toho okamžitě.“

Cameray si odkašlal. „Omlouvám se, Vaše lordstvo, ale teď to bude trochu složitější. Víte, v Rockhaddenu mají nástupnické právo velice dobře právně ošetřené. I kdybychom pobili všechny vévodovy přímé potomky, jeho rodová linie tím

nekončí. Pokračuje u jeho mladšího bratra a přes něj k jeho dětem. A pak jsou na řadě další bratr a jejich potomci. Sester se to týká také, protože v Rockhaddenu může trůn zdědit i žena.“

„Ano, ano. Víím, jak to funguje, Camerayi. Měl sedm bratrů a sester a jejich domy byly napadeny současně s tímto hradem. Ted' mi ještě řekněte, že některý z těch útoků selhal.“

„Ne, pane. Všechno proběhlo přesně podle plánu.“

„Dostali jste všechny sourozence?“

„Ano, pane. Ale, ehm, ne všechny jejich potomky.“

„Pro boha živého, člověče!“

„Všichni měli velké rodiny,“ bránil se Cameray. „A znáte děti. Kdo ví, kde se toulají po nocích. Některé spaly u kamarádů, starší se tajně vykradly ven a opíjely se v lomu, pár jich uteklo z domova...“

„Kolik vám jich uniklo?“

„No, u jeho bratra Reginalda jsme ztratili tři ze sedmi. U jeho sestry Evelyny to byly čtyři z devíti. Oproti tomu u jeho sestry Bernice jsme si vedli docela dobře – zabili jsme osm z deseti. Ti dva byli na táboře. Ale co se týče jeho bratra Artu –“

„Řekněte mi jen výsledný součet, Camerayi.“

„Třicet čtyři.“

„Třicet čtyři včetně těch sedmi tady?“

„Ano, pane.“

„Takže se ted' někde potuluje čtyřiatřicet právoplatných dědiců rockhaddenského trůnu, kteří jen čekají na vhodnou příležitost si to se mnou vyřídit?“

„Ano, pane.“

Po několik dlouhých minut nikdo nepromluvil. Cameray čekal a snažil se nedávat najevo, jak je nervózní. Zloduchova tvář se měnila z růžové v rudou, pak ve fialovou a znovu v rudou. Svíral a rozevíral pěsti, až si Cameray na okamžik myslél, že bude dojit obří krávu. Místo toho vybuchl.

„Zabijte je,“ zaječel. Tasil meč a začal jím divoce sekat jo sloupků postele. „Zabijte je do posledního! Nechte rozhlásit

moje nařízení. Ať je zabito každé novorozené dítě v tomto vévodství. Mí muži se proženou městy a vesnicemi jako kobylinky, usmrtí všechny děti, které naleznou, a nenechají po sobě nic než mrtvolky a matky šílené žalem. Smrt se bude šířit z tohoto hradu jako jedovatý oblak. Já se zastrašit nenechám, rozumíš! Pozabíjejte je všechny!“

Cameray si odkašlal. „Ehm, pane... Všechno to nebyli novorozenci.“

Riddance znovu zuřivě sekl do sloupku. „Ano, jistě. To jsem mohl vědět. Tak pozabíjejte všechny děti.“

„Některé už byly starší.“

„Jak staré?“ Riddance se hloubavě zadíval na sloupek, jako kdyby čekal, že na něj každou chvíli zaútočí.

„Od dvou měsíců do devatenácti let.“

„Zatraceně, čert aby to vzal,“ řekl zloduch už mnohem klidnějším a trochu unaveným hlasem. Rozhodl se, že dá sloupku milost. „A jak to tady v Rockhadenu vypadá s věkovým rozvrstvením populace?“

„Průměrná délka života je čtyřicet sedm let,“ odpověděl Cameray. Než se stal přísluhovačem, pracoval v pojišťovnictví, takže znal značné množství statistických údajů. „Takže budeme muset pozabíjet –“

„Neříkej mi to,“ skočil mu do řeči Riddance. „Já si to spočítám sám... Devatenáct ze čtyřiceti sedmi, že? To Máme... ehm...“ Cameray viděl, jak se jeho veliteli lehce pohybují rty, zatímco v duchu dělal příslušné výpočty. „Takže když zabijeme každého, komu ještě není dvacet bude to dělat čtyřicet procent populace?“

„Přibližně tolik.“

Zavládlo dlouhé ticho, během nějž o tom zloduch přemýšlel. Podíval se zamyšleně na Cameraye, ale přísluhovač se jeho pohledu vyhnul. Dokonce i stráže se dívaly stranou a šouply nohama po zemi. Ticho se prodlužovalo.

„No, udělat se to dá,“ prohlásil Riddance nakonec „Když se to takhle řekne, vypadá to jako pořádná hromada lidí, ale Rockhadden není zase tak velká země. Prostě to nesmíme chtít zvládnout za jediný den. Musíme na tom pracovat systematicky a když jich pobijeme stovku nebo dvě každý den, časem se nám to musí podařit. Možná se to potáhne celé roky, ale vítězství nakonec bude naše.“

„Ano, pane.“

„Rozumíte, nechci, aby lidé nabyli dojmu, že začínám měknout.“

„Ne, pane.“

„Nic tak člověku nepokazí reputaci, jako když vyhlásí, že míní zmasakrovat čtyřicet procent populace a pak se zastaví na dejme tomu třiceti dvou procentech. Lidé vůči němu úplně ztratí respekt. Říkají si: ‚Tomu chlápku se nedá věřit. Naslibuje vám hory doly a skutek utek.‘ “

„Naprosto s vámi souhlasím, pane.“

Znovu se rozhostilo ticho. Cameray byl s Riddancem už dlouho. Tyranský zloduch věděl, na co jeho hlavní přísluhovač myslí a hlavní přísluhovač zase věděl, že to Riddance ví. Ale čekal, až s tím začne jeho pán.

„Na druhé straně, Camerayi.“

„Daňová základna,“ řekl Cameray okamžitě.

„Přesně tak. Vyhladíte čtyřicet procent populace a veškerá ekonomie půjde k čertu. Jaký má smysl zmocnit se země postoupit všechnu tu námahu, riziko a výdaje, když se nakonec sám ožebračíte?“

„Zvlášť když vybijete mladé,“ přisvědčil Cameray.

„Jisté, kdybyste se mohl zastavit řekněme na dvanácti, bylo by všechno v pořádku. Ale jakmile se připravíte o dorost, přijdete o číšníky, poslíčky, příručí, umývače oken... celý sektor služeb se prakticky zhroutí.“

„A večer si ani nebudete moct vyrazit,“ poznamenal jeden ze strážných. „Kde seženete děvče na hlídání dětí?“

„Mohl byste rozšířit naši operační základnu,“ navrhl Cameray. „Napadnout některou ze sousedních zemí a vydrancovat ji.“

Riddance zamrkal. „Z bláta do louže,“ řekl.

„Přesně tak,“ přisvědčil druhý strážný. „Protože nebudete mít žádné brance. Každý ví, že nejlepší materiál pro odvody je od sedmnácti do devatenácti let.“

„Přesně. A při své smůle zrekrutuju jednoho z těch potomků. Pak budeme mít nepřítele rovnou ve svém středu, a ještě ho na moje náklady vyzbrojí. Jemu už pak jen postačí podříznout nám všem krky.“

„Už to mám,“ řekl první strážný. „Nemusíme je zabíjet všechny. Budeme hledat mateřské znamínko.“

Ostatní muži se na něj nechápavě podívali. „Cože?“

„Královské mateřské znamínko. Nebo v tomhle případě šlechtické mateřské znamínko. Víte, když se chce právoplatný dědic ujmout trůnu, jak poznáte, že je opravdový dědic? Protože má znamínko nějakého zvláštního tvaru. Šlechtické rodiny je mívají.“

„To je jenom pověra,“ opáčil druhý strážný.

„Houby pověra,“ hájil se první strážný. „A co lady Wheatfellová? Ta měla znamínko ve tvaru rodinného erbu.“

„To bylo nejspíš tetování,“ zabručel Cameray.

„Ne, bylo to mateřské znamínko. Měla ho na zadku.“

„Tak jak o něm víš?“ zeptal se druhý strážný.

„Byl jsem osobním strážcem vévody Terence. Ten mi řekl, že mu ho ukázala.“

„Jo, jasně. Každý ví, že si starý Terence vymýšlel až se mu od huby prášilo. Kdybys věřil všem těm jeho povídkám, myslel bys, že to dělal s každou holčinou od Rockhaddenu po Estervan.“

První strážce se naježil. „Ty si myslíš, že jsi kdovíjak chytrý –“

„Tak dost,“ prohlásil Riddance. Položil každému z mužů ruku na rameno. „Těší mě, že jste iniciativní, chlapi ale mateřská znamínka nejsou dědičná. Camerayi!“

„Ano, pane.“

„Camerayi, já nejsem muž, který by se třásl před nebezpečím.“

„Samozřejmě že ne, Vaše lordstvo.“

„Nebojím se nikoho. Když si usmyslím něco udělat, tak to taky dokončím. Žádné výhrůžky ani hrozby mne od mého záměru neodradí.“

„Ne, pane.“

„A rozhodně se nezaleknu hrstky uprchlých následníků. Co na tom záleží, že jsou někde venku a lační po krvavé pomstě? Já jsem teď lord Rockhadden a na mé nelítostné cestě k moci mě nikdo nezastaví. První, kdo se mi odváží vzdorovat, pozná sílu mého hněvu.“ Zastrčil si meč zpátky do pochvy, rázným krokem prošel kolem Cameraye a zamířil na chodbu a pak ke schodišti. Stráže zůstaly v ložnici.

„Velice dobře, pane!“ zavolal za ním Cameray.

Riddance se znovu objevil na schodech. „Ale stejně, Camerayi, zdvojnásobte strážu kolem hradu.“

„Ano, pane.“

„Najměte další osobní strážce. Vyměňte zámky. Opravte padací most a na okna a dveře nechte přidělat mříže. A sežeňte nějaké dobrmany.“

„Ano, pane. Ještě něco jiného? Třeba žraloky do hradního příkopu?“

„Ne, to by mělo stačit. Nemá cenu začít se chovat paranoidně. Jo, a opatřete mi ochutnavače.“

Ve skutečnosti se lord Riddance choval čím dál paranoidněji – obklopil se osobními strážci, neustále se ohlížel přes rameno a lekal se při každém zašramocení. Pravidelně si najímal soukromé detektivy, aby vypátrali některého z dědiců, a několik jich doopravdy našel a popravil, ale nakonec to vzdal

jako marnou snahu. Svým mužům věřil stále méně a většinu času trávil zamčený ve své pracovně. Rozkazy a instrukce psal na kousky papíru a podstrkoval je pode dveřmi. Nedůvěřoval potravinám, které mu nosili, a jedl čím dál méně, pil jen dešťovou vodu, kterou sám shromažďoval v cisterně na střeše. Nakonec odjel z Rockhaddenu úplně. Nechal si postavit dobře opevněný hrad na okraji strmého útesu ukrytém v nepřístupném horském údolí nad maličkou vesničkou jménem Úzkost. Byla to hrozivá stavba, temná a pochmurná, postavená tak nedobytně, jak to jen tehdejší architektura dokázala. V ní strávil zbytek svých dní obklopen vojáky a strážci, až pouhých sedm let po svém slavném vítězství podlehl záchvatu mrtvice.

Hrad přešel do rukou jiných, většinou bohatých rodin, které toužily po letním sídle. Kdosi se ho nepříliš šťastně pokusil oživit zahradou. Jiní to zkusili s obrazy, tapiseriemi, borovicovým obložením a avokádově zelenými tapetami. Nic z toho nepomohlo. Atmosféra hrozby a zoufalého nepřátelství jako by nasákla přímo do kamene a sebevкусnějši nábytek ji nedokázal změnit. Nakonec byl hrad opuštěn. Dlouhý čas byl prázdný. Občas s mluvilo o tom, že by se v něm mělo udělat muzeum nebo možná obecná škola, ale nic z toho se nikdy neuskutečnilo. A pak přijel lord Voltmeter.

Byla to velice rozzuřená mladá princezna, která toho rána vešla do úzkostského Depresivního zbrojírství a platiněství. Čekala, až se Kevin vrátí. Posedávala před zrcadlem a krátila si čas dalším přechesáváním vlasů, aby to nevypadalo, že na něj čeká, kdyby se ukázal. Pak se zašla dolů do šenku nasnídat, vypila velký hrnek čaje a přiojednala si jeden kousek bábovky navíc, při kterém se postupně začala smířovat se skutečností, že odjel a nic jí neřekl. Je pravda, že byla odhodlaná nenechat se odložit v téhle hospodě, a on si to zjevně uvědomoval. Ale to nebyla omluva. Becky byla pevně přesvědčena, že pro romantickou lásku je naprosto nezbytné, aby chlapec před svou dívkou nic

neskrýval a byl čestný a pravdomluvný. Lest patřila k výsadnímu právu žen, protože ony své partnery klamaly jen proto, aby posílily vztah. To ví přece každý. Kevin očividně nehrál podle pravidel.

Konečně si přiznala, že se pro ni už nejspíš nevrátí, vzala si svůj batoh a vydala se do vesnice nakoupit. Jak Kevin předpokládal, zbrojírě našla vcelku snadno. Když vešla do jeho dílny, navzdory svému vzteku jej oslovila naprosto klidným hlasem. „Chtěla bych koupit ocelový kyrys, prosím. Nic příliš těžkého. Třeba s květinovým motivem.“

Majitel dílny zhodnotil situaci a zareagoval okamžitě. „Výborně,“ řekl a popadl krejčovský metr. „Hrudní plát. Tak to si vás budu muset změřit.“

Becky ho pleskla přes ruku. „Všechny míry jsem vám tady napsala,“ řekla sladce a podala mu kousek papíru.

„Co máte v téhle velikosti?“

„Dokážu vyrobit jakoukoliv velikost, slečno. Totéž platí pro vzhled. Obyčejně je děláme v laku, zdobené rytinou nebo filigránem, ale to by trvalo trochu déle.“

„Na skladě nemáte nic?“

„Na skladě?“ Zbrojír se zatvářil zmateně. „Slečno, neznám nikoho, kdo by skladoval kyrysy v policích, maximálně jako ukázkou své práce. Já pracuji na zakázku. Obyčejný ocelový hrudní plát se dá vyrobit rychle. Také tady mám hezký kousek bronz. Excelentní kvalita – sáhněte si; to je materiál, co? Můžete si ho ozdobit šňůrami zubů a malými lebkami – dodá mu to ten barbarský vzhled, co je dnes tak populární. Hned vám ho přiměřím a za dva týdny ho můžete mít hotový.“

„Do deseti dnů? A nepředpokládám, že tady máte zkušební kabinku.“

„Nemám, slečno.“

„Nepřišel sem dnes ráno náhodou jistý mladík? Vysoký, docela pohledný, hezké šaty?“

„Myslíte cizince, který včera přijel do vesnice?“

„Možná.“

„Ten sem nepřišel. Ale viděl jsem ho jet do...“ Zbrojír ztišil hlas a nervózně se ohlédl ke dveřím. „Do Pevnosti zmaru. Říkají, že to tady zkoumá pro lorda Logana.“

Výborně, pomyslela si Becky. *Bude mít, co chtěl*. Jestli to princ bral takhle, ona tu hru umí hrát také. Vrátila se do hospody a převlékla se. Chlapeckou kazajku zavrhl a místo toho si vzala jezdeckou sukni, vysoké kožené boty a volnou blůzku, která spolehlivě zakrývala její oděv barbarské bojovnice. Pak si přehodila batoh přes jedno rameno, Thunkův opasek s mečem přes druhé a vyvedla ze stáje svého koně. Když došla k pevnosti, stále to v ní ještě vřelo. Žádná zadní dvířka tam nebyla. Vstupní brán byla dobře střežená. Hradby se nedaly přelézt bez speciálního vybavení. Becky se přinutíla uklidnit a chladnokrevně analyzovat svou situaci. Svého koně ukryla v houští a k pevnosti se vydala pěšky. Než tam dorazila bolely ji nohy, ale přitom narazila na několik stop, které jí odhalily polohu větrací šachty. Na střechu vedla železná okapová roura, po které se dalo vylézt skoro jako po žebříku. Nahoře hodila do turniketu dvoupenci a spustila se do šachty.

Pro mladou, atleticky stavěnou ženu nebylo těžké šachtou prolézt. To, že světlo nad její hlavou brzy zmizelo, ji také nedělalo starosti. Právě naopak; jak se ponořila do temnoty, dobrá nálada se jí vrátila. Prozatím šlo všechno jako po másle. Nečekala, že by zbytek její výpravy byl o mnoho těžší. Většina strážů bude určitě před pevností. Nebo možná na hradbách. Byla si jistá, že jakmile se jednou dostane dovnitř, najít Prastarý artefakt bude hračka.

V tom spočívala skutečná krása jejího plánu, pravý důvod, proč přijela do Úzkosti. Její královský otec ji přislíbil tomu, kdo pro něj získá zpět Prastarý artefakt. Ale co když Prastarý artefakt domů přinese Becky? Co potom? Princezna odpověď znala. Bude trvat na tom, že si může svého manžela vybrat sama.

Samozřejmě by to byl pořád princ Kevin, ale hned mu to neřekne. Chá! Bude ho pěkně natahovat na skřípec, dívat se, jak se potí, a předstírat, že uvažuje o jiných nabídkách. Možná by si mohla trochu zaflirtovat s Loganem nebo s tím druhým princem, Bigelowem. Kevin se zblázní žárlivostí. To bude mít za to, že ji oklamal. Časem se nechá obměkčit a vezme si ho, ale předtím se postará, aby si zapamatoval, že jí pořád ještě dluží *vyjít si s ní na nákupy*.

Najednou si všimla, že je šachta zase slabě osvětlená. Rudá záře přicházela zespod. To jí lezení ještě ulehčilo. Vlastně se začínala divit, jak snadné bylo vniknout do téhle takzvaně nedobytné pevnosti. O podobných věcech slyšela spoustu historek. Dostat se do pevnosti měla být opravdová fuška. No jistě, pomyslela si, chlapi všechno zveličují. Vždycky se snažili udělat dojem na děvče líčením svých hrdinských činů, které v jejich vyprávění vypadaly mnohem obtížnější, než ve skutečnosti byly. Nikdy je ani nenapadlo, že by ženy dokázaly podat lepší výkon než oni. Becky nepochybovala o tom, že tuhle práci zvládne jedna dvě.

Vlastně neexistoval žádný důvod, proč by se pak měla vracet rovnou domů. Role barbarské bojovnice se jí začínala líbit. Možná by se jí mohla nějaký čas držet. Získání Prastarého artefaktu jí zajistí potřebnou reputaci. Jednou nebo dvěma výpravami by ji mohla ještě vylepšit. Než se naděje, bude slavná po celé zemi. *Rebeka Udatná, Barbarská princezna!* V duchu se už viděla, jak vchází do hospody, oděná v kroužkové zbroji a kůži, v ruce věrný meč. Všichni rázem ztichnou. Okamžitě se pro ni uvolní místo u baru. Všechny pohledy budou upřeny na tu divokou, nezkrotnou krásu, ženu, po které touží všichni muži, ale žádný si ji nikdy nemůže ochočit. Ti nejodvážnější se s ní pokusí zapříst rozhovor, ale ona jen hrdě pohodí hlavou a bude se chovat, jako kdyby byli vzduch. Zkusila si to a udeřila se hlavou o stěnu šachty. „Au.“

Možná by se teď měla raději soustředit na to, jak se dostat z té šachty.

Na jejím dně bylo u podlahy zasazeno okénko z červeného skla, za ním svíce a nějaká mapa, kterou nedokázala rozeznat. Šachta se v horizontálním směru větvila do čtyř směrů a každá z těch chodeb vedla do tmy. Princezna se zamyslela, zatímco popadala dech, ale nenapadl ji jediný důvod, proč by měla upřednostnit kteroukoli chodbu před ostatními. Tak si jednu vybrala náhodně a dala se jí, mávajíc před sebou mečem jako slepeckou holí.

A kvůli tomu, co by na ni mohlo číhat ve tmě.

Ušla jen několik kroků, když jí podlaha zmizela pod nohama.

„Au!“ Přistála na hromadě písku, dost tvrdě, aby si přitom vyrazila dech. Než zase dokázala zvednout hlavu uplynulo několik minut. Zjistila, že se nachází v malé čtvercové místnosti osvětlené pochodněmi. Vedly odsud čtvery dveře, v každé ze stěn jedny. Meč ležel vedle ní Vstala a zvedla ho. Nad hlavou měla padací dvířka, právě tak vysoko, aby na ně nedosáhla. Zrovna se chystala vyzkoušet některé z dveří, když se otevřely všechny najednou a z každých vyběhla dvojice ozbrojenců v černé plátové zbroji se staženým hledím a mečem v ruce. Všech osm mužů ji okamžitě obklíčilo ze všech stran.

Princezna Rebeka řekla slovo, které se pro mladou dámu rozhodně nehodilo. Pak se rozmáchla mečem.

„Pojď za mnou,“ řekla Valerie Kevinovi. „První věc, kterou musíme udělat, je obstarat ti propustku. Pak budeš moci jít do všech místností vyjma vyhrazených prostor.“

„Fajn,“ řekl Kevin. Tlačil před sebou okrouhlý vozík naložený smetáky a mopy. „Nemyslím, že mi to zabere moc času. Nanejvýš pár dní.“ Kráčel chodbou za ní. Nebyla to nepříjemná cesta. Valerie na sobě měla kratičkou minisukni z černé kůže a střevíčky na vysokých podpatcích s řemínky

ovinutými kolem lýtek, a pevný kulatý zadeček se jí při chůzi svůdně vrtěl. Nosila také kožená potítka a nátepníky zdobené cvočky, ale koženou podprsenku ne. Místo ní měla dnes velice těsnou blůzku s červeně vyšitým nápisem POLIB MĚ, JSEM ZLO přes prsa.

Kevin šel za ní velice rád. Využil toho, že je k němu otočená zády, a rychle si zkontroloval knír. Pořád byl pevně přilepený na místě.

Zevnitř vypadala Pevnost zmaru naprosto stejně hrozivě jako zvenku. Bylo to tu temné, vlhké a trochu zakouřené. Stěny většinou tvořil holý černý kámen opracovaný jen nahrubo a ten doslova polykal světlo petrolejové lampy. Chodby byly úzké a mezi stropem a hlavou zbývalo jen minimum místa. Dveře byly ještě nižší a schodiště ještě užší. Každý musel hned poznat, že cílem stavitele byla pevnost, a nikoliv pohodlí. Vojáci, pokaždé těžce ozbrojení, procházeli pravidelným tempem sem a tam, a vždycky ustoupili stranou, aby mohla Valerie projít. Čas od času měl Kevin příležitost nahlédnout do otevřených dveří, kde viděl důstojníky sestavující na provizorních stolech vyrobených z dřevěných koz a prken mapy a plány bitev.

Valerie mávla rukou povšechným směrem. „Kuchyň a jídelna mužstva jsou tamhle. Ubytovny důstojníků na konci chodby a do kasáren se dostaneš tamtudy. Je to dost složité. Neboj se zeptat na směr. Prvních pár týdnů se tu ztratí každý. V těch chodbách není žádný systém.“

„Už jsem pracoval ve spoustě pevností,“ opáčil Kevin. „Takové zmatené půdorysy mají úmyslně, že? Aby to zpomalilo útočníky, když je pevnost napadena, že?“

„Správně. Ale tahle je zmatenější než většina ostatních. Vezmi si například okna. Zvenčí vidíš pět řad oken nad sebou, aby to vypadalo, že pevnost má pět pater. Ale ve skutečnosti jich má sedm, a to nepočítám ta podzemní.“

Kevin přikývl. Stejně však nevycházel z údivu. Na první pohled se *zdálo*, že je v pevnosti hromada mužů. Určitě dost,

aby udrželi hradby proti dobře naplánovanému útoku. Ale jestli se Kevin hodně nemýlil, nemohlo jich tam být dost na to, aby vyrazili do útoku proti řádné vojsku. Skutečně představovali pro Deserae nebezpečí. Co měl Voltmeter za lubem?

Znovu si přitlačil knír. Valerie právě zaklepala na dveře a pak je otevřela, aniž čekala na vyzvání. „Tohle je Stan. Stan ti dá identifikační kartu. Stane, tohle je ten chlapý z vesnice, co jsem ti o něm říkala.“

Stan byl hubený, rovnoměrně opálený mladík s brejličkami a vlasy, které byly po stranách ostříhané velice na krátko a nahoře připomínaly mop. Na pohled vypadal velice upraveně, až upjatě a měl postavu muže, který sice nesportuje, ale tráví spoustu času prací na své fyzice. Na sobě měl uniformu stejnou jako všichni Voltmeterovi vojáci, avšak bez insignií. Seděl u stolu v malé kanceláři a před sebou měl výtisk Ovidiových *Proměn*. Další knihy byly uloženy na policích kolem. Vstal, aby Kevinovi potřásl rukou. „Jsem Hlavní přísluhovač,“ řekl. „Takže kdybys něco potřeboval, dej mi vědět.“

„Máš spoustu knih,“ řekl Kevin a přejel pohledem výtisky Platóna, Homera a Aristofona naskládané na mladíkově stole.

Stan pouze pokrčil rameny. „Vzal jsem s sebou, co jsem pobral. Tohle je velice hezké údolíčko, ale na můj vkus je to tu příliš venkovské. Není snadné najít tady nějakou intelektuální stimulaci. Nehraješ náhodou šachy, že ne?“

„Bojím se, že ne,“ odpověděl princ. Ve skutečnosti je hrál velice dobře, ale nepřipadalo mu, že by se to hodilo k jeho přestrojení.

„Stan promoval na univerzitě,“ řekla Valerie. „A nelíbí se mu, když na to lidi zapomínají.“

„Na dvou univerzitách,“ opravil ji Stan. „Běda, oba moje diplomy jsou z humanitních věd. Z historie a klasické literatury. S tím člověk nemá příliš velký výběr pracovních příležitostí.“

„Historie a literatura?“ podivil se Kevin. „To se divím. Vždycky mi připadalo, že po číšnících je poptávka.“

„Pche, všechno obsadí absolventi kateder krásných umění. My obvykle skončíme u bezpečnostní služby. Taky jsem to dělal, nějaký čas po promoci. Potom jsem se doslechl, že Jeho lordstvo dělá konkurz na vzdělaného přísluhovače, a zbytek už je historie.“

„Takže ty nepatříš k jeho ochrance? Zmátla mě ta uniforma.“

„No, vojáci jsou lépe placení než přísluhovači, ale ti zase nemusí pracovat na směny. Akorát jeden týden v měsíci máme pohotovost.“

Kevin se otočil k Valeriei. „A vy jste taky přísluhovačka?“

„Ne, já jsem Zloduchova asistentka. Takže nemusím nosit uniformu.“

„Ale vždyť ty máš taky uniformu, Valerie,“ dobíral si ji Stan. „Zrovna teď ji máš na sobě.“

Valerie po něm blýskla očima. „To není moje uniforma.“

„Tak tomu klidně říkej předpisový oděv.“

„Jeho lordstvo to jen navrhlo.“

„Mně to připadalo spíš jako rozkaz.“

„Co kdyby ses raději staral o svůj džob, Stane, a nechal mě dělat ten můj?“

„No,“ řekl Kevin, „já se raději pustím do práce.“ Hádka se začínala přiostrávat a on se do ní nechtěl zamíchat. Už se nemohl dočkat, až jim zmizí z dohledu a bude se moci pustit do prohledávání pevnosti.

„Skvělé,“ řekl Stan. Ze zásuvky svého stolu vytáhl papírovou kartičku, rychleji vyplnil, osušil inkoust a podal mu ji. Kevin si ji připnul na kapsu montérek a odtlačil svůj vozík pryč. Stan počkal, až zahne za roh, a pak řekl Valeriei: „Mimochodem, ve větrací šachtě máme další úlovek. Děvče. Mohly by s ní být potíže.“

„Ano?“

„Je to Komický společník.“

„Ano?“ zopakovala Valerie. „Čí komický společník.“

„Ale no tak, Valerie. Koho bys myslela?“

„Jsi si jistý?“

„Ne, doopravdy ne. Vezmi si ji do parády a pak mi řekni, co jsi zjistila. Vlastně jsem ji ani pořádně neviděl. Byla strašně zapadaná špínou a prachem.“

„Proto potřebujeme toho mladíka, co jsem ho přivedla.“

„Jo. Tak čí tak, svěřuji ji do tvých něžných ruček. Mohla bys zjistit, pro koho pracuje. Jo, a koukni se na tohle.“ Stan vstal a odemkl příborník. Uvnitř stál meč v pochvě opřený o zadní stěnu. Vyndal jej a podal Zloduchově asistentce. „Tohle jí strážé zabavily.“

Rozhodně to byl barbarský meč. To Valerie poznala na první pohled. Svědčil o tom už jílec a pochva. Ale zároveň jí připadal známý. Povytáhla meč z pochvy a několikrát ho otočila, aby si ho prohlédla pořádně. Teď už věděla určitě, že ho zná. „Jdu se na tu ženu podívat hned.“

A vyrazila směrem k vězení.

Vlastně to žádné pořádné vězení nebylo. Pevnost zmaru nebyla zařízení na držení vězňů. Koneckonců, nebyl to palác, který je sídlem vlády. (Když má král ve zvyku brát politické vězně, bývá v jeho paláci množství cel. Podzemní kobky omnijského krále Bruna se prý táhnou do vzdálenosti mnoha mil a tvoří je jeden vězeňský blok vedle druhého i s umělecky kovanými bránami, četnými kontrolními stanovišti a intimním osvětlením.) Pevnost zkázy neměla ani žaláře, kde by zločinci čekali na soud byli mučeni za účelem vynucení přiznání. Žaláře, jak je známo, jsou jen spousty cel. Na druhé straně hrad je jen opevněné soukromé sídlo pevnost je vojenská základna. Pevnost zmaru byla vytavená kolem hradu. Ten měl jen jedinou celu určenou pro krátkodobý pobyt, navíc předělanou ze špižirny, která se ukázala příliš vlhká na to, aby v ní nezplesnivěla mouka v sudech nebo fazole v pytlích. Pevnost

zmaru žalář nepotřebovala, protože lord Voltmeter neměl ve zvyku držet vězně příliš dlouho. Dával přednost tomu je hned popravovat.

Valerie sešla po posledním schodišti a vydala se krátkou chodbou pod ním. Po obou stranách byly řady plaňkových dveří do špižíren. Vybrala si ty, které byly nedávno posílené dubovými prkny a opatřené novým mosazným zámekem a prošla jimi do malé, zatuchlé místnůstky. V koutech visely pavučiny a podlahu pokrýval krysí trus. Na jedné stěně visel terč s několika šipkami s ulámanými péry. Na druhé byl vybledlý kalendář s obrázkem prsaté dívky držící francouzák. Místnost byla rozdělená silnou železnou mříží na dvě poloviny. V mříži byla malá dvířka, tak nízká, že se člověk musel hodně přikrčit, aby se jimi protáhl, a ta byla opatřena těžkým visacím zámekem. Před mříží stál malý stolek z neopracovaného dřeva zjizvený četnými škrábanci a zářezy a židle s uraženou nohou. Za mříží stála rozcuchaná mladá žena opírající se zády o zeď, ruce připoutané řetězy nad hlavou. Přes oči jí padaly zlaté lokny. Ruce v okovech ji nutily stát s vypnutými řadry. Valerie cítila, jak jí krev začíná proudit rychleji. Mimovolně si olízla rty.

Kromě vězenkyně byl v místnosti jediný strážný, který se opíral o mříž. „Ne, slečinko,“ říkal právě. „Advokáta. Když se toho lidožrouta odsouzeného k trestu smrti ptali co mu mají přinést k poslední večeři, odpověděl: ‚Říkali, že mám nárok na advokáta.‘ “

„Ne, avokádo,“ namítla Becky. „Určitě po nich chtěl aby mu donesli avokádo.“

„Ale kdyby tam bylo avokádo, tak by to nebyl vtip.“

„Vtip je v tom, že lidožrouti avokádo nejedí. Jedí lidi.“

„Oni přece nejedí lidi *pořád*.“

„Ehm,“ řekla Valerie. Strážný se postavil do pozoru

„Přišla jsem vyslechnout vězně.“

„Ano, madam.“ Strážný se díval, jak si Valerie jednou nohou v černé botě na vysokém podpatku přitáhla stolec k mříži. Díval se, jak na stolec položila meč v pochvě. Pak viděl, jak odložila svůj jezdecký bičík, aby si mohla natáhnout černé glazé rukavičky, které jí sahaly až po lokty. Znovu zvedla bičík. Strážný přelétl pohledem z Rebečiných bujných tvarů k Valeriiným štíhlým. „Kdykoliv, madam.“

„Počkej venku.“

„Jestli jí míníte udělat kompletní prohlídku, raději bych měl být u toho,“ odpověděl strážný vemlouvavě. „Třeba má někde ukrytou zbraň.“

„To nebude třeba. Počkej venku.“

„Mohla by být nebezpečná.“

„Ven!“

„No dobře.“ Strážný neochotně zamířil ke dveřím. „Kdybyste mě potřebovala, budu na chodbě.“ Naposledy si dlouze prohlédl obě dívky a s povzdechem za sebou zavřel dveře.

Valerie si z opasku pobitého stříbrnými cvočky sundala kroužek s klíči a odemkla železnou klec. Protáhla se dovnitř a znovu se narovнала jediným vláčným, takřka tanečním pohybem. Nyní stála těsně u Becky; jejich těla se skoro, ale ne úplně dotýkala a Valerie jí hleděla přímo do očí. Rebeka jí pohled obezřetně oplácela. Samozřejmě věděla, že každý tyranský zloduch má svou půvabnou asistentku. Neměla ale žádné podrobnější informace o tom, co má taková zloduchova asistentka v náplni práce mimo toho, že musí vypadat půvabně a zle. Přirozeně však nečekala, že ji v zajetí tyranského, zloducha čeká něco příjemného.

Valerie jí bez jediného slova vrazila políček.

„Au! Za co to bylo?“

„Ticho!“ okřikla ji Valerie a pak jí jediným šklubnutím roztrhla vpředu blůzku. Bylo to dramatické gesto, obvyklý trik, jaký vyšetřovatelé používají před výsledkem, aby zlomili svou

obět'. Věří, že když ženu přinutí, aby odhalila svoje tělo, vzbudí u ní pocit bezmoci. Proto Valeriei překvapilo, když uviděla Rebečinu kroužkovou podprsenku a uvědomila si, že je z materiálu, který jen tak neroztrhne. Rychle se ale vzpamatovala. Přistoupila k ní ještě blíže, jednou rukou v rukavičce ji uchopila za hrdlo a přitiskla jí hlavu ke kamenné zdi. Druhou rukou dívka rozepnula sukni, a zatímco ji nechala sklouznout volně na podlahu, špičkou boty jí roztáhla kotníky od sebe.

„Co... co to děláš?“

Se zakloněnou hlavou Becky neviděla, co dělá Valeriina druhá ruka, ale cítila, jak jí klouže po stehně. Valerie ji teď celým tělem tiskla ke zdi. Ústa měla jen několik centimetrů od Rebečina ucha a její dech zněl přerývaně a vzrušeně. „Přesvědčuji se, jestli u sebe nemáš nějakou zbraň.“

„*Tam rozhodně nic nenajdeš!*“

„Ne?“ zamumlala Valerie. Přitlačila silněji a Becky se pod jejíma rukama začala svíjet, jak cítila žár sálající z černé kůže. „To posoudím já.“ Náhle prudce zatlačila, až se princezně podlomily nohy v kolenou. Pak od odstoupila a zvedla ze stolku meč. „Kde jsi to vzala?“

„Hmm? Ten meč?“ Rebečin hlas zněl trochu omámeně. Snažila se posbírat myšlenky. „Našla jsem ho.“

„Skutečně? A kde, prosím tě.“

„Ehm, na bleším trhu.“ Princezna byla děvče, které s dokáže rychle vzpamatovat. „Prodavač za něj chtěl deset korun. Nabídla jsem mu pět, protože víte, jak to chodí nikdy nesmíte souhlasit s cenou, kterou –“

Valerie ji udeřila znovu a tentokrát surově. „To je meč barbara Thunka.“

„Přesně tak,“ řekla Becky. „Barbara Thunka. Ano. Dal mi ho. Jsem jeho komický společník.“

„No jasně. Kde je Thunk?“

„Někde tady,“ odpověděla Becky. „Chystá pomstu. Přece sis nemyslela, že ta trocha bití zlomí barbarského hrdinu. Chá! Ted' už to tady dobře zná a vrátí se, aby vám všem nakopal zadek.“

„O tom vážně pochybuji,“ odpověděla Valerie. Mozek jí však běžel na plné obrátky. Takže Thunk žije. To byla důležitá informace. Dokonce i zraněný Thunk byl nebezpečný muž. Věděl o Dábelském vynálezu. A o Prastarém artefaktu. To by mohlo zásadním způsobem změnit jejich plány.

Nechala vězně být a odešla vše oznámit lordu Voltmeterovi.

Když kurážná dcera uneseného profesora trvá na tom, že vás na vaší záchranné výpravě doprovodí, popadněte ji za ramena, otočte ji o sto osmdesát stupňů a pošlete ji zpátky do internátní školy, odkud přišla. Trochu se s ní předtím pomuchlovat neuškodí; koneckonců, není to zloduchova asistentka. Ale za žádných okolností ji nenechte, aby s vámi šla do Nedobytné pevnosti.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

Kevin tlačil svůj vozík s košťaty a mopy úzkými chodbami pevnosti. Na sobě měl vytahanou černou kombinézu, černé bavlněné rukavice a černou čepici. Sehnat to všechno po ránu v Úzkosti mu dalo pořádnou fušku, a to ještě musel zaskočit k místnímu tiskaři. Ale stálo to za to. Teď byl uvnitř a dočasná propustka do Pevnosti zmaru, kterou nosil připnutou na náprsní kapse, mu umožňovala volný přístup do všech jejích částí. Jistě, podle toho, co se dozvěděl v Úzkosti, ho nejspíš nenechají odejít, až svou práci skončí, ale na to byl princ připraven. Meč v prosté dřevěné pochvě měl ukrytý ve vozíku. Mezi všemi těmi ostatními nástroji nebyl skoro vidět, a Kevin přes něj navíc přehodil hadr na podlahu, aby ho zamaskoval ještě spolehlivěji. Měl s sebou i jiné nástroje, ve vnitřních kapsách kombinézy, umístěných tak, aby netvořily boule na podezřelých místech.

V podpaždí měl svinutý tahák s hrubým plátkem Pevnosti zmaru. Tak nenápadně, jak to jen šlo, prohledával pevnost a kdykoliv se ocitl o samotě, doplňoval do svého nákresu kouskem uhlu další podrobnosti. Nezaznamenával jen místnosti a chodby, ale i komíny a větrací šachty.

Vyzkoušel každé dveře, kolem kterých prošel. Jen málo jich bylo zamčených a skoro za žádnými nebyla prázdná

místnost. S monotónní pravidelností za nimi nacházel vojáky, kteří se připravovali do bitvy – opravovali a čistili si zbraně, opravovali a čistili si uniformy, opravovali a plnili si vaky, odměřovali dávky nebo kontrolovali seznamy doporučené výstroje. Uniformované stráže byly všude Kevin vždycky nakoukl dovnitř, chvíli se tam motal s koštětem nebo prachovkou a pak zabručel, že přijde později. Obvykle se mu dostalo rozmrzelého ujištění, že to tak bude lepší.

Netrvalo to dlouho a začal ztrácet představu o tom kde vlastně je. Chodby se kroutily a většinou naprosto nečekaným způsobem; jen zřídka vedly stejným směrem déle než několik yardů. Často se ukázaly být slepé. Ještě častěji končily schodištěm vedoucím o patro výš nebo níž. Schodišť bylo v pevnosti nepočítaně. Kevin odhadoval, že už po nich prošel nahoru a dolů šest podlaží, alespoň jednou nahlédl do každé místnosti v pevnosti a nyní by měl být blízko hlavnímu vchodu. Otevřel nezamčené dveře a za nimi ho čekala dvě překvapení.

To první bylo, že v místnosti nikdo nebyl. Prozatím se mu v pevnosti nepodařilo objevit mnoho nevyužitých prostorů – ve většině probíhala horečná činnost. Druhé překvapení bylo, že v téhle místnosti vládlo znatelně větší šero než ve zbytku pevnosti. Měla vysoký strop a zjevně se nacházela v rohu vnější zdi, protože ve dvou sousedních stěnách byla velká okna, kterými dovnitř proudila spousta světla. V tuto chvíli jej většina dopadala na polici plnou černých kulovitých předmětů. Kevin přistoupil blíž, aby si je lépe prohlédl a pak jeden z nich zvedl. Byl to hrnek na kávu, levná keramika s velkým nápisem Pevnost zmaru vyvedeným ohnivě rudými písmeny. Pod tím bylo heslo *Zotročte planetu*. Rázem pochopil, kde je.

Ocitl se v krámku se suvenýry z Pevnosti zmaru.

Vydal se kolem obvodu místnosti, mezi pulty obloženými popelníky, tričky, čepicemi, plnicími pery, slunečními brýlemi a pamětními korbami s erbem Pevnosti zmaru. Vzal jednu

golfovou košili s logem pevnosti vyšitým na kapse. Byla docela hezká. Na okamžik zvažoval, že si ji vezme jako dárek pro Winslowa, pak se ale usmál a potřásl hlavou. *Nebud' směšný, pokáral se. Dobře víš, co by se stalo, kdybys ji koupil. Později uvidíš přesně stejnou ve vesnici, až na to, že bude levnější.*

Znovu se soustředil na svoje poslání. Z místnosti vedla spousta dveří. Měla zhruba osmiúhelníkový, ne zcela symetrický tvar s dveřmi v každé stěně. Vyzkoušel je jedny po druhých. Sedm z nich se zavíralo na obyčejnou petlici. Za nimi byly chodby nebo schodiště. Osmé byly zamčené.

Byly to dveře opatřené tabulkou JEN PRO PERSONÁL. Kevinovi to připadalo jako lest. Byl si jist, že konečně na něco natrefil. Dveře byly na pohled dost solidní, ale Kevin věřil, že pokud by to bylo nutné, nějak by si s jejich zámkem poradil. O krok ustoupil a prohlédl si zed'. Nade dveřmi byla větrací mřížka. Princ si přitáhl stůl, na stůl postavil židli, vyšplhal se nahoru a mřížku sundal. Otvor větracího potrubí za ní byl těsný, ale ramena jím protáhl. Ze svého vozíku si vybral jeden ze smetáků, a když ho vyzkoušel, zjistil, že pohodlně projde otvorem. Strčil ho do potrubí a vsoukal se za ním. Kvůli smetáku sice neviděl před sebe, kam se plazí, ale to bylo v pořádku. Spustí všechny pasti, které by někdo v potrubí nastražil, a ve tmě, jež uvnitř potrubí vládla, by tak jako tak neviděl nic. Smeták mu zároveň čistil cestu, takže nemusel vdechovat celé závěje prachu.

Kevin se plazil vpřed a odstrkoval se palci u nohou několik desítek yardů, než narazil na další otvor. Pomalu a opatrně uvolnil mřížku, která ho kryla, a odložil ji a potrubí. Pak vystrčil hlavu ven a zjistil, že vůbec nic nevidí. Před sebou měl holou zed' a na to, aby se natočil nebylo v potrubí dost místa. Nakonec vystrčil smeták a nechal do spadnout dolů. Pak vylezl sám a spustil se na podlahu alchymistické laboratoře.

Nepoznával to tady. Kevin osobně nikdy v žádné skutečné alchymistické laboratoři nebyl a tohle místo ani trochu neodpovídalo jeho představám o ní. Čekal, že uvidí spoustu lahviček a křivulí, ve kterých budou bublat mnohobarevné tekutiny. Čekal moždíře a misky na drcení prášků jemné mosazné váhy na jejich odměřování, láhve kyseliny a alkoholu na jejich rozpouštění a podivné tajemné texty v arabštině a latině.

Co našel místo toho, vypadalo spíš jako hodinářská dílna. Viděl svěrák, velký vřetenový lis a šlapací soustruh. Kolem se válely desítky nejrůznějších měřidel a přesných nástrojů. Podél zdi stály police zaplněné technickými příručkami; několik golfových trofejí na nich sloužilo jako knižní zarážky. Úplně nahoře stály velice přesné rtuťové hodiny a pérový námořní chronometr. Zbytek místa na stěně byl až do posledního palce zaplněný složitými nákresy, velkými listy velínu pokrytého výpočty a čísly a modráky nějakého komplikovaného zařízení. V rohu stál velký černý bojler a vedle uhlák. Bojler byl napojen na železné potrubí a vycházely z něj tenčí mosazné trubičky, z jejichž kohoutů unikaly obláčky páry.

Na druhé straně dílny stál obyčejný psací stůl. Na něm leželo několik psacích brků, kalamář, hromádka archů papíru a malý zarámovaný obrázek. Byl to portrét hezké dívky s rudohnědými vlasy a pihami na nose. Za stolem seděl docela obyčejně vyhlížející muž ve středních letech, přepočítával si něco na abaku a výsledky si zapisoval do modrého sešitu. Měl řídké hnědé vlasy, místy prošedivělé, neudržovaný plnovous stejné barvy. Na sobě měl dlouhý laboratorní plášť potřísněný na mnoha místech mastnými skvrnami. Na nose měl tlusté brýle. Když ze stropu spadl Kevin, zatvářil se dost překvapeně. Díky takřka magické moci jmenovky, která principi visela na kapse, však přijal vetřelce vcelku klidně.

Kevin ukázal smetákem k otvoru větracího potrubí. „Špinavá práce.“

„Už bylo načase, aby s tím něco udělali,“ řekl muž. „Ten zatuchlý pach je velice nepříjemný, zvláště za deštivých dnů.“

„Toho vás zbavíme,“ slíbil mu Kevin. „O všechno se postaráme. Vy jste profesor Mercredi, že? Stan říkal, že si mám promluvit s vámi. Chce, abych uklidil i tu místnost s... jak tomu říkal? Prastarý artefakt?“

Mercredi se rozzářil. „Výborný nápad. Stan je bystrý mladík. Ano, čisté, prachuprosté prostředí je pro činnost flogistokátoru naprosto nezbytné. Je to velice jemné zařízení.“

„Ano, něco takového Stan říkal.“

„Samozřejmě, provozní model bude kompaktní uzavřená jednotka, takže mu prach neuškodí. Ale jelikož tohle je prototyp, musíme ho neustále otevírat a seřizovat.“

„Ano, to jsou přesně jeho slova. Dávej pozor, aby se do Dáblského vynálezu nedostal prach,“ říkal.

Mercredi vstal a vytáhl z kapsy mosazný klíč. „Je to v oblasti s omezeným přístupem. Budu vás tam muset doprovodit.“ Otevřel dveře své pracovny a vedl Kevina další chodbou. Jelikož se dovnitř dostal ventilačním potrubím, jeho smysl pro orientaci ho zradil. Několikrát zahnuři za roh, a než se dostali k těžkým dvojitým dveřím, princ neměl ani potuchy, kde se nachází.

Byly to silné bezpečnostní dveře z dubového dřev vyztužené železnými pruty a opatřené masivním zámkem. Už jen ty dveře samotné naznačovaly, že se uvnitř skrývá něco důležitého. Vedle nich seděl za stolem podsaditý strážce. Podíval se na jejich propustky, zkontroloval čas na hodinkách a pak si poznamenal čísla jejich odznaku do bloku. „Každý příchod a odchod z flogistokační komory se musí zapsat,“ vysvětlil Mercredi. Odemkl jedno křídlo dvojitých dveří, vešel dovnitř a pokynul Kevinovi aby ho následoval. Ten však zůstal stát na prahu. Protože mu chvíli trvalo, než strávil, co vidí.

Uvědomil si, že se nachází ve válcovité věži, kterou bylo vidět zvenčí pevnosti. Od sklepa ke střeše měla nějakých

šedesát stop. Kolem měla úzká okna, ze kterých byl rozhled po celém okolí. A v jejím nitru se skrýval stroj.

V časech, kdy ještě chodil na univerzitu, navštěvoval princ hodiny filozofie. Hodiny, které se okrajově zabývaly Platónovými diskusemi o ideálních obrazech. Židle se například vyrábějí ve všech možných velikostech, tvarech a stylech, ale když člověk nějakou z nich uvidí, obvykle je schopen poznat, že se jedná o židli. Platón zastával názor, že je to tím, že má člověk v mysli obraz ideální židle, od níž jsou všechny ostatní židle odvozené.

Kevin se nad tím příliš nezamýšlel. Nyní ale usoudil, že na tom zřejmě něco pravdy bude. Nikdy neviděl žádný ďábelský vynález, ani na obrázku ne; dokonce ani neslyšel žádné popisovat. Přesto si okamžitě uvědomil, že ta věc, co před sebou vidí – na kterou zděšeně poulí oči – musí být Ďábelský vynález.

Zamrkal a rychle se odvrátil. *To si s tebou jen zahrává tvoje představitivost, pokusil se přesvědčit sám sebe. To zařízení není ďábelské. Je to jen stroj a stroje nejsou samy o sobě dobré nebo zlé. Není to nic než hromada nevinných převodů, vaček a... ehm... takových těch otáčejících se kulatých věcíček.* A přesto na tom stroji bylo něco zlého, něco v zlověstné černi jeho litiny, něco v lesku leštěných mosazných armatur, něco v bizarní spleti měděných trubek co hlásalo: „Tohle je stroj se špatným postojem.“

„Vidíte, jak jsem to myslel?“ Mercredi poklepal na kryt stroje. „Copak se dá očekávat přesná práce při všem tom prachu?“

„Ano, je mi jasné, v čem je problém. Prach, špína, pavučiny – hned se do toho pustím. Na mě se můžete spolehnout. A kde je ten slavný artefakt, o kterém jsem toho tolik slyšel?“

„Ten tady nevidíte.“ Jak Mercredi otáčel klíčem ve dveřích, byl ke Kevinovi otočený zády. „Ten máme pěkně pod zámkem.“

Pevná ruka ho uchopila za rameno a otočila kolem vlastní osy. Mercredi zjistil, že hledí mladíkovi do očí. Byly to přátelské oči, ale prsty ruky se dál zatínaly do kůže na jeho rameni. „Au!“

„Jsem spíš diplomat,“ řekl mu mladík s úsměvem. „Studoval jsem diplomacii. Násilí považuji za selhání diplomacie, politováníhodnou poruchu v komunikaci. Mnohem lepší je dát lidem příležitost změnit se, diskutovat s nimi, všechno s nimi projednat a snažit se je pochopit než se uchýlovat k násilí. Souhlasíte se mnou?“

„Au!“ Ruka drtila rameno stále silněji a tlačila na jistá nervová zakončení. Mercredi cítil, jak v ní ztrácí cit.

„Jsem muž na vrcholu sil, větší než vy a... prominete-li mi jistou neskromnost... s mnohem vypracovanější muskulaturou. Přestože se zdáte být o dobrých třicet let starší než já, nemyslím, že jste mnoho z toho času věnoval cvičení. Mám pravdu? Ano? Také nečekám, že jste měl v poslední době příležitost zdokonalovat se v boji muže proti muži. Ne? Nemyslíte, že za těchto předpokladů by bylo pro všechny mnohem pohodlnější, kdybych si vzal prastarý artefakt, aniž bych vám předtím musel otřískat hlaví o kamennou zed’?“

„Au. Pust’te mě! Kdo jste?“

„Jsem Kevin Timberline, princ Rassendasu. Vy jste komplic vraha. Spolupracujte se mnou a možná vás nezabiju.“

„To je vaše představa o diplomacii? Hrozit mi, že mě zabijete?“

„Špatně jste mě pochopil. Diplomatická je na tom moje nabídka, že vás *nezabiju*, když se mnou budete spolupracovat.“

„Já jsem nemohl jinak! Nechtěl jsem to udělat! Byl jsem unešen.“ Kevin si ho pochybovačně změřil, ale pak sundal levou ruku z jeho ramene. Současně ho pravou rukou chytil za

krk. „Přísahám bohu,“ zaskřehotal alchymista, „Voltmeter mne přinutil pro něj pracovat!“

„No jistě.“ Princ ho jediným trhnutím otočil tváří k Ďábelskému vynálezu. „Jasně, už vidím, jak proti své vůli pracujete na *tomhle*.“

„Nedal mi na vybranou. Vy to nechápete. On má mou dceru!“

Kevin na něho několik dlouhých vteřin upřeně hleděl a snažil se rozhodnout, jestli má alchymistovi věřit. Konečně povolil stisk na jeho hrdle. „Vaši dceru?“

„Mou dceru Lauru.“

„To děvče na obrázku. Na vašem stole.“

„Ano. Vyhrožuje mi s ní. Říkal, že když pro něj nebudu pracovat, čeká ji strašný osud.“

„Ji unesl také?“

„Ne, pořád je ve škole, díky bohu. Ale dokázal mi, že ji může dostat kdykoliv, bez ohledu na to, kam se pokusíme ukrýt. Vládne strašlivou organizací. Nemáte ani tušení, jak je ve skutečnosti mocný.“

„Ano, mám. Vím, jak je mocný. Taky vím, že je naprostý cvok.“

„Ticho, vy blázne!“ Mercredi se poplašeně rozhlédl.

„O člověku, jako je lord Voltmeter, nemůžete říkat, že je choromyslný.“

„Omlouvám se. Chtěl jsem říct, že má osobní problémy psychického rázu.“

„To už je lepší.“

„Dobře,“ řekl Kevin. Posadil Mercrediho na židli a pak ho pustil. „Možná bych vám mohl pomoci. Přísaháte, že jste tuhle věc postavil jen proto, abyste zachránil svou dceru?“

„Samozřejmě. Jsem tichý, mírný člověk. Nechci nikomu ublížit. Nikdy bych dobrovolně nespolupracoval s ďáblem, jako je lord Voltmeter.“

„Výborně.“

„A došly mi peníze z grantu.“

„Cože?“

„Je těžká doba,“ bránil se Mercredi. „Sehnat prostředky na výzkum není snadné.“

Kevin se na něho zamračil.

„Nevěděl jsem, že to zajde tak daleko. Chtěl jsem, aby moje myšlenky sloužily dobrým, mírovým účelům, a aby z nich mělo prospěch celé lidstvo.“

„Například?“

„Co například?“

„Ty dobré, mírové účely.“ Kevin se znovu podíval na obrovskou horu potrubí, ventilů a převodů. „Nelíbí se mi, jak to vypadá. K jakým konkrétním dobrým a mírovým účelům může sloužit takovéhle zařízení?“

„Aha. Ano. Hmm,“ řekl Mercredi. „Nad potenciálními aplikacemi jsem se ještě nezamýšlel. Ehm, ne dopodrobna. Dá se s tím dělat všechno možné, doslova tuny všeobecně prospěšných věcí, ale dovést to do finálního využitelném stavu si vyžádá ještě hodně práce. Nehledě k tomu,“ pokračoval značně asertivněji, „to je úkol spíš pro marketing. Já jsem přes výzkum a vývoj.“

„Ehm, hmm. Raději si svůj projev začněte přepracovávat, protože váš vynález nikdy aktivován nebude. Přišel jsem Voltmetra zničit.“

„To nemůžete,“ namítl Mercredi.

Prohlásil to s absolutní jistotou, která Kevinovi připadala velice rozčilující. „Jestli mi chcete říct, že je to práce pro profesionálního hrdinu, tak se velice mýlíte. A jestli uvažujete, že byste zavolal o pomoc, zlomím vám krk než se dostanete přes první slabiku.“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Dobré nebe, mladý muži vy si vážně myslíte, že jste první člověk, který chce zabít Jeho lordstvo? Mnozí ho nenávidí a mnozí z nich se o to pokusili.“

Jenže Voltmeter má magickou moc. Nevím, jak k tomu přišel, ale v boji muže proti muži je neporazitelný.“

„Slyšel jsem o podobných kouzlech. Je to jen trik. Jste neporazitelný, protože si váš nepřítel myslí, že jste neporazitelný, a proto se nikdy doopravdy nesnaží vás porazit.“

„Podobné nesmysly už stály život lepší muže, než jste vy. Není to žádný trik. Voltmeter za svého života sejmul pěknou řádku profesionálních hrdinů, barbarských bojovníků a podobných týpků. Jeho moc jsem pocítil sám na sobě. Ale už jsem vás varoval. Věřte si, čemu chcete. Já vám říkám, že ho jediný muž porazit nemůže a vojenské jednotce se zase nikdy nepodaří dobýt tuto pevnost.“

Kevin si byl poměrně jistý, že vojsko vedené Černým Jackem Loganem by dokázalo srovnat se zemí kterýkoliv hrad, který by si k tomu účelu vybralo. Což bylo samozřejmě jádro Kevinova problému; potřeboval zlikvidovat Voltmetra *předtím*, než přijede Logan. „Mně tahle pevnost připadá spíš podzbrojená. Proč si myslíte, že je nedobytná?“

„Díky flogistokátoru, přirozeně.“ Mercredi ukázal na d'ábelský vynález. „Saturuje vzduch flogistonem. Doslova a do písmene vás připraví o dech. Jakmile ho spustíme, zahálí hrad oblakem smrti. Jediný muž nebo vojsko, nebude v tom žádný rozdíl. V několika minutách se všichni udusí.“

Kevin se znovu podíval na stroj. Mosazné armatury jako by na něj mrkaly a zlomyslně se šklebily. Ale v tom, co mu Mercredi říkal, něco nesesedělo. Bylo to příliš úhledné, příliš jednoduché. Několik okamžiků to musel převalovat v hlavě, než přišel na to, v čem je háček. „Jestliže stroj udusí každého ve svém okolí, pak zemřou i lidé v pevnosti.“

„Správně.“ Mercredi se zatvářil potěšeně. „Myslí vám to. Tohle nás zdrželo nadlouho. Ale nakonec jsem našel řešení. Když se stroj spustí, jisté jeho části neutralizují magické pole v hradbách pevnosti. Uvnitř těchto hradeb budeme v bezpečí. Venku všichni v dosahu pole zařízení zahynou.“

„Dobře, ale říkal jste, že na zařízení pořád ještě pracujete. To znamená, že v tuto chvíli se použít nedá?“

„Ne, zařízení je možné použít kdykoliv. Neutralizační pole funguje. Jen ještě není úplně vyladěné. Nedá se dost přesně řídit. Mým cílem je, aby zastavilo pouze flogistokaci. V tuto chvíli neutralizuje jakékoliv magické pole uvnitř Pevnosti zmaru. Ale i tak budeme v bezpečí, zatímco lidé za hradbami budou umírat.“

„Dobře, myslím, že to už chápu. A tenhle stroj se mi líbí čím dál méně. Jak do něj zapadá Prastarý artefakt?“

„Prastarý artefakt v něm slouží jako zdroj energie.“

„Tak se na něj podíváme.“

Mercredi se zatvářil, jako by chtěl odmítnout, dokonce ho snad napadlo, že by mohl přivolat strážce. Kevin vzal z pracovního stolu maticový klíč a poklepal si jím o dlaň v gestu, které bylo stejně výmluvné jako zlověstné. Alchymista pokrčil rameny a vzdal to. Odvedl Kevina na opačnou stranu místnosti, kde pod jedním z velkých oken stál masivní sejf. Otevřel jej. Objevila se pancéřová pokladna s kombinačním zámkem. Několik minut jím otáčel, než se dveře pokladny konečně otevřely. Princ nahlédl dovnitř.

Pokladna nebyla prázdná.

„Co to je? To má být všechno?“

„Jak to myslíte? Tohle je nejmocnější model ze všech Prastarých artefaktů, který kdy byl vyroben.“

V pancéřové pokladně bylo něco, co vypadalo jako obyčejná keramická váza. Byla dlouhá jako mužská paže ale s hrdlem širokým maximálně tak na dvě růže, až na to, že bylo uzavřeno cínovou korunkou. Měla světlounce modrou barvu s jemným zlatým filigránem kolem horní obruby. Na bocích byla ozdobena magickými a okultními symboly, několika tajemnými runami a devítipinovým DIN konektorem u dna.

Vypadala zbrusu nová.

„Vypadá zbrusu nová,“ poznamenal Kevin.

„Je repasovaná. Stejně dobrá jako nová a o třicet procent levnější. Ne že by to pro Voltmetra něco znamenalo, protože on ji stejně ukradl.“

„Myslel jsem, že to má být *prastarý* artefakt.“

„Taky že je.“ Mercredi sáhl do pokladny a otočil vázu, aby si Kevin mohl přečíst nápis vyrytý na druhé straně. VYROBIL PRASTARÝ A SPOL. stálo tam. ARTEFAKT MODEL 7.

„Prastarý a spol.?“

„Vyrábějí nejlepší artefakty moci,“ odpověděl Mercredi. „Solidní, spolehlivé, silné, to je jejich heslo. Drahé, ale podle mého názoru za to stojí. Výrobky jiných firem se jim nevyrovnají. Víte, nějaký čas už nepodnikají. Prodali svou firmu společnosti Sunbeltovy čarodějnické parafernálie, která ji později převedla na Univerzální magické vybavení. Ti později přešli na výrobu kočárových bičů, mlýnských kamenů, dámských toaletních potřeb, svícňů, porcelánových nočníků, krému na boty a vyšívacích příz a změnili si jméno na UnMaSpol. Pak se spojili s Národní nekromantskou – o té jste určitě slyšel.“

„Myslím, že ano. Nevlastnili řetězec obchodů Kouzla a pod.?“

„Jistě. Dokud se trh nenasytil a nepohltila je společnost Magické systémy, která se předtím jmenovala Magické výrobky, než se z ní stala Magie group. Po fúzi se přejmenovali na Národní magickou a po nějaké době se zbavili všech vedlejších aktivit, aby se mohli soustředit na hlavní výrobu.“

„Takže Prastarý a spol. už neexistuje?“

„No, už se zase vrátila, protože její výroba patřila právě k těm vedlejšákům. Ale než ji Národní magická pustila, vyhradila si jako její mateřská společnost práva na výrobu artefaktů, přestože artefakty moci nevyrábí. Takže Prastarý a spol. teď vyrábí jenom zábavní pyrotechniku a žertovné hrací karty. Jo, a takové ty narozeninové svíčky, co se nedají sfouknout. John Prastarý samozřejmě odešel na odpočinek,

přestože to byl konstruktér *par excellence*. V poslední době se o podnik starala jeho žena.“

Kevinovi se náhle rozbřesklo. „Myslím, že jsem se s ní setkal. Stará žena, záhadné způsoby, sklony k nevyprovokovanému věštění.“

„Vy ji znáte? Výborně! Předpověděla vám něco?“

„Jo. Říkala, že neporazím muže v černém.“

„Ne, já myslím, jestli se nezmínila například o směnitelných cenných papírech? Nebo dlouhodobých rentách Vývoji trhu s vepřovými žaludky?“

„Bojím se, že ne.“

„Škoda. Tak či tak, jestli vám jde o artefakt moci–“ v tomto bodě přešel Mercrediho hlas do dramatické naléhavosti, „– jestli toužíte po přístupu ke zlé moci, strašlivé moci, zákeřné moci, moci, která korumpuje už svou pouhou existencí, mocí, jakou by nikdy neměl vládnout žádný smrtelník –“ jeho hlas neustále stoupal, až přešel takřka v ječivý křik, „– *mocí*, kterou už prakticky žádný člověk nedokáže zvládnout, *po příšerné, děsivé, nezemské moci*, pak musíte... pak...“

Jeho hlas se vytratil. „Co?“ otázal se Kevin. „Co musím udělat?“

„Pak musíte hledat na trhu s použitým zbožím,“ dopověděl Mercredi věcně. „Dneska už se takové nevyrábějí. Měli jsme štěstí, že jej král Calephon měl. Navíc v tak dobrém stavu.“

„A to je to jediné, co bude pohánět Dábelský vynález?“

„Je to nejmocnější z Prastarých artefaktů.“

„V tom případě tu není žádný problém.“

„Vím, na co myslíte, a odpověď zní ne. Nepomůžu vám uloupit Prastarý artefakt. Nepokoušejte se mi vyhrožovat – stejně odmítnu. Nebezpečí hrozící mé dceři je příliš velké. Nebezpečí, které hrozí mně, je příliš velké. Nikdy by se vám s tím nepodařilo utéct, a kdyby ano, Voltmeter by ze ztráty obvinil mě, takže bych stejně zaplatil životem. Opusťte hrad hned teď, dokud ještě můžete.“

„On přece neví, že s tím máte něco společného. Ukradu to dnes, poté co odejdete. Budete mít alibi.“

„Stejně by za to činil zodpovědným mne.“

„Na tom nezáleží. Mám pro vás novinu. Lord Logan chystá napadnout Pevnost zmaru.“

„Ať si to zkusí. Přes moje zařízení se nedostane a vy neporazíte muže v černém. Jestli to řekla paní Prastará, tak to tak bude. Úspěšnost jejích předpovědí je skutečně pozoruhodná.“

„Ted' neuvažujete. Já přece nemusím porazit muže černém. Porazí ho Logan. V době útoku už budu s Prastarým artefaktem na půl cesty do Deserae. Stroj nebude fungovat, Logan zajme Voltmetra a vy i vaše dcera budete svobodní. Hra skončí.“

„Ne!“ řekl Mercredi. „Ne. V žádném případě ne! Život mé dcery je mi nade vše. Nikdy ho neohrozím, za žádných okolností. V tomhle neustoupím. Nic – slyšel jste mě, nic mě nemůže donutit, abych riskoval její život.“

„Tak to je zlé. Protože můj otec je král Rassendasu. Bez problémů bych pro vás mohl najít místo na Rassendaské univerzitě.“

Mercredi dvakrát otevřel a zase zavřel ústa. Pak řekl: „Ve výzkumu. Žádné učení. A chci definitivu.“

„Definitivu a šest odpřednášených hodin týdně.“

„Dvě odpřednášené hodiny. A bude tam studovat má dcera.“

„Ale jenom studovat. Bez ubytování a stravy.“

„To je v pořádku. Bydlet může doma.“

„V tom případě jsme domluvení. Dokážete si vymyslet nějakou výmluvu, proč by se měl Prastarý artefakt vytáhnout z pokladny?“

„Musím si to promyslet... Ano, řeknu, že ho potřebuji nechat venku, aby se jeho pole stabilizovalo. Ale klíč od téhle laboratoře vám dát nemůžu. Pak už bych se Voltmeterovu

podezření nevyhnul. Kromě toho jsou dveře dnem i nocí hlídány.“

Kevin se zahleděl ke stropu. „To nechte na mně v se jen postarejte, aby artefakt nebyl zamčený v sejfu. Zítra ráno budu pryč i s ním. Nepokoušejte se opustit pevnost Až Logan zaútočí, prostě se někam schovejte a počkejte až bude po všem.“

Náhle sebou oba muži trhli při zvuku klíče otáčejícího se v zámku. Mercredi rychle strčil Prastarý artefakt zpátky do pancéřové pokladny a Kevin se chopil mopu. Vešla Valerie.

Mercredi se lehce příkrčil. Bylo to sotva viditelné gesto a trvalo to jen okamžik, než se zase narovnal, ale Kevinovi to neuniklo. Poprvé od chvíle, kdy se s tím mužem setkal k němu pocítil lítost. Mercredi sice nebyl vzorem muže pevných morálních zásad, ale bylo zřejmé, že pracovat pro Voltmetera je mu nepříjemné. Přesto se mu podařilo alespoň krátce předstírat odvahu.

„Ahoj, Valerie,“ zahlaholil žoviálně. „Vidím, že už nejsi v uniformě.“

Valerie si ho změřila chladným, nepřístupným pohledem a Mercredi rázem zmlkl. „Máte něco proti tomu, jak se oblékám, profesore?“

„Ehm, ne.“

„Možná byste chtěl svou poznámku zopakovat přímo Jeho lordstvu?“

„Ne!“ zvolal Mercredi hlasem, ve kterém už nebylo po žovialitě ani stopy. „To ne. Podle mě vypadáte dobře, opravdu skvěle. Velice zlovolně. Sluší vám to.“ Otevřel pancéřovou pokladnu a vytáhl z ní Prastarý artefakt, jako by se s ním chystal začít pracovat.

„Profesore, už se vám podařilo neutralizovat magické pole?“

„Samozřejmě. Zrovna na tom pracuji. Chce to už jen trochu vyladit.“

„V tom případě bych čekala, že se budete věnovat spíše své práci než mému oblečení.“

„Ano, samozřejmě.“ Mercredi dýchl na Prastarý artefakt a začal ho leštit rukávem.

Valerie se otočila ke Kevinovi. „Kdybyste mohl na chvíli přerušit, co právě děláte, chtěla bych, abyste se podíval na tah v mém krbu. Pokaždé, když se v něm pokouším rozdělát oheň, strašně kouří.“

„Dobře.“

„Je léto,“ poznamenal Mercredi. „Proč potřebujete oheň v krbu?“

„Ehm, chci být připravená na podzim.“

„To už tady nebudeme. Lord Voltmeter chce každou chvíli zahájit svou dobyvačnou kampaň.“

„Večer je v mé komnatě chladno a vůbec, copak vám musím všechno vysvětlovat? Vraťte se ke své práci! A vy,“ řekla Kevinovi, „pojd'te se mnou.“

„Jistě,“ odpověděl Kevin, který si byl ochoten vždycky najít čas pomoci půvabné dívce v sexy oblečku. Vyšel za ní na chodbu a následoval ji kolem stráží, ale když se ve dveřích krátce otočil, Mercredi na něho významně mrkl. A zdálo se mu to jen, nebo strážný skutečně stěží přemáhal úsměv?

Patří k vlastnostem mladých mužů po celém světě, že kdykoliv se ocitnou v těsné blízkosti přitažlivé ženy, mají tendenci nahrazovat zdravý úsudek zbožnými přáními. Každý pohled si pak vykládají jako projev zájmu, každý úsměv jako povzbuzení a každý pohyb jako svádění navzdory tomu, že k ničemu takovému nedochází. (Ve skutečnosti tuhle tendenci nemají pouze mladí mužové.) Kevin nebyl výjimkou. Mercrediho mrknutí u něj spustilo lavinu myšlenek, která se nedala snadno zastavit. Pohled ta to, co měl před sebou, tedy Valeriiny štíhlé nohy a ladně se pohupující boky, ji spolehlivě udržoval v chodu.

Přemístit se kdekoliv v Pevnosti zmaru z jednoho místa na druhé zahrnovalo spoustu chození úzkými křivolaký chodbami a nahoru a dolů po schodech. Valerie se každou chvílí otočila, aby se na Kevina povzbudivě usmála. Jemu to tak alespoň připadalo. Několikrát se náhle zastavila takže do ní princ zezadu narazil. Kevin si byl prakticky jistý, že to udělala úmyslně. Než dorazili do Valeriiny komnaty, jeho očekávání vystoupalo do stratosférických výšin.

V jejím pokoji nebylo nic, co by je uzemnilo. Kdyby kdokoliv, kdo se s Valerií setkal, jen na okamžik zapochyboval, že je Zkažená holka, několik minut v její komnatě by vše uvedlo na pravou míru. Stěny byly pokryté rudě žíhanými tapetami. Na stropě byla zrcadla. Svíce ve svícnech byly barevné a aromatické. Byl tam divan čalouněný černou jehněčí kůží a před krbem ležela medvědí kožešina. V rohu stála obrovská postel s nebesy a saténové povlečení na ní bylo lehce zmačkané. Prostěradla byla temně rudá a Kevinovi bylo jasné proč – v takovéto posteli se musely Valeriiny černé vlasy a mléčně bílá pleť vyjímat jako diamant v klenotnické etuji.

Nyní se sklonila nad topeništěm a zašťourala v komíně krbovými kleštěmi. Kruh s klíči, který měla u pasu, jí přitom zazvonil. „Kouř se vrací tudy. Myslím, že něco ucpalo komín. Víím, že je léto, ale tady jsme v horách. Noci tu bývají chladné.“

„Mohlo by to být ptačí hnízdo,“ řekl Kevin. Dobře, pomyslel si. *Nedřepła si, ale sklonila se v pase. Tohle ženy nedělají, pokud úmyslně nechtějí předvést svou postavu. Takže se mnou rozhodně flirtuje.*

Což přirozeně vedlo k další otázce: Co s tím udělá? Kevin si vzpomněl, že před tímhle Taylor ve své knize varoval. Čekal ho důležitý úkol. Praktický hrdina by odložil laškování se zloduchovou asistentkou, dokud by Prastarý artefakt nebyl v bezpečí. To Kevin zavrhl bez přemýšlení. Každý mladík přece

věděl, že příležitost vyspat se s žádoucí ženou, jakkoliv nepatrná, má prioritu před vším ostatním. Prastarý artefakt může počkat. Dnes večer nikam nepůjde. Ještě tu ale byla Becky.

Neoficiálně byli Kevin a Becky zasnoubeni. Kevin si uvědomoval, že není správné, aby to dělal s jinou dívkou, když je zasnoubený s Becky. Ne tak špatné, jako kdyby už byli manželé, ale přesto. Muž, který se chce oženit se svou snoubenkou, by neměl ani pomyslet na to, že by se mohl vyspat s jinou dívkou. V tomto směru měl Kevin naprosto jasno.

Zamyslel se nad tím ještě jednou. Klíčovým slovem bylo bezpochyby ‚neoficiálně‘. On a Becky nebyli *doopravdy* zasnoubení. Vlastně byla Becky v tuto chvíli prakticky zaslíbená Loganovi. Jistě, nezamýšlela si Logana vzít, pokud bude v její moci tomu zabránit, ale pořád mu byla zaslíbena. Nejspíš by se dalo říct, že byla zasnoubená spíše s Loganem než s Kevinem, takže si Kevin mohl dělat, co se mu zlíbí.

Celý tento myšlenkový postup absolvoval Kevin za méně než osm vteřin. Nebylo to mnoho času na tak významné rozhodnutí, ale on věděl, že jeho argumenty stejně stojí na vodě a tudíž nemá význam se jimi příliš zabírat. Důležité bylo, pomyslel si, že nejedná jako jeden z těch ničemů, kteří hned skočí s holkou do postele, aniž předtím pomyslí na důsledky. Muž, který chce být nazýván čestným a pořádným, by se měl nad důsledky svého jednání zamyslet předtím, než s holkou do postele skočí. Nyní to mohl udělat s čistým svědomím. Věděl, že se tím vůči Becky nedopouští ničeho špatného.

A při troše štěstí se to stejně nedozví.

Bohužel celé to cvičení v protektivní racionalizaci bylo naprostou ztrátou času. Ano, Valerie s ním *doopravdy* flirtovala. Ale Valerie byla jako všechny Zloduchovy asistentky Zkažená holka, pro kterou je flirtování něco stejně přirozeného a bezděčného jako dýchání. 1 když nebyl na sto

procent pravda, že flirtovala se sochami, když nebyl nablízku nikdo jiný, občas to zkoušela i na olejomalby jen aby nevyšla ze cviku. A jak už je při flirtu zvykem neměla v úmyslu zajít dál. Ve Valeriině případě to byla jen součást její práce.

Nicméně Kevin dál kul železo, které považoval za žhavé. „Už tady pracujete dlouho?“ zeptal se. Nebyla to sice nejoriginálnější otázka, ale konverzaci přece jen udržet pomohla. Což je důvod, proč ji v uplynulých staletích pokládalo tolik mužů. Vzal si od Valerie krbové kleště a nakoukl do komína.

„Asi pět let,“ odpověděla Valerie. „Nastoupila jsem ještě v Angostuře. Stan se chlubí, že je výše postavený, ale já jsem zase služebně starší. Mě najal jako první.“ Nechala Kevina u krbu a odvdlnila se k posteli.

„Tady tu klapku budu muset seřídít,“ řekl Kevin. „Má úplně rezavé panty.“ Otočil se a uviděl, že se Valerie smyslně natáhla na rudém prostěradle, což vypadalo přesně tak svůdně, jak to zní. Nemohl si ale nevšimnout, že prsty pomalu hladí dlouhou černou tyč. „Ehm, to je bič?“

„Hmm?“ řekla Valerie. Podívala se na předmět ve svých rukou, který bezděčně zvedla z podlahy a začala si s ním hrát. Byl to tenký, ohebný prut z leštěného tmavého dřeva. „Tohle? Ne, to je rákoska. V práci, kterou dělám, člověk často naráží na lidi, kterým chybí disciplína. Podle mě je disciplína velice důležitá, co myslíte vy?“

Kevinův žár vychladl jako mrtvola na ledovci. „Jistě,“ řekl.

„Je to skvělé na procvičení zápěstí,“ pokračovala Valerie a udeřila rákoskou o matraci, na kterou dopadla s ostrým prásknutím. „Ale nedokáže roztrhnout kůži. Proto mám raději kočku.“

„Aha,“ řekl Kevin a začal pomalu couvat v obecném směru dveří. V tu chvíli měl pocit, že jakékoliv dveře poslouží stejně dobře.

„Devíticásou kočku.“ Valerie se v tom tématu zjevně vyžívala. Seskočila z postele a přistoupila k nejbližší truhle ze které po chvíli přehrabování vytáhla nástroj s krátkým ebenovým držadlem, z něž viselo množství tenkých kožených řemínků. „Miluji ty vzory rudých šrámů, které zanechává, zvláště na světlé pokožce. Uzlíky na konci řemínků dělají nádherné malé kroužky. Na tmavé nebo opálené pleti ale tak hezky nevynikají.“ Zamračila se a znovu zalovila v truhle. „Pak používám tohle.“ Vytáhla tenký bič z tuhé surové kůže.

„Skvělé,“ řekl Kevin, který z ní ani na okamžik nespouštěl oči. Krbové kleště před sebou držel jako štít. Druhou rukou poslepu šátral za sebou po klice ode dveří. Teprve teď si všiml, že postel byla opatřena koženými poutacími řemeny připevněnými ke sloupkům. Řemeny měly ocelové přezky s visacími zámky.

„Pracuje se s ním lépe, když je vlhký.“ Valerie přiložila bič ke svým rudým rtům a pomalu ho po celé délce olízla. Tiše zasténala. „Mmm. Dokáže udělat podlitiny, které vydrží spoustu dní.“

„To zní báječně.“ Kevin už byl na půl cesty ke dveřím.

Valerie se k němu naklonila a on ucouvl o další krok. Oči však měla zavřené. „Nádherné, překrásné rudé podlitiny,“ zamumlala zasněně a přitom si bičem něžně přejížděla po tváři. „Přes celé ty jejich rozkošné zadničky.“

„Na opravu té klapky budu potřebovat nějaké nástroje z vesnice. Přinesu si je, až se sem zítra vrátím. No, práce volá. Ahojky.“ Princ se rychle otočil a chystal se vzít kliku. Vtom něco upoutalo jeho pozornost.

Byl to meč.

Stál vedle postele, opřený o pelest. Byl zastrčení v pochvě, ale Kevin jej poznal okamžitě. Ten meč patřival barbaru Thunkovi a naposledy jej měla Rebeka, princezna Deserae.

Což znamenalo, že se Voltmeter zmocnil Becky.

Kevin nenechal svůj pohled spočinout na meči déle než vteřinu. Znovu zavřel dveře, které už napůl otevřel a vrátil se do ložnice. „Je tady průvan,“ vysvětlil. „Těžko se zjišťuje, jak proudí vzduch komínem. Ještě jednou se na to podívám.“

„Mmm,“ řekla Valerie. Oči měla stále zavřené a mazlila se s bičem; zamilovaně ho laskala prsty s krvavě rudými nehty po celé délce.

„Možná se mi ho podaří prošťouchnout hned teď pohrabáčem.“

„Mmm,“ zopakovala Valerie. Ted' už měla oči zase otevřené. Kevin se shýbal před krbem a snažil se zastrčit železný pohrabáč co nejhlouběji do komína, zatímco horečně uvažoval co dál. Dívka zjistila, že nedokáže odtrhnout pohled od jeho hýždí. Zkusmo si poklepala bičem po dlani. Zarachotilo to a do topeniště krbu dopadl uvolněný kus spečených sazí.

„Zítřka to udělám důkladněji, ale jestli si budete chtít zatopit dnes večer, určitě už to nebude tolik kouřit.“ Kevin se narovnal a zjistil, že Valerie stojí přímo za ním.

„Zapomeň na krb. O ten se postaráš později. Tvrdě jsi pracoval a myslím, že je čas na malou přestávku.“ Vzala ho za ruce. Stála velice blízko něj, tak blízko, že cítil na tváři její vzrušený dech i teplo vycházející z jejího štíhlého těla. Bič stále držela v druhé ruce.

Přitáhla si ho k posteli. „Posaď se. Ne, tam ne, vedle mě. Naleju ti číši vína a trochu si popovídáme. Ráda bych znala někoho z vesnice. Ty ses tam narodil?“

„Ano,“ odpověděl Kevin. „Ano, sklenka vína by bodla. Jak jste se stala pomocnicí lorda Voltmetera?“

Valerie k němu byla otočená zády. Nalévala víno do dvou stříbrných pohárů. „Víš,“ řekla roztržitě, „Angostura je mnohem tradicionalističtější než Deserae.“ Otočila kamenem na jednom ze svých prstenů. „Pro ženy tam není mnoho pracovních příležitostí. Můžeš se stát buď zdravotní sestrou,

guvernantkou nebo zloduchovou asistentkou – to je asi tak všechno. A já jsem si prostě nedokázala představit sama sebe jako guvernantku.“ Mluvila rychle, aby rozptýlila Kevinovu pozornost. Její ruka se na okamžik ocitla nad číší. Dovnitř se vysypal bílý prášek. Víno v poháru chvíli bublalo a pak jej nabídla Kevinovi.

Vzal si od ní číši, aniž se napil. „Ano, předpokládám, že když se vám podaří najít dobrého zaměstnavatele a soucit nebo ohledy jsou pro vás prázdnými pojmy, je místo zloduchovy asistentky to pravé.“

„Přesně tak. A lord Voltmeter nabízel výborné pracovní podmínky. Co říkáš na to víno?“

Kevin si přiložil číši ke rtům a zase ji odtáhl, aniž ochutnal. „Samozřejmě, když se žena chce stát zloduchovou asistentkou, musí být krásná.“

Valerie se sebevědomě zasmála. „A to má být problém? Myslím, že pro mě ne.“ Přitulila se k němu. „Nebo si myslíš, že je to pro mě problém?“

Princ jí nechal svou ruku sklouznout k pasu. Přitiskla se k němu těsněji a položila si hlavu na jeho rameno. Rukou, kterou se opírala o pelest, si začala bezděčně pohrávat s přezkou poutacího řemene. „To ne,“ ujistil ji Kevin. „Teď to pro vás určitě problém není. Ještě máte pár let před sebou.“

„Cože?“ Její ruka okamžitě strnula.

„No, chtěl jsem říct, že žena nemůže být zloduchovo asistentkou, když je stará.“

Valerie se prudce narovnala. „Ale já jsem krásná. Ještě dlouho nebudu tak stará, abych nemohla být zloduchovou asistentkou.“

„Ano, ano, samozřejmě. Neříkal jsem, že jste příliš stará. Myslel jsem tím, že jednou stará budete. Každý přece jednou zestárne a zešediví, ne?“

Valerie popadla zrcátko, které leželo na toaletním stolku, a přitom odhodila bič na podlahu. „Já žádné šedivé vlasy nevidím.“

„Ale ne, žádné šedivé vlasy nemáte,“ ujišťoval ji Kevin trpčlivě. „Tak jsem to nemyslel. Vypadáte dobře.“

„Dobře jako ‚vypadáte velice dobře‘ nebo ‚dobře na svůj věk‘?“

„S vaším věkem je všechno v pořádku. Nevím, proč jste najednou tak rozčilená. Ještě spoustu let si s tím nemusíte dělat žádné starosti. Vždyť je vám teprve... hmm... dvacet devět?“

„Dvacet sedm!“

„No tak vidíte. Poslyšte, ten pohár je z ryzího stříbra? Je moc hezký.“ Kevin jej znovu pozvedl ke rtům.

Valerie mu ho vytrhla z ruky. „To nemáte nic na práci?“

„Ehm, určitě ano.“

„Tak se do toho pusťte. Proč tady vlastně okouníte? Neplatíme vás, abyste tady posedával a chlemtal víno.“ Vzala ho pevně za ruku a odvedla ho ke dveřím. Jakmile vyšel na chodbu, zavřela za ním a zastrčila závoru.

Potom si před zrcadlem zapálila další svíce a příští hodinu strávila zkoumáním pleti pod očima, jestli nenajde zárodky vrásek, a hledáním šedivých vlasů ve své černé hřívě. Nenašla nic, ale přesto ji to tak rozrušilo, že si vůbec nevšimla, že jí Kevin ukradl kruh s klíči.

Jestli Deserae něčeho neměla nedostatek, pak to byly dobré mapy. Logan to dokázal ocenit. Díky její strategické poloze uprostřed Dvaceti království prošlo Deserae dost armád – nebo jí projít plánovaly – na to, aby přesných vojenských map existovalo víc než dost. Také to řekl svému důstojníkovi jezdeckta. Oba se právě skláněli nad jednou takovou mapou v Loganově stanu, který stál den pochodu od Úzkosti.

„Z Údolí úzkosti vedou jižně dvě cesty.“ Logan je ukázal na mapě. „Nevíme, kterou z nich se chystá vyrazit.“

„Sledujeme obě,“ odpověděl důstojník jezdeckva. „Nic nenasvědčuje tomu, že by se po nich přesouvaly vojenské jednotky. Vypadá to, že ještě nevyrazil.“

Logan přikývl. „Ani jsem nečekal, že to udělá. Ale chci mít pojištěné všechny možnosti. Vybereme si východní cestu – je o kousek kratší. Pořád je ale možnost, že vyrazí po západní, zatímco my budeme na východní. Nechce se mi rozmělnit síly, abych jimi pokryl obě cesty. Každá půlka by pak byla příliš slabá, aby mohla čelit Voltmeterově armádě.“

„Ano, pane.“

„Takže použijeme východní cestu a vy vyrazíte se svou kavalerií západní. Pokud narazíte na Voltmetra, okamžitě mi dáte vědět a pokusíte se ho co nejvíce zdržet. My se vrátíme a přidáme se k vám.“

„Chápu, pane.“

„Důležité je vyprovokovat ho k boji, dokud je v horách. Samozřejmě si uvědomuji, že je to v přímém rozporu s radou, kterou jsem před několika dny vyřkl ve sněmovně lordů. Ale nechceme, aby se lord Voltmetr dostal se svým Ďábelským vynálezem do blízkosti osídlených oblastí.“

„Se svým Ďábelským vynálezem, pane?“

Logan sáhl po své sklenice brandy. Pak kývl hlavu k láhvi, aby si důstojník nalil také jednu. Důstojník to udělal. „Jeho Ďábelský vynález,“ pokračoval Logan „Všichni tyranští zloduší, kteří chtějí jít s dobou, musí mít nějaký ďábelský vynález. Už jsem proti různým tyranským zloduchům táhl s vojskem třikrát a každý z nich měl nějakou tajnou zbraň hromadného ničení. Většinou hodně ošklivou. Nebo to alespoň tvrdili. Nikdy jsme se vlastně nedozvěděli, co měla která z nich přesně dělat protože se nám je všechny podařilo v posledním okamžiku hrdinsky zničit.“

„Ano, pane.“ Důstojník jízdy se nad tím zamyslel. „Ehm, Vaše lordstvo, jak víte –“

„Že byly zničeny v posledním okamžiku? Každý z těch ďábelských vynálezů měl časovači zařízení, které odpočítávalo vteřiny. Velice užitečná věčička. Člověk alespoň ví, že se blíží poslední okamžik.“

Vešel vojenský sluha s párem naleštěných bot a vyžehlenou uniformou. Boty postavil před Loganův kavalec a uniformu položil na jeho truhlu. Pak vešel zásobovací důstojník. „Sire, další rytíř na koni přijel a nabídl se připojit k vašim jednotkám.“

„Pro boha živého,“ zasténal Logan zničeně. „Pokud si nepřivezl vlastní proviant, řekněte mu, že ho nemůžeme potřebovat.“

„Pane, je to princ Bigelow.“

„A přivezl jsem si proviant s sebou.“ Bigelow vešel do stanu. „Mám i vlastní koně.“

„Máš vlastní proviant i pro vlastní koně?“

„Shodou okolností ano. Mě se zkrátka nezbavíš, Jacku.“ Logan rezignovaně pokrčil rameny. „Vypadá to, že ne. Dobře, Same, tak já tě tedy беру. To znamená, že jsi teď pod mým velením, takže mě rovnou můžeš začít oslovovat ‚pane‘.“

„Rozkaz, pane.“

„Nalij si brandy.“

„Rozkaz, pane.“

„Chystáme se dobýt pevnost,“ řekl Logan. „Ne prolomit obrannou linii pěchoty. Obrněná jízda mi není k ničemu. Přesto pořád přijíždějí další, všichni ti nepotřební druzí a třetí synové nejruznějších šlechticů zoufalí po troše té vojenské slávy, v naleštěných brněních, na bujných ořích a se služebnictvem, které já musím živit. Nemám pro ně žádné uplatnění a jenom překázejí pravidelným jednotkám, ale mají příliš dobré styky, než abych je jen tak vyhnal. Stává se mi to při každém tažení.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Bigelow, který věděl, že všechno, co Logan řekl, na něho padne jako ušité. Postavil karafu na skládací dřevěný stůl. Generálův stan byl zařízený stroze.

Postel byla jen obyčejný vojenský kavalec. Pak tam byl malý stolek, na kterém teď stál podnos s jídlem. Na jiném stolku ležely mapy a kolem stálo několik truhel se šatstvem. Loganův meč visel u lůžka. Zbroj neměl. Bigelow se napil brandy. „Jenže můj pobyt v Deserae byl dlouhý a neplodný a domů se budu muset vrátit jako odmítnutý nápadník bez čehokoliv hmatatelného –“

„Postarám se, aby všichni rytíři, kteří se účastní tažení, dostali nějaké vyznamenání.“

„Nic jiného nežádám. Mí sluhové jsou mimochodem schopní žít se sami.“

„Dobře. Slávy bude pro všechny dost, ale s proviant jsme na tom špatně. Před odjezdem jsme neměli dost čas vyřešit všechny problémy kolem zásobování.“

„Myslel jsem, že to Timberline zvládne levou zadní.“

„Timberline tady není.“

Bigelow se zatvářil překvapeně. „Ne?“

„Zůstal v paláci. Princ Kevin Timberline z Rassendasu,“ řekl Logan a nijak se přitom nesnažil skrýt opovržení „zalezl při první známce nebezpečí pod peřinu.“

„Prosím?“ Bigelowův hlas zněl dokonale neutrálně. Ostatní důstojníci, kteří dobře věděli o soupeření o ruku princezny Rebeky a přirozeně stáli na straně svého velitele, si ho pozorně prohlíželi. „Takže princ onemocněl?“

Logan mávl rukou. „No tak dobře, Same. Nic ve zlém. Já vím, že máš Timberlina rád. Jsem si jist, že je skutečně nemocný.“ Logan si neodpustil malý úšklebek. „Možná láskou.“

„Což mi připomíná, abych vám poblahopřál k nadcházejícím zásnubám, pane.“

„Díky, Same.“

„Takže získáte slávu i to děvče.“

„Jedno jde obvykle s druhým.“

„A co na to říká princezna Rebeka? Nabyl jsem dojmu, že by spíš dala přednost princovi Timberlinovi.“

„Já jsme ten dojem neměl,“ řekl Logan škrobeně. „Nicméně jsem byl ujištěn jejím otcem, že udělá, co je její povinnost.“

„Ach, to jistě, pane.“ Bigelow se usmál. „Princezna Rebeka na mě působila dojmem dívky, která dělá, co je její povinnost, *jak ji chápe ona*. Mohu se zeptat, zda jste s ní o tom už mluvil?“

„Ještě jsem ji neviděl. Z bezpečnostních důvodů se rozhodla odjet se svou suitou do svého letního sídla.“

„Aha. Velice rozumné.“ Bigelow pozvedl svou číši proti světlu a jal se pečlivě studovat její obsah. „Takže princezna odjela z města a Timberline je zamčený ve svých komnatách.“

„Je jen dobře, že jsme se ho zbavili. Takové, jako je on na svých taženích nepotřebuji. Je moc diplomaticky založený. Příliš mnoho toho napovídá a je příliš ochotný vyjednávat, místo aby rovnou udeřil.“

„To ano.“ Bigelow se odvrátil a vyhlédl ven ze stanu, kde se zářivá modř nebe setkávala se zelení hor a kolem pochodovala jednotka vojáků v sevřeném tvaru, až jim od bot odlétával štěrk. „Příliš mnoho mluvení, příliš málo akce. To je celý Timberline.“

Lord Voltmeter otiskl svůj pečetní prsten do roztopeného vosku a pak hodil dopis do přihrádky POŠTA K ODESLÁNÍ. Zaklonil se na židli, ruce si založil za hlavou a rozkošnický se protáhl. „Papírování, Valerie,“ povzdechl si. Smutně se zadíval na hromadu, která pořád ještě zůstávala v přihrádce POŠTA K VYŘÍZENÍ. „Bez něj se říše zla řídit nedá.“

„Ne, můj pane.“ Valerie mu podala sklenici vína. Vzal ji a trochu se napil.

„To je kletba úspěšných, Valerie. Teď vydávám rozkazy já, místo abych je plnil, a tolik je toho třeba rozkázat. Když jsem s tím začal, stačilo jen držet se pravidel. Například psi.“

„Psi, můj pane?“ O tomhle Valerie ještě neslyšela.

„To bylo před tím, než jsi přišla, má drahá. Zásada je, že zlí lidé kopou psy, a pokud chceš, aby tě považovali za skutečného zloducha, musíš nakopnout spoustu psu. Jistě, dneska už to nejspíš zní staromódně, ale cech byl v tom směru naprosto neústupný. A nebylo to zrovna snadné. Občas jsem se musel za nějakým zatraceným ořechem hnát půl míle, než jsem ho mohl pořádně nákopy a ještě mě pak kousl do kotníku. Ale vytrval jsem, dokud jsem nesplnil svou měsíční kvótu, a postupně jsem ji začal překračovat.“

„Obdivuhodné, můj pane.“

„Není snadné být zlý, ani když jsi učitel. Spousta lidí si myslí, že stačí vybrat si pár třídních otloukánek a dávat jim nejlepší známky, takže je ostatní nenávidí ještě víc. Jenže je to mnohem složitější. Zvláště když začneš šplhat po žebříčku. Konkurence je obrovská. Například ten sirotčinec. Ale o tom už jsem ti, myslím, vyprávěl.“

„Mnohokrát, můj pane.“

Voltmeter ji ignoroval. „Ani dneska chlapa nepovažují za skutečného zloducha, když nezinkasuje hypotéku na sirotčinec. Jistě, někteří by se spokojili s hypotékou na rodinný statek nebo domek stařícké vdovy, ale ti se nikdy nedostanou na špičku. Věděl jsem, že všichni skutečné slavní tyranští zlodušci zruinovali alespoň jeden sirotčinec a byl jsem skálopevně rozhodnutý dostat se mezi elitu.“

„Velice ušlechtilé, pane.“

„Problém byl dostat se k hypotéce na sirotčinec. Poptávka ze strany zloduchů byla obrovská a spekulanti vyháněli ceny do závratných výšek. Konečně se mi podařilo koupit jednu za horentní sumu, čtyři procenta nad běžnou úrokovou sazbu, a co se stalo?“

Vypukla epidemie chřipky, odpověděla si Valerie v duchu.
„Co se stalo, pane?“

„Vypukla epidemie chřipky. Většinou ji dostanou ti nejmladší a nejstarší. Přisahám, že tenkrát vymřela alespoň třetina všech angosturských dětí. Takže bylo jen přirozené, že jakmile se rodiče vzpamatovali ze svého žalu, vrhli se na sirotky jako diví. Než jsem se nadál, příspěvky a peněžní dary přicházely ze všech stran. Dva roky to trvalo, než sirotčinci konečně zase došly peníze. Říkám ti Valerie, tenkrát moc nechybělo, abych to zlodušství zabalil úplně.“

„Ještě sklenku vína, pane?“

„Ne, děkuji.“ Voltmeter si znovu přitáhl židli ke stolu.
„Ale víš co, Valerie? Občas mi připadá, že to tenkrát byly krásné časy. Jistě, byl jsem mladý a dřel jsem jako kuň, ale měl jsem před sebou cíl, smysl života. Každý den byl pro mne novou výzvou.“ Vzal list čistého pergamenu, namočil špičku pera do kalamáře a začal psát. Prakticky okamžitě ale zase přestal a pokračoval ve svém monologu. „Teď mi zbylo už jen málo výzev. Mí nepřátelé jsou rozdrceni, moje plány skoro u konce.“ Upíral oči na prázdný list, aniž ho viděl. „V cestě už mi vlastně stojí jen jediný muž.“

Náhle se vytrhl ze zamyšlení. „Co to máš, Valerie?“

„Meč, můj pane. Dnes se ve větrací šachtě chytila mladá žena a měla u sebe tohle.“

„Vojanda?“

„Prohlašuje o sobě, že je komický společník, pane.“

Voltemeter se rozzářil. Otočil se k Valerie, která stála velice rovně a vzpřímeně na svých vysokých podpatcích, sice ne přímo v pozoru, ale v pohovu také ne. „Komický společník? Že by komický společník lorda Logana?“

„Nemyslím, že je číkoliv komický společník, můj pane.“

„Opravdu? A co podle vás je?“

„Barbarská bojovnice, můj pane. Měla u sebe barbarský meč.“ Valerie podala meč Voltmeterovi. „A pod jezdeckými

šaty měla zbroj barbarské bojovnice. Co ale nejdůležitější, nic na světě mě nepřinutí věřit, že holka je komický společník. Nedokáže říct vtip, ani kdyby si tím měla zachránit život.“

Voltmeter povytáhl meč z jeho pochvy a pak ho bez zájmu zastrčil zpět. Vrátil ho Valeriei. „Barbarskou bojovnici k ničemu nepotřebuji. Za úsvitu ji poprav.“

„Rozkaz, můj pane.“ Valerie se otočila, aby odešla. U dveří se však zastavila. Voltmeter už se zase skláněl nad stolem a rychle psal. „Můj pane, mají všichni tyranští zloduchové svoje asistentky?“

„Nejspíš ano, Valerie,“ odpověděl Voltmeter nepřítomně. „Asistentky, přísluhovače a nohsledy. Bez nich se ta práce dělat nedá.“

„A je zloduchova asistentka vždycky krásná?“

„Hmm? Jistě. Vždycky se snažíme najmout na to místo půvabnou mladou ženu. Pomáhá nám to vytvářet status víc. Udělat dojem na ostatní tyranské zloduchy. Navíc je to tradice.“ Voltmeter dopsal, vzal tyčinku černého pečetního vosku a přidržel ji nad plamenem svíčky. „Připomeň mi, abych doobjednal černý pečetní vosk.“

„Žádný tyranský zloduch neměl postarší, lehce prošedivělou asistentku?“

„Pokud se pamatuji, žádný. Co se děje, Valerie?“

„Nic, můj pane.“ Valerie vyšla z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Kevin se snažil nemámit čas. Nevěděl, co Voltmeter chystá pro Becky ani jak s ní zacházejí. Tlačil svůj vozík s košťaty a mopy chodbami, tak samozřejmě, jak jen to dokázal, se vyptával na směr, ale stejně mu trvalo dost dlouho, než se konečně dostal do podzemí. Najít ho nebylo těžké.

Všichni věděli, kde je, a všichni mu radili stejně: jdi dolů. Až na to, že v Pevnosti zmaru s jejími četnými schodišti

zakroucenými chodbami nebylo snadné určit, kudy by měl jít člověk, který se chce dostat kamkoliv.

Než dorazil ke svému cíli, odpoledne se pomalu změnilo ve večer. Venku začaly vycházet hvězdy. V horních poschodích pevnosti se rozsvěcela světla. Dole, kde se nacházely kobky, se svítilo neustále tlustými a pomalu poříčními svícemi umístěnými ve výklencích ve zdech. Dveře do podzemí byly střeženy. Kevin kolem nich prošel bez povšimnutí, jen kývl na hlídače, který mu pozdrav oplatil. Pak došel na konec chodby, zahrnul za roh a začal přemýšlet.

Dveře byly zavřené na závoru. Stál u nich hlídač. Byl vyzbrojený válečnou sekerou, ale na rozdíl od vojáků na hradbách nenosily strážé uvnitř hradu kroužkovou ani plátovou zbroj. Kevin si byl jist, že by ho dokázal přemoci. Voltmeterovi lidé měli pověst zkušených žoldněrů, ale Kevin měl na své straně moment překvapení. Kdyby nešlo o nic jiného než vysvobodit Becky, už by zaútočil.

Jenomže pořád ještě musel najít Prastarý artefakt. Mercredi na něj bude v noci čekat. A Kevin nevěděl, kdy se strážé střídají. Kdyby další směna objevila, že je Becky pryč, ztropila by poplach, což by značně ztížilo, ne-li úplně znemožnilo získání artefaktu.

Takže zbývalo vyzkoušené a ověřené větrací potrubí. Prostorné bylo dost. Kevin se kdysi ptal jednoho architekta, proč je tolik hradů a pevností doslova provrtaných větracími šachtami dost velkými, aby se jimi proplazil člověk.

„Jsou uvnitř hradeb,“ bránil se architekt. „Nepředstavují žádné bezpečnostní riziko. Jakmile se nepřítel dostane za hradby, jste prostě v průšvih. Větrací potrubí už to nijak nezhorší.“

„Ale jistěže ano,“ namítl Kevin. „Když se dostanete přes hradby, musíte dobývat jednu místnost po druhé. I uvnitř pevnosti jsou dveře na závoru. Jaký má smysl zamykat, když se dovnitř můžete dostat větrací šachtou?“

Architekt se zhluboka nadechl a pustil se do přednášky o minimálních průtočných hodnotách, rychlosti vzduch, tlakových ztrátách, konvekčních prouděch, přirozeném tahu ve větracích šachtách a Reynoldsovu číslu pro turbulentní proudění. Kevin byl přesvědčen, že si to všechno cucá z palce, ale už se s ním dál nepřel.

Voltmeter měl alespoň tolik rozumu, že svou větrací šachtu proměnil v past. Kdyby hrad patřil Kevinovi, zahradil by prostě vstupní otvory zamykatelnými mřížemi. Jenomže to by protivníka jen zpomalilo, ne zastavilo. Mříže se dají přepilovat. Pasti Voltmeterovi umožňovaly dokázat, že je chytřejší než jeho nepřátelé, což byla jedna z věcí, pro které se tyranští zloduchové stávali tím, čím byli.

Tak či tak, dostat se do podzemních kobek nebylo snadné. Kevin začal v jednom ze skladišť. Pohled, který se mu v něm naskytl, jej naplnil obavami. Skladiště bylo plné sudů s nasoleným vepřovým, hovězím a nakládanou zeleninou. V dalších místnostech byly uskladněny bedny trvanlivých sucharů, pytle soli a fazolí. To byly běžné zásoby pro pochodující armádu a Kevin se svými zkušenostmi zásobovacího důstojníka věděl, že Voltmeter s nimi může vypravit velké vojsko na dalekou cestu nebo dlouho vzdorovat vleklému obléhání.

Z beden snadno dosáhl na větrací mřížku. Dostat se do věžeňských kobek však už tak snadné nebylo, třebaže se nacházely jen několik místností od něj. Kroutily se a zatáčely ještě nesmyslněji než chodby a Kevin musel postupovat velice pomalu, aby nepřehlédl některý z nástražných drátů nebo jiných dveří. Než přitiskl obličej na větrací mřížku Rebečiny kobky, byla už skoro půlnoc.

Že ho čekají další potíže, pochopil, když zdola uslyšel hlasy. Jeden zněl hluboce a drsně. Druhý byl vysoký, sladký a ženský. Někdo hovořil s Becky. To bylo dobré. Znamenalo to že pořád ještě žila. Ale bylo to i zlé. Znamenalo to, že strážný

vešel dovnitř nebo že jeden stojí přede dveřmi a druhý hlídá přímo v cele. Kevin velice pomalu a opatrně, aby nezpůsobil nejmenší hluk, odšrouboval mřížku a položil ji za sebe na dno potrubí. Pak stejně pomalu prostrčil hlavu vzniklým otvorem a nahlédl dolů.

Kobka byla osvětlená jedinou pochodní vyrobenou z hadru nasáklého olejem a železné tyče sloužící jako držadlo. Ta byla zasazena do bronzového kruhu na stěně. Ve stínu vrhaném pochodní uviděl Kevin Becky za železnou mříží. Byla špinavá a rozuchaná a blůzku měla roztrženou, ale jinak se zdála být nezraněná. Ruce měla připoutané ke kruhům ve zdi nad hlavou. Podsaditý zbrojnoš v černozelelé uniformě se opíral o mříže a hovořil sní. Stál tak, aby měl co nejlepší výhled na její dekolt.

„Ne, slečinko,“ říkal právě. „Je to *pastor*. Ne pasák. Kněz, rabín a *pastor* vešli do baru.“

„Já vím určitě, že v té knize byl pasák.“

„Tak to musela být tisková chyba. Kněz, rabín a pastor. Je to starý vtip.“

Dveře se otevřely a dovnitř vešel druhý hlídač. „Dobry večer.“

„Vypadni,“ zavrčel první hlídač. „Tady mám službu já.“

„Myslel jsem, že by sis chtěl udělat přestávku. Vystřídám tě.“ Druhý zbrojnoš přistoupil k mříži a usmál se na Becky, přičemž odhalil dvě řady zažloutlých zubů.

„Odejdu, až mi skončí služba, děkuji mockrát.“

„Končí ti právě teď.“ Druhý zbrojnoš se mačkal na prvního a snažil se získat lepší výhled. První strážný nedal.

„Čerta starého končí. Ještě neodbila půlnoc.“

„Chtěl jsem ti prokázat laskavost.“

„Tak s tím počkej, až mi skončí směna. Venku. Čekej venku.“

„Poslyš, teď jsem slyšel bít hodiny.“

„To není pravda!“

Dveře cely se otevřely a dovnitř vešel třetí strážný Nesl otlučený plechový táč se čtyřmi porcelánovými hrnky. „Dá si někdo čaj?“

„Vypadni!“ zaječeli druzí dva zbrojnoši jednohlasně.

Třetí strážný se snažil nakouknout mezi jejich rameny. Zachytil Rebečin pohled a usmál se. „Čaj. Víte, šel jsem kolem kantýny, vzpomněl jsem si na vás dva, jak tu trčíte v tom vlhkém studeném vězení, a řekl jsem si: ‚Nedali by si kamarádi šálek dobrého horkého čaje?‘“

„Já se bez něj obejdu,“ zavrčel první strážný.

„Já taky,“ řekl druhý. „Takže co kdyby ses vrátil do kantýny a vypil si ho sám? Pak vezmi konvici a strč si ji do –“

„Možná by si trochu čaje dala naše vězenkyně?“ skočil mu do řeči třetí strážný, který se teď pro změnu vytahoval na špičky.

„Díky,“ řekla Becky. „Šálek čaje bych si dala ráda.“

„Já jí ho podám,“ řekl první strážný.

„Ale já jsem ho sem donesl!“

„Máš smůlu. Tohle je moje směna a já zodpovídám za vězně.“ První strážný už otáčel klíčem v zámku. Sebral z podnosu jeden hrnek.

„Jak bude držet hrnek s oběma rukama připoutánýma nad hlavou?“

„Vypadá to, že jí ho budu muset přidržet u rtů.“ První strážný otevřel dveře. „No, myslím, že vy dva gentlemani máte dost své vlastní práce, takže byste mohli vypadnout. Díky za ten čaj.“

„Počkat,“ zvolal druhý strážný. „Poslouchejte.“

Všichni tři strážní ztichli. A poslouchali. Stejně tak Rebeka. A nahoře u stropu Kevin. Zvenčí pevnosti, někde z hradeb, se až do sklepení nesl zvuk zvonu.

„Půlnoc,“ prohlásil druhý strážný. Popadl hrnek s čajem tak energicky, že ho polovinu rozlil na podlahu. „Začíná moje směna. Takže jí čaj podám já.“

„Ale já jsem ho sem donesl,“ namítl třetí strážný. „Byl to můj nápad.“

První strážný se lítostivě zadíval na Becky. „Zatraceně. Ne, počkejte. Zůstanu přesčas.“

„Nemůžeš zůstat přesčas. Tohle je moje směna. Teď jsem za její střežení zodpovědný já. A vy dva odejděte. Nemáte tady co pohledávat.“

„Já zůstávám. Ty jsi přišel dřív, tak já odejdu později.“

„Cože? To nedává smysl!“

Dveře se otevřely a dovnitř vešel další voják. Kevin v něm okamžitě poznal kapitána stráží. Boty měl bezvadně vyleštěné, kabátec ušitý na míru, šátek na krku hedvábný, na rameni měl výložky a na svém třírohém klobouku důstojnické insignie. Ostatní vojáci se okamžitě postavili do pozoru. „Co se to tady, zatraceně, děje? Copak to tu je, nějaký fanklub?“

Kevina zrovna napadlo totéž.

„Hlídáme vězně, kapitáne.“

„K hlídání jediné holky nejsou třeba tři chlapi. Všichni ven. Ty taky, Macombere.“

„Ale já jsem ve službě, kapitáne.“

„Tak budeš hlídat za dveřmi. To děvče nikam neuteče a alespoň tě nebudou rozptylovat její –“ Kapitánovi se podařilo ukrást kradmý pohled na Rebečino poprsí. „Nebude tě rozptylovat.“

„Ano, pane,“ řekl Macomber rozmrzele. Spolu s ostatními strážnými vyšel na chodbu a kapitán je po krátké zaváhání následoval. Dveře se za nimi hlasitě zabouchl. Kevin schoval hlavu, v duchu napočítal do sta, aby se ujistil, že se žádný z hlídačů nevrátí, a pak se tiše spustil do místnosti.

Rebečiny oči se rozšířily překvapením, ale byla dost chytrá, aby zůstala zticha. „Kevine!“ zašeptala. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„A já jsem rád, že vidím tebe. Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě. Věděla jsem, že mě najdeš. Jak ses dostal do pevnosti?“

Kevin se probíral Valeriiným kruhem s klíči a snažil se je vyzkoušet jeden po druhém, jak nejrychleji to šlo. Nechal toho jen na tak dlouho, aby jí ukázal svou identifikační kartu. „Mám volný přístup kamkoliv. Dali mi tuhle propustku.“

„Ty pracuješ pro Voltmetera?“

„Pst, ne tak nahlas. Řekl jsem jim, že mě poslali vyčistit větrací potrubí.“

„Ty ses sem dostal v přestrojení?“

Něco v tónu, který použila, budilo dojem kritiky. Kevin přestal zkoušet klíče. „Co je na tom špatného?“

„No, není to moc hrdinské, že?“

„Cože!“

„Já vím, že jeden muž nemůže dobýt hrad přímým útokem. Takže bych pochopila, kdybys přešel hradby a možná přitom podřízl nějaké to hrdlo. Ale projít hlavním vchodem s nalepeným knírem a falešnou obchodní vizitkou, to vypadá dost přízemně, nemyslíš?“

„Rozhodně ne. O čem to vůbec mluvíš? Hrdinové se přece přestrojují v jednom kuse.“

„Za potulné pěvce. Obvykle se převlékají za hudebníky. Někdy za kejklíře. Placit se tu s mopem mi nepřidá příliš heroické.“

„Dopravdy?“ opáčil Kevin, kterého se její postoj značně dotkl. „Tak jestli tě zajímá můj názor, nechat se zavřít do vězení taky není zrovna heroické.“

„Zrovna jsem chtěla uprchnout,“ odsekla Becky nadutě. „Čekala jsem jenom na správný okamžik, abych se dostala z téhle klece, vyrazila dveře, přemohla stráž a probodovala si cestu ke svobodě.“

„Mimo jiné jsi přikovaná ke zdi.“

Becky otočila hlavu na jednu stranu, pak na druhou a prohlédla si svá pouta, jako by je viděla poprvé. „No dobře, v tomhle ohledu bych ještě musela zapracovat na detailech.“

„Jo tak.“ Kevin otevřel dveře klece. Letmo ji políbil na tvář a pustil se do okovů na jejích zápěstích. „Jsi v pořádku? Měla jsi na mě počkat.“

„A ty jsi neměl odcházet beze mne.“

„Jak to, že máš roztrženou blůzku? To stráže?“

„Ne, to byla *ta ženská*.“

Kevin se nemusel ptát, kdo je *ta ženská*. „Tak to můžeš mluvit o štěstí. Na mě se chystala s bičem.“

„Stráže se ke mně vlastně chovaly velice slušně. Musíme si na ně dávat pozor. Možná se chovají jako troubové, ale bít se umí. Bála jsem se, že se mě některý z nich pokusí zneužít, když jsem jim tu byla vydaná napospas, ale jsou disciplinovaní.“

Kevin přestal zkoušet klíče a tázavě se na ni podíval.

„Proč se na mě takhle díváš?“

„Ehm, Becky, vážně vypadáš moc rajcovně, jak jsi tu spoutaná, bezmocná...“

„Kevine!“

Princ se zlomyslně ušklíbl. „A já mám náhodou trochu času. Oproti harmonogramu jsem popředu. Kdo ví kdy se nám zase naskytne taková příležitost?“

„To není vtipné.“ Becky ho lehce kopla do kotníků. „Copak kluci vážně nedokážou myslet na nic jiného než na sex?“

„Samozřejmě že ano.“ Kevin znovu začal zkoušet klíče. „Třeba když... počkej, nech mě přemýšlet... řekl bych ne. Ne, nikdy.“

„Proč jsem se vůbec ptala?“

Levé pouto se s cvaknutím otevřelo a Kevin vyzkoušel stejný klíč na pravé. I to povolilo. Becky si chvíli třela zápěstí, pak se vrhla Kevinovi kolem krku a začala ho líbat. „Děkuji ti.“ Znovu ho políbila. „Teď bychom odsud měli vypadnout.“ Podívala se ke dveřím. „Dokážeš přemoci stráže?“

„Ne tak rychle,“ zašeptal Kevin. „Kdybych zaútočil na strážu, strhl by se poplach. Nezapomeň, že pořád ještě musíme získat Prastarý artefakt.“

„Prastarý artefakt? Ty víš, kde je?“

„Ano,“ odpověděl Kevin s jen lehkým náznakem samolibosti. „A už jsem se postaral, aby ho nikdo nehlídal.“

Becky na něj pohlédla s větším respektem. „No dobře, možná jsem se ohledně toho přestrojování mýlila. Jak se odsud dostaneme?“

„Tudy.“ Kevin ji vyvedl z klece a ukázal na otvor ve stropě. „Ventilačním potrubím.“

„To ne,“ namítla Becky okamžitě. „Tamtudy jít nemůžeme.“

„Samozřejmě že můžeme. Zrovna jsem odtamtud přišel.“

„Ehm, já myslím, že by tam mohly být pasti.“

„Jasně že tam jsou pasti. Já se o ně postarám.“

Otvor ve stropě vypadal velice temně a zlověstně. Becky se na něj mračila a myslela přitom na to, jak to dopadlo posledně, když se zkoušela proplazit větrací šachtou.

„To bude v pořádku,“ ujistil ji Kevin. „Mám svítilnu, celý den jsem strávil mapováním terénu.“ Stiskl jí ruce. „Tak pojd'. Já tě vysadím.“

„Myslím, že bys měl jít první.“

„První musíš jít ty, protože se tam bez mé pomoci nedostaneš.“

„Ale když půjdu první, budeš mi moct koukat pod sukni –“

„To je riziko, které jsem ochoten podstoupit. Tak honem.“ Pomohl Becky nahoru, a zatímco se soukala do ventilační šachty, vrátil se do klece a zacvakl pouta na koncích řetězu. Vzal klíče od okovů a klece, našel škvíru mezi kameny v podlaze, strčil je do ní a zamaskoval je špínou a slámou. Když odcházel, dveře klece nechal otevřené.

„Proč jsi to udělal?“

„Takhle by se mohli domnívat, že ses z pout prostě vyvlekla. A budou si myslet, že za sebou zapomněli zavřít dveře klece, když ti nesli ten čaj. Obviní stráž u dveří, že usnula, i když to není pravda. Takže i když budou pátrat po tobě, nebudou tušit, že ti někdo pomohl.“

„Myslí ti to. Je to sice trochu přitažené za vlasy, ale mohlo by to vyjít.“

„No, nejlepší, co teď můžeme udělat, je sebrat Prastarý artefakt a vypadnout z pevnosti dřív, než se vystřídá stráž. Pak bude jedno, co si kdo bude myslet.“ Kevin vyskočil a zachytil se okraje větrací šachty konečky prstů. Roztáhl ruce co nejdále od sebe a vytáhl se nahoru. Becky se posunula hlouběji do šachty, aby měl víc místa, a on znovu našrouboval větrací mřížku. „Víc se tady dělat nedá.“

„Tady máš svou svítilnu. Poslyš, ta je ale zvláštní tak malou svítilnu jsem ještě neviděla.“

„Hoří v ní čistý líh. Dává malý plamínek, ale nepáchne tolik jako petrolejka.“

„K čemu je ta trubička po straně?“

„Tou se recykluje kouř, aby se znovu spalil.“

„Chytré.“

„Díky. Lez za mnou.“ Začal se plazit šachtou a princezna ho v těsném závěsu následovala. „Dávej pozor na drátové spouště. Celý ventilační systém je plný pastí a nástrah.“

„Opravdu?“ zeptala se Becky.

„Ačkoliv nechápu, koho si Voltmeter myslí, že tím nachytá. Představ si, že schválně nechal vnější větrací šachtu nestřeženou. Tak očividnou past jsem ještě neviděl. Člověk by musel být naprostý idiot, aby do ní vlezl. Ukážu ti to, až se odsud dostaneme. Mimochodem, kde tě chytili?“

„Je tady spousta prachu. Nemyslíš, že je tady strašná spousta prachu? Takovou spoustu prachu jsem ještě neviděla. Tady je to vážně hrozně zaprášené.“

„Proto to tu potřebovali vyčistit. Napadlo mě to, když jsem si vzpomněl na čističe větracího potrubí, které jsme měli loni v Rassendasu. Měli byste si je taky pozvat.“

„Ano. Dobrý nápad. Takže Voltmeter si myslí, že jsi z Úzkosti?“

„Ještě jsem se s ním nesetkal. Soustředil jsem se na získání artefaktu. Najala mne ta ženská Valerie a přísluhovač jménem Stan.“

Řídili se podle Kevinova plánu, prolézali různorodou spleť vertikálních i horizontálních rour a postupně se jimi propracovávali nahoru. Uplynul nějaký čas, než Becky znovu zapředla konverzaci.

„Počkat. Chceš říct, že tě Voltmeter ještě vůbec neviděl?“

„Ne.“

„A ví, jak vypadáš?“

„Nemyslím. Proč se ptáš?“

„A ti druzí dva vědí, kdo jsi?“

„Samozřejmě že ne.“

„Tak proč potom nosíš falešný knír?“

„Jo tohle?“ Kevin se prstem dotkl horního rtu. „No, vždycky jsem chtěl vědět, jak bych vypadal s knírkem, a tohle mi připadalo jako dobrá příležitost to zjistit.“

„Aha, tak to vysvětluje všechno. Předpokládala jsem, že máš dobrý důvod ten knír mít. Mýlila jsem se. Každopádně už to teď víš. Vypadá to hrozně. Rozhodně si ho nenechávej narůst.“

„Myslíš? Mně se docela líbí.“

„Já se v žádném případě neprovdám za muže s knírkem. Jsou vlhké. Urousané od polévky, piva a podobných věcí.“

„To tedy nejsou. Teď se prodávají speciální hrnky, které tomu zabraňují.“

„Ty by ses oženil se ženou s knírkem?“

„No, to ne, ale to není –“

„Tak to vidíš. Je to jen spravedlivé.“ Jak se protahovali kolem dalšího rohu, všimla si, že Kevin dělá na stěnu značku. „Co to je?“

„Světélkující křída. Pro značení cesty ve tmě.“

Světélkující křída? Becky se nad tím zamyslela, zatímco se spouštěli další svislou šachtou. „Kevine, nezatajil jsi mi něco?“

„Jak to myslíš?“

„Ty víš dobře, jak to myslím. Něco jsi mi o sobě neřekl. Maličké lihové svítilny, světélkující křídý, falešné kníry, ukradené klíče – co za tím vězí? Přece jsi nemohl mít čas tohle všechno koupit. Musel sis to přivést s sebou. Proč jsi přijel do Deserae vybavený jako zloděj?“

„My s sebou vždycky máme speciální vybavení“

„My?“

Tma zakryla Kevinovy rozpaky. „Sbor. Víš, když děláš v diplomacii, občas se přihodí, že si potřebuješ přečíst něco, co není určeno pro tvé oči. Věci, které by neměly přijít na veřejnost.“

„Kevine! Ty jsi špehoval?“

„To není špehování, ale diplomatická zpravodajská služba.“

„Četl jsi tajné zprávy Deserae?“

„Ehm, možná. Občas. Bylo jich jen pár.“

„Kevine, to je strašné.“

„Je to součást mé práce. Všichni to tak dělají. Možná tu a tam nakouknu pod pokličku. Deserae nám to dělá taky. Patří to k věci.“

„Ne, nepatří. Mluvíme o přísně utajovaných dokumentech životně důležitých pro naši národní bezpečnost. Neměl bys je krást a číst. To je nezákonné, nemorální a velice nečestné. Měl bys počkat jako všichni ostatní, až to prosákne do tisku.“

„Psst,“ zasyčel Kevin. Pootevřel svítilnu, chvíli studoval plánek a pak svítilnu znovu zatemnil. „Už se blížíme.“ Vstal

uvnitř další svislé šachty, chvíli jí lezl nahoru, až narazil na vodorovnou chodbu, vlezl si do ní a počkal na Becky. „Pokud jsou mé výpočty správné, měli bychom teď narazit na mříž.“

Byla tam. Chodba končila mříží, zasazenou vertikálně do zdi. Černé železné pruty se rýsovaly proti šedi místnosti za nimi. Kevin ztišil hlas do pouhého šepotu. „Teď bud velice tiše. Tahle místnost má vysoký strop. Dnes jsem tu už byl. Větrací mřížka je nade dveřmi a zvenčí budou před nimi stát strážé. Jsou to sice hodně tlusté dveře, ale stejně bych raději nic neriskoval.“

„Dobře,“ odpověděla Becky také šeptem.

Pomohla mu sejmut mřížku z háků a opatrněji opřít o stěnu šachty. Kevin jí podal svítilnu. „Já půjdu dolů první.“

Přikývla, i když to ve tmě nemohl vidět. Kevin se spustil nohama napřed dolů a šátral jimi tak dlouho, až narazil na dvevní překlad. Opatrně se na něj postavil, pokrčil nohy v kolenou a skočil dolů tak lehce, že to prakticky nebylo slyšet. Becky mu podala svítilnu a pak ho následovala stejným způsobem, až na to, že ji Kevin při skoku chytil kolem pasu. Po dlouhé minuty se pak bez hnutí tiskli k sobě a naslouchali.

Nic se neozývalo. V místnosti nikdo nebyl. Přes dveře k nim nedolehl žádný zvuk. Velká okna byla zasazena vysoko ve zdech. V měsíčním světle, které jimi pronikalo, Becky rozeznávala obrysy polic a nějakého zařízení. Kevin odmotal dlouhý pruh černé látky, který měl kolem pasu. Jeden konec jí podal. „Natáhneme ho pode dveřmi, aby zvenčí nebylo vidět světlo.“

„Dobře.“

Společně nacpali černou látku do škvíry pode dveřmi a Kevin ji špičkou své dýky utěsnil. Becky zůstala klečet na zemi. „Ty víš, kde je Prastarý artefakt schovaný?“

„Ano. Někde tady. Obvykle je uložený v trezoru, ale alchymista mi slíbil, že ho dnes v noci nechá pod nějakou záminkou vytažený.“

Becky se podívala směrem, kterým Kevin ukazoval. Její oči se už začaly přizpůsobovat tmě, ale stále rozeznávala jen hrubé obrysy věcí. „Myslím, že bychom si na to měli raději posvítit,“ zašeptala. „Přece nechceme o něco zakopnout a způsobit hluk.“

„Správně. Odkryji svítílnu jen na okamžik, abych se stačili zorientovat.“

Udělal to a rychle zatočil lampičkou dokola. V jejím světle se objevily regály zaplněné zbožím. Kevin ji zas rychle zakryl. Becky uslyšela jeho tiché zaklení. Pak princ vstal, znovu odkryl lucernu a pozvedl ji nad hlavu, takže její světlo zalévalo police s hromadami triček, hrníčků n kávu a upomínkových talířů. Byli v obchodě se suvenýry.

„Je tam venku, Stane.“

„Kdo, můj pane?“

„Logan, samozřejmě. Teď už je to jen otázka několika málo dní. Možná i hodin.“ Voltmeter znovu vyhlédl z okna. Nad horami vyšel měsíc a tyranský zloduch pátral v jeho bledém světle po postavách pohybujících se v temnotě na skalnatých útesech.

„Říkáte to, jako byste si tím byl naprosto jistý.“

„Samozřejmě že si tím jsem jistý. Víš, já ho očekávám. On ví, že jsem ukradl Prastarý artefakt. Domyslí si, že ho potřebujeme jako zdroj energie pro Ďábelský vynález. Už se ho pokusili ukrást zpátky. Nyní ho zkusí získat silou zbraní. A samozřejmě se nám bude chtít postavit tady. V horách. Bude se snažit zabránit použití Ďábelského vynálezu v obydlených oblastech.“

Stan se snažil uspořádat si myšlenky. Dílem ho zmáhala únava. Bylo už pozdě, dávno po hodině, kdy obvykle chodil spát, a nezdálo se, že by se chtěl Voltmeter brzy odebrat na kutě. Dílem za to mohla letargie, kterou kolem sebe Voltmeter

šířil. „Takže jste si naprosto jistý, že to bude lord Logan, a ne nějaký jiný generál.“

„Bude to Logan. Byl zrovna v hlavním městě a dvořil se králově dceři. Má s sebou svoje muže. Je schopný zkušený. Král Calephon by byl hlupák, kdyby ho nepoužil, a Logan by nikdy neodmítl výzvu, jako je tahle.“

„To je pravda, můj pane.“

Voltmeter se vrátil ke svému psacímu stolu a vzal do ruky fakturu. „Co je to, Stane?“

„Čištění větracího systému, můj pane.“

„My jsme někoho najali, aby vyčistil větrací systém?“

„Už bylo třeba to udělat, pane. Víte, jak jste alergický na roztoče žijící v prachu. Ten muž zabašil ráno u brány a my jsme se rozhodli jeho nabídku přijmout.“

Voltmeter si prohlédl fakturu. „Čistič větracích systémů. Za mých mladých dob, Stane, jsme na to měli komíníky. Nyní si říkají čističi větracích systémů a účtují si čtyřikrát víc peněz.“

„Tenhle nám nabídl dobré podmínky, můj pane. Když mu necháme vyčistit větrací šachty a potrubí v celé místnosti, přidá čalounění ve třech komnatách zdarma.“

„No, to je opravdu slušná nabídka. Najal jsi ho osobně?“

„Ne, pane. Přijala ho Valerie.“

„Je místní?“

„Ano, pane. Z Úzkosti.“

„Z Úzkosti,“ zopakoval Voltmeter. Znovu si prohlédl fakturu. „Zvláštní, že se po tom, jak s nimi jednáme, ještě někdo z Úzkosti odváží přijít sem.“

„Možná se tam zrovna přestěhoval, pane, a ještě neví, jak se věci mají.“

„Možná. Je to starý muž, Stane?“

„Ne, pane. Spíše mladík.“

„Vysoký? Pohledný?“

„Ehm, dalo by se říct, že ano.“

„Hmmm.“ Voltmeter si odhrnul plášť a odhalil tak svůj meč. Zatímco přemýšlel, bezděčně bubnoval prsty o jeho jílec. „Stane, běž vzbudit Valerii.“

* * *

Kevin se otočil s lucernou kolem dokola a nakonec střetl pohledem s Becky. „Nepředpokládám,“ řekl opatrně, „že se chystáš pronést nějakou chytrolínskou poznámku?“

„Jen bych ti chtěla připomenout, že jsi mi slíbil jít se mnou nakupovat. I když je pravda, že jsem očekávala něco víc na úrovni. Ale v bouři je každý přístav dobrý.“

„Tak se tu porozhlédni, lásko. Já si zatím překontroluji svoje poznámky a pokusím se zjistit, kde vlastně jsme. Pořád si musím, že musíme být přinejmenším blízko.“

Becky se začala procházet mezi regály a Kevin se posadil na podlahu. Na klíně si rozložil svůj pláněk. Zabralo mu to skoro půl hodiny, během které v duchu prošel celou jejich cestu z vězení sem, vyhlížel z oken, aby se zorientoval podle měsíce, napsal si na zadní stránku plánek spoustu poznámek, které posléze vymazal a nahradil jinými. Nakonec řekl: „Dobře, myslím, že tentokrát to mám.“

Becky se vrátila z protějšího konce obchodu a nesla si koženou bundu s logem Pevnosti zmaru na náprsní kapse. Zvedla ji, aby mu ji předvedla. „Jak myslíš, že bych vypadala v černé kůži?“

„Ujetě.“

„To já vím. Ale ujetě v tom dobrém slova smyslu, nebo ujetě tím špatným způsobem.“

„Prastarý artefakt je jen o několik místností dál. Víím to docela určitě. Ale nemáme mnoho času. Blíží se ráno, a to znamená, že se ve vězení brzy bude střídat stráž. Další směna určitě zkontroluje celu a pak zjistí, že jsi pryč.“

„Tak sebou musíme hodit.“ Becky bundu odhodila na zem. „Ještě okamžik.“ V rychlosti si sešpendlila roztrženou

blůzku několika reklamními plackami z Pevnosti zmaru. „Jestli jsi připravený, můžeme vyrazit.“

Kevin ji znovu vysadil do větrací šachty a vytáhl se za ní. Jakmile se ocitl nahoře, protáhl se kolem ní. Prolezli další svislou šachtou, proplazili se nade dvěma komnatami, jinou šachtou se spustili o patro níž a zabočili zpátky směrem, ze kterého přišli. Pak se Becky znovu ozvala.

„Kevine,“ zašeptala.

„Copak?“

„Jak jsi prve říkal, že jsi četl diplomatická tajemství...“

„Ano?“

„Bylo tam něco o mně?“

„Samozřejmě. Spousta.“

„A co?“

„To ti nemůžu říct. Je to tajné.“

„Jistě, jistě. Samozřejmě. Ale jelikož je to o mně, nejspíš už to stejně vím, takže nic neprozradíš, když mi to řekneš.“

„Je mi líto. Nemůžu.“

„Kevine! Řekni mí to!“

„Pst.“ Kevin se zastavil před další mříží. „Tady je to.“

„Jsi si jistý?“

„Po tom, jak to dopadlo posledně? Ne, nejsem. Ale myslím si, že je to tady.“

Čas se jim krátil, a tak se Kevin rozhodl tentokrát trochu riskovat. Prostrčil hlavu a jednu ruku mezi mřížemi, otevřel lucernu a krátce jí posvítil do místnosti. Hrozilo sice nebezpečí, že strážé zahlédnou světlo pode dveřmi, ale Kevin nechtěl ztrácet čas tím, že by se spouštěl dolů a utěšňoval je, jen aby zjistil, že jsou zase na špatném místě.

Ale tentokrát je jeho pečlivě vyvedený plánec, smysl pro orientaci a malá kapička štěstí přivedly k cíli. Kevin se stáhl a naklonil se k Becky. „Je to tady,“ zašeptal. „To je ta místnost, kde jsem viděl Prastarý artefakt.“

„Skvělé.“

Zopakovali akci z předchozího pokusu – protáhl větracím otvorem a utěsnili škvíru pode dveřmi. Když se Kevin ujistil, že je nikdo nemůže odhalit, otočil Becky a posvítil na Ďábelský vynález. Slyšel, jak překvapeně zalapala po dechu.

„Vím, jak se cítíš. Já jsem reagoval stejně.“

„Jémináčku,“ vydechla princezna. „Tohle je doopravdy zlé.“

„No, je to jenom stroj.“

Becky zavrtěla hlavou. „Ne, je to něco víc. Víš, když jsem byla malá holka, moje guvemantka mě zavedla ke kostelu, kde byla narovnaná velká hromada dřeva. Zrovna tam proběhl nějaký soud a na té hranici měli upálit muže za kacířství. Děda byl tehdy ještě králem Deserae a dovoloval, aby se takové věci děly.“

„Hmm mmm.“

„Ta hromada dřeva nebyla jen obyčejná hromada dřeva. Hned se dalo poznat, že má účel. V tom, jak tam stála a čekala, bylo něco hrozivého. A tenhle stroj je stejný. Je děsivý.“

„Je to stroj na flogiston.“

„To je ta věc, co způsobuje hořlavost věcí?“

„Přesně tak. Přilož k něčemu oheň a jeho flogiston se uvolní do vzduchu. Když se vzduch dostatečně nasytí flogistonem, oheň vzplane. A Mercredi říká, že když je obsah flogistonu ve vzduchu příliš velký, nedá se dýchat.“

„Lásko,“ odušila Becky jízlivě, „mně to vysvětlovat nemusíš. Já jsem na gymnáziu taky měla alchymii.“

„Říkala jsi, že jsi z ní měla čtyřku.“

„To znamená, že jsem prošla!“

„Promiň, to je pravda.“

„Ach, Kevine, musíme tomu zabránit.“

„S tím si nedělej starosti. Zabráníme tomu. Bez Prastarého artefaktu nebude stroj fungovat. Pojd', najdeme ho.“

Pátrání jim zabralo jen několik minut. Prastarý artefakt stál na čtvercové železné desce vedle otevřené krabičky

mentolek. Deska byla připojená na několik složitých přístrojů s ukazateli a ciferníky, i když přímo k artefaktu nebylo připojeno nic. Kevin se snažil cítit patřičnou úctu k předmětu, který v sobě ukrýval tak velkou moc – nebo mu to alespoň všichni říkali – ale ať se snažil jak chtěl, pořád před sebou neviděl nic než poměrně ošklivou porcelánovou nádobu. Becky na tom zjevně byla stejně. „To je ono? Ta váza?“

„Podle alchymisty ano.“

„Je v tom nějaký chyták, že? Tohle to přece být nemůže. Je to atrapa.“

„Kdyby to byla atrapa, vypadala by stejně. Ne, není. Valerie viděla, jak to vytahuje z trezoru, a akceptovala to jako Prastarý artefakt.“

„Tak ho vezmi.“

Ale Kevin váhal a ani Becky se neměla k tomu porcelánovou vázu zvednout. Oba pečlivě studovali kovovou desku a ukazatele. Nakonec Becky řekla: „Myslíš, že je to nějaká léčka?“

„Já nevím. Mercredi říkal, že chce něco proměřit. Ale když se podíváš na ty ciferníky, všechny ukazují nulu. Nepřipadá mi, že by něco měřily.“

„Možná se artefakt za ty roky vyčerpal.“

„Možná s měřením skončil a přístroje odpojil. Nebo...“

„Nebo co?“

„Nebo nás podvedl a doopravdy je to léčka.“

„Co budeme dělat?“

Kevin se nehýbal. „Nemám potuchy. Ale nemáme moc času.“

„Do svítání pořád zbývá několik hodin.“

„Ano, ale ještě se odsud musíme dostat. Já to risknu.“

Zhluboka se nadechl, vykročil vpřed a položil ruku Prastarý artefakt.

Pak ji zase odtáhl. „Ustup kousek, Becky, kdyby o něco stalo. Ne, ještě dál, až ke zdi.“ Když usoudil, že m jev bezpečné vzdálenosti, popadl Prastarý artefakt a rychle ucouvl.

Za ním se ozvalo: TAP, TAP, TAP.

Kevin a Becky polekaně nadskočili. Oba najednou se otočili. Za nimi stál vysoký muž v černém a pomalu ťukal o desku stolu zlatým prstenem s růžovým kamínkem. Za ním stáli v otevřených dveřích Valerie a Stan a ještě za nimi byla chodba plná strážných vyzbrojených kopími meči a samostříly. „Žádná léčka,“ řekl muž v černém „Ačkoliv jsem nedokázal odolat pokušení vyčkat na správný okamžik, abych svému příchodu dodal patřičný dramatický efekt. Omlouvám se, jestli se vám to zdá příliš teatrální.“

Kevin a Becky jen zírali.

Voltmeter se k nim otočil zády. Vojáci na chodbě se rozdělili, aby mohl projít. „Odved'te je do mučírny,“ zavolal přes rameno. „A pošlete pro mě, až budou připravení.“

Logan stál na vrcholu průsmyku a dalekohledem pozoroval údolí pod sebou. Bez zájmu se přenesl pohledem přes ztemnělá pole, rychle jím přelétl po ulicích vesnice, trochu víc pozornosti věnoval srázu útesu a pak si dlouho prohlížel pevnost, přičemž se soustředil zvlášt' na pochodněmi osvětlené hradební ochozy, okna a vojáky hlídkující na hradbách. Když nabyl dojmu, že už viděl všechno, co vidět mohl, odložil dalekohled a zadíval se na oblohu. Měsíc svítil jasně, ale nebe zakrývaly šmouhy temných mraků. Naslinil si prst a vyzkoušel vítr. Na pláních severní vítr obvykle znamenal čisté nebe, ale tady v horách se počasí předvídat prakticky nedalo.

Vrátil se zpátky ke svému koni a ke skupince důstojníků, kteří tam na něj čekali. „Dobře,“ řekl. „Měsíc svítí dostatečně. Přesuneme se do údolí. Obalte koním nohy hadry. Žádné světlo a ohně. Mužům dejte studenou stravu a udržujte je ve tvaru. Chci, aby byli za úsvitu připravení –“

Odpovědělo mu tlumené sborové rozkazpane. Někdo se zeptal: „Uvidí nás?“

„Na hradbách hlídkují muži. Budou vědět, že jsme tady, ale víc nedokážou poznat, dokud se nerozední. Tak buďte připraveni. Dáme jim na přípravu tak málo času, jak to bude možné.“

Důstojníci zamumlali na souhlas. Logan pozvedl ruku. V měsíčním světle byla jeho pleť strašidelně bledá, zatímco jeho tělo oděné v černé uniformě splývalo s nocí. „Tak dobře. Všichni teď víte, jaký je plán, a máte svoje rozkazy. Postarejte se, aby byly vyplněny.“

Důstojníci se tiše rozešli. Bigelow se k nim chtěl připojit, ale Logan mu položil ruku na rameno a zadržel ho. Spolu s ním se pak vrátil na vrchol průsmyku, kde Logan roztáhl dalekohled a podal mu ho. Počkal, až si ho Bigelow přiloží k oku. „Tamhle. Ta světla.“

Bigelow se podíval naznačeným směrem. „Vypadá to jako hospoda.“

„Zdá se, že je tam dnes v noci rušno. Chci, aby ses tam vypravil se svým vojenským sluhou. Obleč se do civilního oděvu, najmi si pokoj, objednej si večeři a zaplat' rundu pro celou hospodu. Zkus vyzvědět něco užitečného o pevnosti. Pak pošli sluhu zpátky s hlášením.“

„Rozkaz, pane.“ Bigelow se snažil ze všech sil, aby to znělo neutrálně, ale zklamání v hlase se mu zamaskovat nepodařilo. „Pane, nechcete mi zabránit účastnit se bitvě že ne?“

Logan si povzdechl. „Ne, Same. Vůbec ne. Pošlu tě do ní se svou vlastní gardou. Hned ráno se k nám připojíš a povedete útok po cestičce vzhůru útesem. Klidně s přitom chovej tak heroicky, jak si přeješ. Jenom se potřebuji ujistit, že je Voltmeter skutečně v pevnosti. Vypadali bychom jako banda pitomců, kdybychom na ni zaútočili a pak jsme se dozvěděli,

že Voltmeter vzal dávno nohy na ramena i s Prastarým artefaktem.“

„Rozkaz, pane.“ Bigelow mu vrátil dalekohled. „Budu v hospodě pít na krále a zemi. Vždycky jsem věděl, že moje gentlemanské vzdělání jednou dojde patřičného ocenění.“

Je jednou ze životních ironií, že úspěšní lidé mají zřídka kdy čas vychutnat si plody svého úspěchu. Většina bohatých kupců tráví více času zapisováním do účetních knih a počítáním peněz než utrácením nahospodařeného bohatství. Mnozí králové a kardinálové spěchající z jednoho zasedání na druhé a zavalení papírováním touží po několika volných hodinkách, které by mohli strávit procházkou kolem řeky, na koncertě nebo s knihou. Lord Voltmeter nebyl výjimkou. V raných dnech své kariéry rád osobně mučil svoje oběti, ale jak se jeho zločinný podnik rozrůstal, byl stále častěji nucen přenechávat tu práci svým přísluhovačům. V poslední době byl schopen dozírat už jen na mučení svých nejvýznačnějších vězňů.

Kevina ta pocta příliš netěšila. Stál na kamenné podlaze uprostřed místnosti bez oken. To byla Voltmeterova mučírna. Před ním stála černá školní tabule. Na stěně vzadu visela vybledlá mapa světa se jmény mnoha zemí, které už neexistovaly. Jednu stěnu místnosti lemovala řada školních lavic a Kevin věděl bez ptaní, že mají nestejně dlouhé nohy a viklají se. Stál s rukama zkříženýma před sebou na zápěstích měl pouta. Po každém boku měl jednoho hlídače vyzbrojeného kopím, jehož hrot byl přitisknut na Kevinovo hrdlo. Vedle Kevina stála prostá dřevěná stolička, ale strážce ho už několik hodin nutily stát bez hnutí. Za ním, na dubovém mučícím stole se žlábkou na odvádění krve, byla připoutaná Becky. Princ mohl otáčet hlavou ze strany na stranu a dívat se, jak Stan prohání hrstku přísluhovačů, kteří se ze všech sil snažili všechno připravit na osobní návštěvu Jeho lordstva; zametali podlahu, přistříhávali knoty lamp, rovnali roubíky a skalpely na stříbrné

tácy, promazávali palečnice a vyměňovali nástěnné kalendáře z minulého měsíce za nové. Jiní dva přísluhovači dovnitř přinesli křeslo a malý stolek, zatímco třetí donesl konvici s čajem, šálek a misku citrónových sušenek. Valerie stála vedle stolu, na němž ležela Becky, hladila kožené řemeny, kterými byla dívka připoutaná, a tvářila se zamyšleně.

Tohle Kevina trápilo nejvíce. Jeho vojenský výcvik mu poskytl potřebné informace o moderních metodách mučení. Věděl, že nakonec je možné zlomit každého. Ale současně věděl, že skoro každý voják je schopen vydržet alespoň dva dny a většina mnohem déle. Do dvou dnů bude pevnost v obležení Loganovy armády.

Jeho problémem byla Becky. Kevin si nemyslel, že vydrží mlčet, když jí začnou ubližovat, a byla to koneckonců ona, koho připoutali k mučicímu stolu. Člověk nemusel být zrovna génius, aby si domyslel, kdo je tady v maléru. Naštěstí se dopustili té chyby, že Kevinovi spoutali ruce vpředu místo za zády. Rozhodl se, že zaútočí v okamžiku, kdy tyranský zloduch vstoupí do místnosti.

Nakonec k tomu ale nedošlo. Voltmeter se dostaví v nakažlivě povznesené náladě. Vysoký, oděný od hlav k patě v černém, ve vysokých kožených botách a plášti s kápí podšitým rudým saténem, svým drsným způsobem docela přitažlivý, zamířil přímo k princovi a zastavil se před ním. Jeho krk byl v dosahu Kevinových rukou, ale Voltmetera to nijak nevzrušovalo. Chtěl, aby se Kevin pokusil na něj zaútočit a aby se sám přesvědčil, že nemá naději. Viděl, že princ lehce potřásl hlavou, jako to dělali všichni když se setkali s mocí Voltmeterova kouzla, a spokojeně přikývl.

Pak obdařil prince zářivým úsměvem. „Můj drahý příteli,“ oslovil ho srdečně. „Tolik jsem se na tento okamžik těšil. Nedovedu ani vyslovit, jaká je to pro mne čest, že se konečně setkáváme tváří v tvář.“

„Ehm,“ odpověděl Kevin. „Děkuji.“ Pořád byl ještě trochu zmatený. Věděl, že Voltmeter má kouzlo, které ho činí neporazitelným v boji muže proti muži, ale nyní okusil jeho působení na vlastní kůži. Mysl měl bystrou jako jindy, ale jeho tělo poutala jakási zvláštní letargie. Svaly měl najednou nezvykle ochablé, jako kdyby se právě probudil z obzvlášť hlubokého spánku.

„Doufal jsem, že sem přijdeš,“ pokračoval Voltmeter. „Zrovna dnes večer jsem řekl tady Valerii, že jsi jediný muž, který by mi mohl zabránit provést můj Dábelský plán. Svou odvahou a silou ses proslavil po celých Dvaceti královstvích a já přímo hořím nedočkavostí změřit své schopnosti s tvými. Jakmile se člověk dostane na mou úroveň, zbývá mu jen málo protivníků, kteří jsou ho hodni.“

„Ehm, to je od vás skutečně hezké, že to říkáte.“ Prince to trochu zaskočilo. Vždycky měl o sobě dobré mínění, ale překvapovalo ho, že je s ním sdílí i někdo jiný. Voltmeter má patrně skutečně dobrou zpravodajskou službu, usoudil nakonec.

„Neuniklo mi, že se ti podařilo vyhnout všem mým pastem a léčkám nastraženým ve větracím systému. Nijak mě to nepřekvapuje. Takové dětské hračky jsou jen pro hlupáky a tupce. Pro hrdinu tvého formátu samozřejmě nepředstavovaly adekvátní výzvu.“

„Samozřejmě.“ Kevin se pokusil podívat na Becky a doufal, že to všechno slyší.

„Ted' tě ale mám ve svých spárech, takže můžeme přitochit k výsledku. To bude ta pravá zkouška tvých kvalit, lorde Logane. Fyzická odvaha je obdivuhodná, ale příliš běžná. Pro muže, jako jsme my, představuje nejzazší výzvu naše psyché. Bez své armády, beze zbraní a hrubé síly, jen s použitím důvtipu a inteligence, se mě teď budeš snažit oklamat ohledně svých vojenských plánů, zatímco já se budu snažit dozvědět pravdu. Připrav se, lorde Logane, protože nyní –“

„Promiňte mi, můj pane,“ skočil mu do řeči Stan. Podal Voltmeterovi složku. „Tohle není lord Logan. Jsem si skoro jistý, že je to Kevin Timberline, princ z Rassendasu.“

K Voltmeterově cti je třeba přičíst, že ani nemrkl. „Samozřejmě, Stane. Věděl jsem to. Jen jsem tě zkoušel. Ano. Princ Kevin z Rassendasu. Jistě. Syn... Erika Dobrotivého?“

„Toho druhého, můj pane.“

„Ano, samozřejmě.“ Voltmeter spěšně zalistoval složkou. „Nu, princí Kevine, připrav se k setkání se svým osudem. Ukousl sis větší sousto, než dokážeš spolknout, když ses zapletl se mnou, přestože tvoje zkušenost a odvaha –“ Náhle zmlkl, oči upřené do spisu. „Poslyš, nejsi na takové věci trochu nezkušený?“

Kevin zaskřípal zuby. „Mám příručku,“ připustil. „Od Roberta Taylora.“

„Od Taylora?“ Voltmeter potřásl hlavou. „Mladý neudělal jsi strašnou chybu, že jsi přišel do tohoto údolí. Jestli ses opravdu řídil radami v příručce, musel sis špatně vyložit. Rybaření tu nestojí za nic. Jistě, vždycky se tu dá ulovit nějaký ten sivěn nebo pstruh obecný, ale pokud si chceš skutečně dobře zamuškařit, musíš si zajet do –“

Bylo na Stanoví, aby jej znovu přerušil. „Můj pane podle mého názoru má na mysli spíš *Rukověť* –“

„*Praktického hrdinství*. Ano, Stane. Jen jsem si s ním hrál.“

Valerie se naklonila nad Becky a zašeptala: „Princ? On je princ?“

„Princ nebo chud'as,“ řekl Voltmeter. „Na tom nezáleží. Důležité je, že tu neměl být vůbec. Jsem lord Voltmeter, krucinál! Jsem největší zločinný mozek v historii. Nejnebezpečnější muž na zemi! Ukradl jsem Prastarý artefakt a použil jej jako napájecí zdroj pro nejstrašnější vynález v dějinách lidstva. Moje vojsko se brzy převalí přes Dvacet království jako příbojová vlna zkázy. Jejich šlechtu rozdrtím v

pěsti jako zralé hrozny, obyvatelstvo zadupu do země, až z něj poteče krev jako červené víno! Samo nebe zčerná kouřem z pohřebních hranic. A přesto si mne král Calephon dovolil urazit tím, že sem poslal tohohle... tohohle diletanta!“ Nyní už křičel. „Opravdu jsem zatraceně nebezpečný chlap,“ řekl tišeji. „A Prastarý artefakt model sedm mne učiní neporazitelným.“

„Já osobně dávám přednost modelu tři,“ odpověděl Kevin chladně.

„Model tři je pro sběratele starožitností. Jestli ho pořád používáš, snižuješ jeho cenu.“

„To je pravda.“

„Posad' se,“ přikázal mu Voltmeter.

„Raději postojím,“ odpověděl Kevin. Každý vojenský důstojník ví, že základní pravidlo odolání výslechu je pádným způsobem nespolupracovat. Když vám nabídnou židli, zůstaňte stát. Když vám dávají něco k pití, povězte, že nemáte žízeň.

Až na to, že sotva ta slova vyřkl, zjistil, že jeho nohy neposlouchají mozek. Posadil se a přitom se snažil netvářit se příliš udiveně.

„Ven,“ přikázal Voltmeter strážím a Kevin věděl, že i to je trik. Jeho věznitel mu chtěl ukázat, jak si je jist svou mocí nad ním. Kevin v duchu běsnil.

„Takže, Timberline.“ Voltmeter vzal z cínového podnosu ošklivě vyhlížející nůž a přiložil jeho špičku Kevinovi těsně pod pravé obočí. „Samozřejmě bych mohl mařit čas kladením spousty nejrůznějších otázek, ale řekni mi, proč bychom spolu měli hrát tuhle únavnou hru? Ty víš, co dokážou moderní mučící metody. Víš, že nakonec promluví každý. A víš, co chci vědět.“

„Nevím nic.“

Voltmeter lehce pokynul rukou. Stan přinesl dřevěný stolek a postavil ho před Kevinu. Pak na něj položil kalamář a vložil Kevinovi do rukou pero.

„Když budeš spolupracovat, ušetříš sobě i své přítelkyni spoustu bolesti.“

„Když promluví, pustíte mou společnici?“

„Kevine!“ zvolala Becky. „Nedělej to.“

„Pustím vás oba,“ odpověděl Voltmeter.

„Hmm, no tak dobře.“

„Kevine!“

„Umlč ji,“ řekl Voltmeter Valerie. Jestli byl překvapený, jak rychle se Kevin vzdal, nedal to nijak najevo. Zpod pláště vytáhl modrý školní sešit a položil ho před Kevina. „Máš deset minut na to, abys sepsal všechno, co víš.“

Kevin zvedl ruku. „Známkuje se i pravopis?“

„Samozřejmě. Můžeš si otevřít sešit... teď.“

„Dobře.“ Kevin se zhluboka nadechl a začal co nejrychleji psát. Voltmeter se posadil do křesla, nalil si šálek čaje a prohlížel si ho s blazeovaným výrazem v obličeji. Becky ho pozorovala s rostoucím odporem. Princ se soustředil na svůj úkol, v pravidelných intervalech si namáčel pero do inkoustu a plnil jednu stránku za druhou svým úhledným písmem. V místnosti nebyly hodiny, takže neměl představu, kolik toho už napsal a kolik času mu ještě zbývá. Podezíral Voltmetra, že to neví také a jenom si s ním pohrává. Na čele se mu zaleskla kapička potu, pak mu sklouzla po nose a dopadla na papír.

Pořád ještě psal, když Voltmeter zvedl ruku. „To stačí. Zavři sešit a podej ho dopředu.“

Před Kevinem neseděl nikdo, komu by sešit podal, ale Stan jej od něj vzal. Voltmeter, Valerie a Becky napjatě čekali. Stan si odkašlal. Koutky jeho úst se lehce zachvěly, ale ovládl se a s nic neříkajícím výrazem ve tváři začal číst. „Civilizace započala před sedmi tisíci lety v Mezopotámii, v povodí řek Eufrat a Tigris na místě zvaném Úrodný půlměsíc. S vynálezem zemědělství –“

„Říkal jste všechno, co vím, že?“

„Hlupáku!“ Ve Voltmeterově pěsti se zalesklo ostří. Na Kevinově čele se objevila krvácející rána. „Chci znát Loganovy bitevní plány!“

Kevin zavřel oko zalepené krví a druhým pohlédl na Voltmetera. „Bitevní plány! To se mi ulevilo. Báł jsem se, že se mě zeptáte na kvadratické rovnice. Písemky z matematiky nesnáším. Je mi to vážně líto, ale o Loganových bitevních plánech nevím vůbec nic. Co ty, Becky?“

„Logan?“ řekla Rebeka zamyšleně. „Říkal jsi Logan? To jméno mi zní nějak povědomě... ale v naší branži se člověk setkává se spoustou lidí.“ Pokrčila rameny. „Vážně nevím, kam bych ho zařadila.“

„Dobře,“ řekl Voltmeter. „Věřím vám. V tom případě už mi nejste k ničemu a zemřete.“ Prudce otevřel dveře i pustil dovnitř hlouček ozbrojenců. „Zabij je,“ řekl Stanoví. Pak si přitáhl plášť a odešel.

„Hej! Počkej!“ Kevin se začal zvedat. Stráže ho svými kopími zatlačily zpátky na židli. „Počkat. Nezapomněl jste na něco? Než mě zabijete, musíte mě zasvětit do svého ďábelského plánu.“

Voltmeter se zastavil. Když se otočil, už zase ovládal výraz svého obličeje a jeho hlas byl naprosto klidný.

„Můj milý Timberline, máš naprostou pravdu. Ujišťuji tě, že mám skutečně v úmyslu vysvětlit dnes ráno svůj Ďábelský plán.“ Na okamžik se odmlčel a nevesele se na Kevina usmál. „Vysvětlím ho lordu Loganovi. S tebou už jsem i tak promarnil příliš mnoho času. Hrdinům – učedníkům nic vysvětlovat nebudu.“ Znovu zamířil ke dveřím. „Pouze muž jako lord Logan dokáže docenit mou genialitu.“

„Jo, jasně, všichni nemůžeme být takoví géniové.“ Voltmeter už byl prakticky na chodbě, když na něho Kevin zavolal znovu. „Thunk z tvých spárů unikl.“

„Thunk podváděl!“ Tentokrát zazněl Voltmeterův hlas skoro pištivě, jako by stěží zvládal hysterii. Rázným krokem se

vrátil ke Kevinovu stolku a udeřil do něj pěstí. „Podváděl, říkám ti.“ Zhluboka se nadechl a trochu se uklidnil. „No dobře, Timberline, ty přece víš, jak se tahle hra hraje. Jsi zamčený v mučím, hluboko v útrokách pevnosti, a tyranský zloduch právě nařídil tvou smrt. Místo aby pak počkal a ujistil se, že budeš skutečně zabit, odejde z místnosti. Co uděláš? Jak se ještě můžeš zachránit? No tak. Četl jsi Taylorovu příručku. Znáš odpověď.“

Kevin se nad tím zamyslel. „No,“ řekl opatrně, „myslím, že by se daly vyzkoušet dvě věci. Zažitý postup, buďto svést zloduchovu asistentku, nebo přelstít jeho přihlouplého přísluhovače.“

„Přesně tak. Svést asistentku, přelstít přísluhovače to samozřejmě znám, takže jsem se proti tomu pojistil. Můj Hlavní přísluhovač promoval na prvotřídní univerzitě jako nejlepší z ročníku. A vybral jsem si asistentku, která není na chlapy. Všechno jsem to měl skvěle vymyšlené a pak se nám chytil do pastí Thunk, jeden z nejproslulejších hrdinů Dvaceti království.“

Voltmeter si vzal z misky citrónovou sušenku, zamračil se na ni a pak ji rozdrtil v pěstí. Žluté drobký se rozsypaly po podlaze. „Trochu jsem ho mučil. Nevěděl nic, co by mě zajímalo, ale potřeboval jsem se odreagovat. A pak jsem mu vyzradil svůj Dábelský plán. Chtěl jsem mu poskytnout životně důležitou informaci pro Deserae, informaci, která by mu dala silnější motivaci k útěku než pouhá snaha zachránit si život. Přímo před ním jsem vyslovil rozkaz k jeho popravě a pak jsem odešel z místnosti. Těšil jsem se, jak se bude tvářit, až zjistí, že mu nepomůže lstivost ani svádění.“ Voltmeter znovu zvyšil hlas. „A víš, co ten tupý barbar udělal?“

V místnosti zavládlo ticho. Stan a Valerie dělali, co mohli, aby se vyhnuli Voltmeterovu pohledu. Tyranský zloduch si na svou otázku odpověděl sám. „Místo aby se snažil přelstít mého

přisluhovače nebo svést asistentku, přelstil mou asistentku a svedl přisluhovače!“

Popadl skalpel a zabodl ho do stolu. Stan zíral ke stropu. Valerie si prohlížela podlahu. Mlčení přerušila až Becky.

„Tohle mi zlomí srdce,“ řekla. „Když jsem byla malá holčička, byla jsem do Thunka zblázněná. Vůbec mě nenapadlo, že má takové sklony.“

„Jenom jsme experimentovali,“ ohradil se Stan.

„Zmlkni!“ zařval Voltmeter. „A vypadni!“

Stan spěšně opustil mučírnu.

„A ty,“ řekl Voltmeter Valeriei, „o tobě jsem měl vyšší mínění.“

„Promiňte, lorde Voltmetere,“ ozvala se znovu Becky. „Nechci, aby to vypadalo, že se vás snažím poučovat, ale když jste se rozhodl přijmout asistentku, která je absolutně imunní vůči svádění, nenapadlo vás, že hrdina nemusí být vždycky nutně muž? Nemyslíte, že je to trochu staromódní pohled na věc?“

Voltmeter se na ni usmál. „Teď jsi promluvila jako skutečná barbarská bojovnice, má drahá. Myslel jsem i na tohle.“ Otočil se k druhé dívce. „Valerie, proč na sobě nemáš svůj oděv?“

Valerie zamrkala. „Ale můj pane –“

„Nehádej se se mnou. Znáš pravidla. Převlékni se. Okamžitě!“

Valerie znovu otevřela ústa, ale Voltmeterův výraz ji umlčel. Uraženě našpulila rty a odešla z místnosti.

„Počkejte, až uvidíte tohle,“ řekl Voltmeter svým nedobrovolným hostům. Valerie byla pryč jen několik minut. Když se vrátila, vypadala úplně jinak.

Zářivě rudá rtěnka a tmavé oční stíny zmizely a se svými dlouhými černými vlasy udělala něco, po čem jí splihle visely v ucouraných provázcích. Na sobě měla vytahaný vlněný svetr, který dokonale maskoval její bujné poprsí, a dlouhou tvídovou

sukni úplně zakrývající její nohy. Hnědé boty s rovnou podrážkou doplňovaly bílé ponožky. Na řetízku na krku jí visela Davidova hvězda. Zůstala stát u mučícího stolu, ruce posupně založené na prsou.

„Tak vidíte,“ zajásal Voltmeter. „Říká se, že šaty dělají člověka, a pro ženu to platí dvojnásob. Už jste někdy viděli méně atraktivní osobu? Ted' není na Valerii ni absolutně nic, co by mohl kdokoliv, ať muž či žena, považovat za alespoň trochu sexy.“

„Nemám kalhotky,“ zašeptala Valerie Kevinovi.

„Já jsem to slyšel!“

„A vyholila jsem si –“

„Ticho!“

„Hej!“ zvolala Becky. „Myslela jsem, že nejsi na chlapy“

„To jsem nevěděla, že je princ. Kromě toho s pouty na rukou vypadá dobře každý.“

„Nic z toho, co uděláš, nemá žádná význam,“ řekl Kevin Voltmeterovi. „Předpokládejme, že se ti podaří dobýt Deserae. Předpokládejme, že se zmocníš trůnu. No a co? Dvacet království je plné chlapů, kteří si nedopřejí pokoje dokud se vláda nevrátí tomu, komu po právu patří. Zbytek svých dnů strávíš ve strachu před atentátníky, obklopený strážemi a ukrytý za tlustými zdmi. Co je tohle za život?“

„Správně,“ přidala se Becky. „Pokud se neoženíš s princeznou, bude tvůj život peklo.“

„Cože?“ řekl Voltmeter.

„Cože?“ řekl Kevin.

„To je přece jasné. Když se oženíš s princeznou a ona ti porodí syna, máš následníka. Pak už nebude k ničemu, aby tě někdo zabíjel, protože vládu stejně převezme tvůj syn.“

„Ehm, Becky,“ řekl Kevin. „Možná bys už raději měla mlčet.“

„Pokračuj,“ vyzval ji Voltmeter. Bylo zřejmé, že z tohoto úhlu na věc ještě nepohlédl. „Jenže pak by se snažili zabít i našeho syna.“

„To sotva. V Deserae může dědičná linie pokračovat přes syna i přes dceru, takže princeznin syn by měl legitimní právo na trůn. Samozřejmě by se ho někdo mohl okusit zabít tak jako tak, ale to už je riziko, s jakým se musí smířit každý panovník.“

„Hele, co říkáte na zdejší počasí?“ ozval se Kevin zoufale. „Páni, tady v horách umí být noci doopravdy chladné“

„Ale sňatek z donucení není legální,“ namítl Voltmeter.

„Samozřejmě že je,“ odpověděla Becky, která se už do tématu zcela pohroužila. „Nezapomínejte, že tu jde o vysokou šlechtu. Jistě, nemůžete popadnout děvečku odněkud ze statku a donutit ji, aby si vás vzala. Ale pro aristokracii jsou domluvené sňatky životní realitou. Nikoho ani nenapadne to zpochybnit, i když se to děvče bude vzpouzet. Takže kdyby se lord Voltmeter oženil s princeznou Rebekou –“

„Sklapni!“ Valerie náhle udeřila Becky do obličeje, až jí odtrhla další slova od úst. Kevin se na zloduchovu asistentku překvapeně podíval. Právě se v ní daly do pohybu síly, o kterých neměl doposud ani tušení.

„Ehm,“ řekla Becky. Vypadalo to, že si konečně uvědomila, co říká. „Mě se nic z toho přirozeně netýká, protože já jsem barbarská bojovnice. A komický společník. Takže proč bych se měla starat, co se stane s Ledovou princeznou? Jen jsem tak tlachala.“

„No dobře, to by stačilo,“ prohlásil Voltmeter rázně. „Jsem zaneprázdněný muž a nemohu s vámi déle ztrácet čas. Timberline, možná jsi zelenáč, ale musím uznat, že se ti podařilo proniknout do mé pevnosti a zmocnit se Prastarého artefaktu. To oceňuji. Za normálních okolností bych nejprve přímo před tvýma očima umučil tvou přítelkyni k smrti a teprve pak bych začal s tebou, ale ulehčím ti to a zabiju vás oba rychle a čistě.“

„Děkuji,“ řekl Kevin. „Jestli se někdy naskytne příležitost, abych vám vaši laskavost oplatil, rozhodně mi dejte vědět.“

„Rukavice,“ řekl Voltmeter jednomu ze strážných Muž odněkud vytáhl pár volných černých kožených rukavic a natáhl je Voltmeterovi na ruce. „Zástěru,“ poručil tyranský zloduch. „Podříznu mu hrdlo. Postavte se stranou. Krev z krční tepny dokáže vystříknout dost daleko.“ Strážný přinesl dlouhou koženou řeznickou zástěru „Skalpel.“ Druhý strážný vložil Voltmeterovi do ruky nabroušený chirurgický nástroj. Voltmeter ho přiložil Kevinovi na krk. „Nějaká poslední hrdinská slova, Timberline?“

„Nic mě nenapadá, zatraceně,“ odpověděl Kevin. „Měl jsem si něco připravit předem.“

„Smůla.“ Na špičce skalpelu se objevila kapka krve.

Pak se ozvalo zaklepání a dveře mučírny se otevřely. Dovnitř strčil hlavu Stan. „Ehm, lorde Voltmetere? Myslel jsem, že byste to chtěl vědět. Do větrací šachty se zrovna chytila další odvážná školačka.“

Když se vám do cesty postaví skupinka ozbrojených stráží, počítejte s tím, že se na vás vrhnou všichni najednou. Bez ohledu, co vám kdo říkal nebo co jste si přečetli někde jinde, nespolehejte na to, že se seřadí, aby na vás zaútočili jeden po druhém. Věřte, že v tomhle se nemýlím.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

ikoho nepřekvapilo, že se z odvážné školačky vyklubala Mercrediho dcera Laura. Oba vězni byli odvedeni z mučírny a uvrženi zpátky do cely, aby Voltmeter mohl zvážit nový obrat ve vývoji situace. „Alespoň budeš mít čas vymyslet nějaký způsob, jak se odsud dostat,“ zavolal za Kevinem, když ho stráže vlekly ven. „Přiveď mi tu novou,“ řekl pak tyranský zloduch Valeriei. „A předtím ji důkladně prohledej.“

Valerie se usmála. „Rozkaz, pane.“

„A prohledej i Timberlinovo pracovní náčiní. Zabav všechny zbraně nebo rybářské pomůcky, které objevíš.“ S tím se vrátil do své pracovny.

Kevin a Becky byli eskortováni zpátky do cely, kde je připoutali ke zdi a pak se za nimi dveře klece zavřely. Becky se ustaraně podívala na Kevina. „Jsi v pořádku, miláčku? Obličej a košili máš celou od krve.“

„Tak to je změna proti tomu, co jsem absolvoval ve škole. Tam jsem byl po písemce obvykle v pořádku, zato můj sešit byl celý červený.“

Becky se musela pousmát. „Já se bojím,“ přiznala se. „Není proč. Dostaneme se z toho.“

„Kvůli tomu strach nemám. Jenom mě napadlo... myslím, že u tebe je to stejné... chci říct, jako princezna jsem strávila většinu života mezi politiky, právníky a aristokraty.“

„Jistě.“

„Jenomže já vím, že v Deserae je spousta čestných slušných lidí, i když jsem třeba neměla příležitost se s ni mi setkat. O ty se bojím. Co se stane, když Voltmeter přiveze svůj Ďábelský vynález do města?“

„Hra ještě neskončila. To mi připomíná, že jsem se tě už dávno chtěl na něco zeptat. Jak se ti tak často dařilo uniknout svým gardedámám?“

„Všechny moje garde a dvorní dámy pocházejí z nejvznešenějších šlechtických rodin. Takže se můžeš vsadit že mají co tajit. Stačilo jenom přijít na to, co to je, a pak už jsme se obvykle dohodly.“

O dvě hodiny později zažili překvapení. Do cely k nim byl uvržen Mercredi. Řetězy tam však byly jen pro dva lidi. Strážé se chvíli tlumeně dohadovaly, jestli by neměl být Mercredi připoután místo Becky, protože dospělý muž je nebezpečnější než mladá žena, nebo jestli raději mají nechat Becky v řetězech, protože v nich vypadala skutečně rozkošně. Profesionalita však nakonec zvítězila nad lascivitou a Becky i Mercredi byli oba připoutaní za jednu ruku, zatímco Kevinovi nechali okovy na obou. Nové uspořádání Becky bohužel neumožňovalo dosáhnout na klíče ukryté ve škvíře v podlaze.

„Jak se Voltmeter dozvěděl, že jsi převlékl dres?“

„Jak se Voltmeter dozví cokoli?“ opáčil Mercredi. „Vždycky je o krok před všemi ostatními. Nikdy bych se sám nepokusil ho podrazit. Co je vůbec špatné na tom, že plánuje ovládnout svět? Mohl jsem mít svou vlastní univerzitu. Navíc pojmenovanou po mně. Nebo dokonce výzkumný ústav. Takový s velkými trávníky a samočinným zavlažováním.“

„Nakonec by vás zabil,“ řekl Kevin. „Je to v Taylorově knize –“

„V jaké knize?“

„V *Rukověti praktického hrdinství* se píše, že tyranský zloduch vždycky zabije šíleného vědce. Aby mu zabránil prozradit svoje tajemství někomu jinému.“

„Řekl bych, že už jste mohli poznat, že lord Voltmeter není jen tak ledajaký tyranský zloduch. A já si vyprošuji, abyste mě nazývali šíleným vědcem. Flogistonová teorie je široce akceptována vědeckou veřejností a má četné praktická aplikace a uplatnění. Akorát že dosud nikoho nenapadlo využít ji ke genocidě.“

O několik minut později do cely přivedli Lauru. Byla to hezká dospívající dívka s rusými vlasy svázanými do koňského ohonu a pihovatým obličejem. Na sobě měla podkolenky, vlněnou sukni, prostou bílou blůzku a tmavé sako s emblémem školy, kterou Kevin neznal. V tuto chvíli byla poněkud rozčuchaná a oči měla červené od pláče. Valerie ji strčila do cely a počkala, až ji strážní připoutali. Použili k tomu řetěz z Kevinovy levé ruky.

„Dobře,“ řekla Valerie, když skončili. „A teď na hradby. Připravte se na Loganův útok.“

Strážní si vyměnili pohledy. „Neměl by někdo hlídat vězně?“

Valerie vyzkoušela dveře klece. Ani se nehnuly.

„To není třeba. Jsou připoutaní a zamčení. Nikam neutěčou.“

Jeden ze strážných ukázal na Becky. „Tahle už jednou utekla. Je pěkně kluzká.“

Valerie si Becky zamyšleně změřila a na okamžik se zatvářila, jako kdyby k tomu něco chtěla poznamenat.

Místo toho se ale otočila ke strážím. „Být na vašem místě taky bych raději byla tady dole v bezpečí podzemních kobek než nahoře, tváří v tvář Loganovu vojsku. Jenže naši důstojníci tvrdí, že hlavní nebezpečí hrozí zvnějšku takže chtějí mít všechny muže na hradbách. Jestli proti tomu máte nějaké námítky, vyřešte si to s nimi.“

Vojáci se na Valerii mračili s neskryvanou nevraživostí. Ačkoliv byli jen obyčejní žoldnéři, neměli rádi když někdo pochyboval o jejich profesionalitě. A zároveň byli dost profesionálové na to, aby drželi jazyk za zuby a plnili rozkazy. Vyšli z cely a Valerie, která je následovala, za sebou zabouchla dveře.

V příštím okamžiku se Laura hlasitě rozplakala.

Nato se začala objímat se svým otcem v cituplném shledání, které Becky připadalo sladké a Kevin si o něm myslel, že si ho měli schovat, až na to bude vhodnější doba. Nakonec Mercredi řekl: „Co tady děláš? Říkal jsem ti, abys zůstala ve škole.“

„Chtěla jsem ti pomoci.“

„Tomuhle říkáš pomoc? Vždyť jsem to všechno dělal pro tvoje bezpečí.“

Laura se zatvářila ukřivděně. „Pořád mi jen říkáš, co mám dělat. Nikdy mě nenecháš, abych se rozhodla sama.“

„Samozřejmě ne, když vyvádíš pitomosti, jako je tahle.“

Laura zvýšila hlas. „Neříkej o mně, že jsem pitomá!“

Mercredi také přidal na hlasitosti. „Neřekl jsem, že jsi pitomá. Řekl jsem, že vyvádíš pitomosti. Měla jsi zůstat ve škole. Víš, kolik musím platit, abys mohla chodit do tak dobré školy?“

„Já ti na tu tvou školu kašlu! Přišel ses někdy podívat na nějaký můj zápas v pozemním hokeji? Nepřišel, ani když jsem byla kapitánkou družstva.“

„Jak jsem mohl přijít na hokej? Vždyť mě věznili v Nezbytné pevnosti, kde mě tyranský zloduch nutil, abych pro něj otročil!“

„Ty máš vždycky nějakou výmluvu! Na tom tvém pitomém flogistonu ti záleží víc než na mně.“

„Promiňte,“ řekl Kevin hlasitě, ale klidně. Počkal, až mu všichni věnují pozornost, a pak je jednoho po druhém poklepal po rameni. „Profesore Mercredi,“ řekl vlídně, musíte si

uvědomit, že vaše Laura už není malé dítě. Stala se z ní dospělá žena schopná postarat se o sebe sama. Musíte jí dovolit, aby dělala svoje vlastní chyby.

„A Lauro,“ pokračoval trpělivě, když se otočil k dívce, „vy zase musíte chápat, že práce vašeho otce je pro něj velice důležitá. Měla byste se to snažit respektovat a uznat, že jeho čas teď nepatří jen jemu.“

Mercredimu se ve tváři objevil zahanbený výraz, zatímco Laura se zatvářila zkroušeně. „Omlouvám se, tati. Já jsem jen chtěla –“

„Myslel jsem to ironicky!“ zaječel Kevin. „Chtěl jsem, abyste vy dva přestali s tím svým štekáním, dokud se odsud nedostaneme. Musíme lorda Logana varovat před Ďábelským vynálezem a říct mu, aby odložil útok, dokud nevymyslíme, jak ho zneškodnit. Jinak je celé vojsko Deserae odsouzeno k smrti.“

„To není přesné,“ opáčil Mercredi. „Loganovu vojsku se nic nestane. Umřeme my.“

Všechny oči se otočily k alchymistovi. Mercredi si rozpačitě odkašlal. „Učinil jsem opatření pro případ, že by náš plán selhal. Nebo že by se mě lord Voltmeter pokusil zradit.“ Rychle Becky a Lauře vysvětlil princip flogistokátoru. „Stroj udusí každého ve svém rozsahu, ale to samozřejmě zahrnuje i hrad. Takže jsem to zařídil tak, že současně generuje sekundární pole uvnitř hradu, které neutralizuje veškeré magické účinky.“

Kevin přikývl. „A teď jste to ochranné pole odpojil?“

„Ne tak docela. Upravil jsem stroj tak, že nyní zabije každého *uvnitř* hradu, ale lidé venku budou v bezpečí.“

Jeho tři společníci trávili novou informaci mlčky. Jako první se ozvala Becky. „Tak to není tak zlé. Alespoň zahyne i Voltmeter. A Deserae bude zachráněna.“

„Já se nebojím zemřít za záchranu nevinných lidí“ prohlásila Laura vznešeně. „Dobrá práce, tati.“

„Měl jsem v úmyslu uprchnout z hradu dřív, než bude stroj spuštěn,“ řekl Mercredi. „Nemínil jsem se za někoho obětovat.“

„Také bych se tomu raději vyhnul,“ ujistil ho Kevin. „Co jste s tím strojem udělal? Změnil jste polaritu?“

„Jestli jsem změnil polaritu!“ odsekl Mercredi. „Změnit polaritu? Kde jste k tomu přišel? Dělá se mi špatně, když tu frázi slyším. Je to tak zprofanované klišé. Můžete se vsadit, že pokaždé, když se nějaký složitý stroj vymkne kontrole, najde se chytrolín, který luskne prsty a řekne: ‚Já vím, co musíme udělat – změníme polaritu.‘ Vůbec nevědí, o čem mluví. Je to pitomá fráze, kterou si vymyslel nějaký diletant jako univerzální řešení všech technických problémů a každý ji papouškuje. Směšné!“

„Omlouvám se,“ řekl Kevin. „Máte pravdu. Je to fráze; už ani nevím, kde jsem k ní přišel. Tak co jste udělal?“

Mercredi dlouho neodpovídal. „Když už to musíte mermomocí vědět, tak jsem náhodou skutečně změnil polaritu,“ přiznal se nakonec. „Ale o to mi nešlo. Chtěl jsem jen říct, že si většina lidí myslí, že je to něco snadného. Není. Vyžaduje to spoustu výpočtů a přesného seřizování. Nestačí prostě přepojit sběrnice.“

„Samozřejmě.“

„Stejně je to všechno vaše chyba. Kdybyste sebral Prastarý artefakt, jak jsme se domluvili, k tomuhle by nikdy nedošlo.“

„*Mea culpa*. Dobře, takže se odsud musíme dostat dřív, než Logan zaútočí a Voltmeter zapne Ďábelský vynález.“

„Logan nezaútočí, když se dozví, že jsem tady,“ řekla Becky. „Neriskoval by, že se mi něco stane. Nemyslím, že ví, že jsem se vydala za tebou, ale jestli od někoho i vesnice získá můj popis, dovtípí se. Na vojáka je dost chytrý.“

„Nejspíš máš pravdu. Že zahynu já, by mu spánek nepokazilo, ale kdyby se nám nějak podařilo doručit mu vzkaz od tebe, nejspíš by útok zastavil.“

„Proč?“ zeptala se Laura. „Proč by mělo lordu Loganovi záležet na tom, co s tebou bude?“

Mercredi se zatvářil, že by ho to také zajímalo. Kevin neodpověděl a nechal na Becky, aby sama rozhodla, jestli chce odhalit své inkognito. Becky nakonec pokrčila rameny a řekla: „Protože jsem princezna Rebeka z Deserae.“

Laura vytřeštila oči. Chvíli to vypadalo, že se chystá vyseknout Becky pukrle. „Ty jsi princezna Rebeka? Doopravdy?“

„Ale no tak,“ řekl Mercredi. „Včera mi tenhle mladík zase tvrdil, že je princ Kevin z Rassendasu.“

Laura se podívala na Kevinovy špinavé ruce, umaštěnou kombinézu a obličej umazaný od krve. „No jistě.“

„To by bylo na dlouhé povídání,“ vysvětlila Becky, „ale jestli se nám nepodaří získat Prastarý artefakt, budu se muset vdát za lorda Logana.“

Laura se zamračila. „Není ten lord Logan náhodou velký, pohledný, statečný a slavný muž?“

„Ano.“

„A ty se za něj máš provdat. No tak to je vážně problém, to tedy ano.“

„Je to idiot. Nemám ho ráda.“

„Také jsou tady v sázce životy,“ připomněl Kevin, „ne že bych kritizoval tvůj smysl pro priority.“

„Jestli je venku zamračeno, Logan zaútočí za úsvitu“ prohlásila Becky. „Tolik jsem se stačila dozvědět, než jsem, uprchlá. Ale jestli je jasno, několik hodin počká. Před polednem se budou muži na hradbách rýsovat proti slunci a budou tak představovat snadnější cíle, zatímco vojáci v údolí budou ve stínu. Takže nevím, kolik času nám ještě zbývá.“

„Víš lord Logan, že lord Voltmeter má flogistokátor?“ zeptala se Laura.

„Ne. Ví, že má Prastarý artefakt, a samozřejmě předpokládá, že ho potřebuje k napájení nějakého ďábelského vynálezu. Ale nemá tušení, o jaký druh ďábelského vynálezu se jedná.“

„Slyšela jsem, že mu to prozradil barbar Thunk.“

„Thunk s Loganem nikdy nemluvil,“ řekl Kevin.

„Mluvil s námi,“ vysvětlila Becky. „Ale zemřel dřív, než se dostal k jakýmkoliv podrobnostem.“

„Thunk je mrtvý? Chudák. To je tak smutné.“

„Nejlepší čas na útěk,“ řekl Kevin, „bude na začátku útoku. Tentokrát si musíme dávat pozor. Když utečeme příliš brzy, zastřelí nás stráže, jak polezeme přes hradby. A když s tím budeme příliš otálet, udusíme se ve fiogistonovém poli.“

Laura se rozhlédla po svých spoluvězních, z nichž každý měl jedno zápěstí v železném okovu. Podívala se na klec s masivním visacím zámkem a silnými ocelovými tyčemi zasazenými přímo do zdi ze solidního kamene. Prohlédla si tlusté dubové dveře opatřené vlastním zámkem a panty z kovaného železa. Pak řekla: „Myslím, že dostat se odsud bude samo o sobě dost těžké, bez ohledu na načasování.“

„Ale my máme klíče,“ řekla Becky.

„Cože?“ zvolala Laura.

„Cože?“ zopakoval Mercredi.

„Jsou v tamhleté štěrbině mezi kameny,“ řekl Kevin. „Získal jsem je od Valerie.“

„Od Valerie,“ opakovala Laura. Přitom se na něj podívala zvláštním způsobem.

„Přesně tak. Ta štěrбина u tvých nohou. Zkus, jestli bys z ní nedokázala klíče vyšťourat.“

Laura se tvářila pochybovačně, jako kdyby se soukromě domnívala, že Kevin a Rebeka ztrácejí kontakt s realitou, ale potom si zula botu a pokusila se strčit palec do škvíry. „Ne,“

řekla po chvíli. „Je příliš hluboká a úzká. Dokážu se jich dotknout, ale nevytáhnu je.“

Becky se svýma dlouhýma nohama také dosáhla k šterbině, ale ani jí se nepodařilo z ní klíče vyšťourat.

„Budeme muset čekat na vhodnou příležitost,“ povzdechl si Kevin. „Nemějte strach. Nakonec nám pouta sundají, abychom se mohli najíst nebo aby nás někam odvedli.“

Malá skupinka upadla do mlčení, při němž se každý zaobíral vlastními úvahami na téma, že mnohem pravděpodobnější je, že je nechají trčet v cele, dokud nebude po bitvě, a pak už bude na všechno pozdě.

„Jak dlouho už jsme tady?“ zeptala se po chvíli Laura. „Mně to připadá jako celá věčnost. Není tu žádné okno, takže není vidět, jestli se venku rozednívá.“

„Čas vždycky plyne pomaleji, když jsi ve vězení,“ poučil ji její otec. „Ve skutečnosti tady nejsme ani hodinu. Když budeš pozorně poslouchat, uslyšíš, jak na věži bijí hodiny.“

Všichni reflexivně ztichli a naslouchali. Odbíjení hodin však nezaslechli. Místo toho uslyšeli otáčení klíče v zámku a pak dovnitř vešla Valerie se strážemi. „Tuhle“ řekla a ukázala na Lauru. „Odved'te ji k Voltmeterovi. Je připraven ji vyslechnout.“

Strážný odemkl pouto na Lauřině zápěstí. Dívka okamžitě vrhla na kolena. „Ne, to ne,“ ječela. „Všechno jen to ne!“ Rukama ovinula zbrojnoši nohy. „Prosím, smilujte se nade mnou. Neodvádějte mě k lordu Voltmeterovi.“ Přitiskla obličej ke kamenné podlaze a hlasitě vzlykala. „Prosím... prosím vás!“

Voják se ušklíbl. Hlídat vězně byla povětšinou nudná práce, ale okamžiky, jako byl tenhle, za to stály. Valerie byla spíš znechucena.

„Pro boha živého.“ Popadla Lauru za její koňský ohon a trhnutím ji zvedla na nohy. „Vzchop se, ano? Jenom ti položí pár otázek. Na pořádné mučení nebude mít dneska vůbec čas.“

Přistrčila Lauru ke strážnému, který jí zkroutil jednu ruku za záda a pak ji vyvedl na chodbu. Valerie vyšla za nimi. Znovu uslyšeli zvuk klíče otáčejícího se v zámku a Lauřino kvílení a bědování, které postupně sláblo, až utichlo docela.

Zbylí tři vězni dál naslouchali, dokud je ticho nepřesvědčilo, že už se nic jiného dít nebude. Pak se Kevin otočil k Becky. „Povedlo se jí to?“

„Ano,“ přikývla Becky. „Stojím na nich.“ Zvedla nohu a ukázala jim dva klíče, které jí Laura přistrčila poté, co je vyšťourala z jejich úkrytu mezi kameny.

„To bylo chytré,“ řekl Kevin. „Šikovná holčina.“

„Je to moje dcera,“ pochlubil se Mercredi. „Ve škole vždycky dostávala výbornou za sebeovládání a odvahu.“

Becky si zula střevíček a po několika nezdařených pokusech si vklínila klíč od okovů mezi palec a ostatní prsty. Potom zvedla nohu a podala klíč Kevinovi.

„To bylo elegantní.“

„Díky.“

Princ si odemkl pouta, chvíli si třel zápěstí a pak osvobodil i ostatní. Becky zvedla druhý klíč a odemkla klec. Mercredi vyzkoušel dveře, které byly stále zamčené. „Teď jsme na tom mnohem lépe, ale pořád máme problém.“

Kevin ukázal na strop. „Větrací systém. Prolezeme jím jen na chodbu. Becky půjde první.“

„Ne, ještě ne,“ namítl Mercredi. „Musíme počkat, až přivedou Lauru.“

„Nemůžeme čekat. Musíme se pro ni vrátit.“

„Ale než s ní budou hotovi, už k tomu možná nebudeme mít příležitost.“

„Přesně tak. Takže než ji přivedou zpět, bude už nejspíš také pozdě na útěk. Proto odsud musíme vypadnout okamžitě. Až ji přivedou zpátky, možná k nám zase postaví stráž.“

Mercredi si založil ruce na prsou. „Bez své dcery neodejdu.“

„Má pravdu,“ řekla Becky. „Nemůžeme ji tady nechat. Kdyby sem nepřišla, už bychom byli mrtví.“

„Ale ona chtěla, abychom odešli. Říkala, že je ochotná položit svůj život.“

„Ne!“ prohlásil Mercredi.

„Musíme počkat alespoň chvíli,“ řekla Becky.

„Tak dobře!“ zaječel Kevin. „Dobře! Nechte mě myslet.“ Začal přecházet sem a tam po malé místnosti. „Ne, poslouchejte. Musíme tě odsud dostat. Jsi princezna Deserae, a když tady zůstaneš, hrozí ti příliš velké nebezpečí. Mercredi, jestli se Voltmeterovi nějak podaří porazit Logana, Deserae bude potřebovat něco, co by ji chránilo před tvým flogistonovým zařízením. Jakmile uvidím, že jste vy dva v bezpečí za hradbami, vrátím se pro Lauru.“

Mám klíče a v pevnosti už se vyznám. Přisahám, že bez ní nevrátím.“

„To je dobře,“ řekla Becky, „protože já zase přísahám že neodejdu bez tebe.“

„A já neodejdu bez Laury,“ přisadil si Mercredi.

Kevin se posadil na zem a opřel se zády o zeď. „Dneska se každý chce stát hrdinou. Proto nemá nikdo šanci.“

„Dobře poslouchej,“ řekla Becky. „Jakmile uslyšíme že někdo přichází, musíme zaujmout pozice. Co chceš udělat se strážemi?“

„Schovat se za dveře a praštit je něčím po hlavě, sotva ji strčí dovnitř.“

„To mi nepřipadá příliš sportovní,“ řekl Mercredi. „Myslel jsem, že hrdinové mají ve zvyku omráčit strážce jediným úderem do brady.“

„Taylor to nedoporučuje. I za předpokladu, že jste stavěný jako barbar Thunk a máte na to muskulaturu, je tu pořád velká šance, že všechno, co tím získáte, je pekelně našťvaný strážný se zlomenou čelistí. Ztraceně! Zrovna mě něco napadlo. Když

se pevnost naplní flogistonem, nebudeme se moci vrátit a zmocnit se Prastarého artefaktu. Proroctví nelhalo.“

„Jaké proroctví?“ zeptala se Becky.

„Jedna stařena mi věštila osud v zahradě za vaším palácem. Říkala, že neporazím muže v černém a nezískám předmět, který hledám.“

„Pchá, všechny tyhle věštby jsou hlouposti. Kevine, překvapuje mne, že vůbec posloucháš věštce a jasnovidce. Není to nic než banda jarmarečních švindlířů. Jenom hlupáci věří, že na těch jejich řečech něco je. Co to vůbec bylo za ženskou?“

„Paní Prastará,“ řekl Mercredi.

„Aha. A nezmínila se náhodou o vývoji cen drahých kovů?“

„Ne.“

„No, stejně se s tím netrap. Voltmeter vlastně ani v černém nechodí.“

„Cože? Samozřejmě že chodí.“

„Víš to určitě? Mně to připadalo spíš jako tmavě šedá.“

Čekali. Pak čekali ještě chvíli. Pro Kevina to bylo hotové peklo. Dokonce i za tak pohnutých okolností by se nenašlo mnoho mužů, kterým by vadilo strávit nějaký čas v těsné blízkosti princezny z Deserae, zvláště když na sobě měla roztrženou blůzku. Kdyby byli v cele jen oni dva, bezpochyby by si to užili. Naneštěstí tam byl i Mercredi. Mercredi byl profesorem alchymie. Což obvykle nejsou pedagogové toho osvíceného, volnomyšlenkářského a bohémského druhu. Přesně věděl, co vyžaduje etiketa od princezen v pohádkových královstvích, a patřil k těm dospělým, kteří považují za svou povinnost pomáhat mladým odolávat všem pokušením a svodům. Navíc byl otcem dospívající dívky. Není tedy divu, že měl sklon chovat se ke všem mladým mužům bez rozdílu se stejně shovívavou benevolencí, jakou pociťuje pastýř k vzteklému vlkovi.

Kevin tedy seděl v bezpečné vzdálenosti od Becky a čekal, zatímco k němu Becky vysílala nové pohledy a Mercredi se na ně na oba přísně mračil. Poslouchali, jak hodiny na věži odbíjejí celou. Vyprávěli si vtipy. Vyprávěli si příběhy. Znovu poslouchali, jak odbíjejí hodiny. Potom seděli zády ke stěně. Vstali a procházeli se po cele. Seděli zády opření o klec. Natáhli se na podlahu. Nakonec hodiny odbily další hodinu.

„Určitě jsou pokazené,“ řekla Becky. „Od posledního bití musela uběhnout víc než hodina.“

„Zajímalo by mě, co s ní dělá,“ zavrčel Mercredi.

„Zdřímnete si,“ poradil mu Kevin. „Já budu hlídat.“ Vzal z kruhu na zdi pochodeň a několikrát jí zkusmo mávl, prudce jí vyrazil dopředu, vykryl pomyslný výpad a zase ji pověsil na zed'. „Až uslyším někoho přicházet probudím vás.“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Mercredi. „Mám svou zodpovědnost, víš. Nemůžu ti dovolit, abys zneužil situace této mladé dámy.“

„Kevinovi přece můžete věřit.“

„Jistě. Jsem čestný muž. A Becky a já se scházíme už nějaký čas.“

„O tom nepochybuji. Nemohl jsem si nevšimnout, že má roztržený živůtek.“

„Hej! To jsem neudělal já!“

„Samozřejmě že ne. A teď se vrať zpátky do svého kouta.“

„Na té kamenné podlaze se nedá spát,“ postěžovala si Becky. Položila si hlavu na paži. „Odkud se vlastně berou zloduš, jako je Voltmeter?“

„A to ani není nejhorší z nich,“ řekl Kevin. „Vzpomínáte si na starého krále Cravattu z Omnie? Toho, co vládl před králem Brunem?“

„Jistě,“ odpověděl Mercredi. „Měl jsem přítele, který tam byl. Vyprávěl mi o tom.“

„O čem?“

„Cravatte měl sklony k démonologii a takovým věcem,“ vysvětlil jí Kevin. „A jednoho dne oznámil, že se chystá obětovat Temným bohům půvabnou pannu.“

„A co se stalo?“

„Došlo k největším bakchanáliím v zaznamenané historii,“ řekl Mercredi.

„Přesně tak. Koneckonců, co čekal? To byl ale mejdan. Noc před obětováním si každické děvče v Omnii dalo záležet, aby přišlo o panenství.“

„A ženy, které o ně už přišly, si zase řekly, že raději neponechají nic náhodě a ztratí ho znovu,“ dodal Mercredi. „Slyšel jsem, že některé ho tu noc ztratily čtyřikrát nebo pětkrát, aby měly jistotu.“

„To jste si vy dva vymysleli, že?“

„Ne, je to v dějepisných knihách. Můžeš si to najít.“

„A co udělal král?“

„Nic. Lord Bruno vycítil svou příležitost a milý Cravatte se následujícího rána probudil mrtvý. Víš, všichni jeho tělesní strážci slavili ve městě s děvčaty. Bruno správně usoudil, že takovou příležitost si žádný chlap nemůže nechat ujít.“

„Věci rozhodně neuškodilo,“ poznamenal Mercredi, „že Bruno nařídil nalévat děvčatům pivo a víno zdarma.“

„Z nějakého důvodu se o tom můj učitel dějepřavy opomenul zmínit. To je nevýhoda dívčích škol.“ Becky si smetla ze sukně špínu z podlahy. „Slyšela jsem, že někteří lidé dokážou usnout všude, ale já se na tvrdém nikdy necítím pohodlně,“ řekla a okamžitě usnula. Probudil ji až hluk boje.

Zpočátku skoro nic neviděla. V místnosti byla tma a ona byla dezorientovaná. Pochodeň ležela na podlaze. Po kamenech stékala stružka hořícího petroleje, takže bojující muži byli osvětleni zdola a jejich stíny divoce tancovaly po stropě. Mercredi se krčil v koutě a rukama si přikrýval hlavu. Laura se už vrátila a teď stála u dveří jako přimražená, ústa dokořán a oči vypoulené. Podsaditý strážný tiskl Kevina ke zdi,

jednou pěstí ho držel za krk a druhou mu bušil do obličeje. Kevin mu zase tlačil palci proti dýchací trubici a oplácel mu rány ve stejném počtu. Ale strážný byl profesionální voják, který už zažil hodně bitev a věděl, jak se vyhnout zraněním. Jeho údery by brutální a metodické, zatímco to vypadalo, že ty Kevinovy ani nevnímá.

Tohle všechno Becky uviděla v jediném okamžiku. Ještě méně času potřebovala k tomu, aby zareagovala. Vyskočila ze země, popadla pochodeň a praštila jí strážného po helmě, až to zadunělo.

Ne že by ho tím vyřídila. Muž ji rozmrzele odstrčil a pokračoval ve valchování Kevina. Becky ho udeřila znovu a pak potřetí; tentokrát ale měla dost duchapřítomnosti aby si vybrala jeho šíji. Strážný se svalil na zem, ale jestli zásluhou Rebečina zásahu nebo Kevinova škrcení či kombinací obojího se dalo těžko říct. Kevin se opřel o stěnu masíroval si hrdlo a snažil se popadnout dech. „Díky,“ zasípal nakonec.

Becky ho objala. „Děkuji ti. Byl jsi velice statečný.“

„Nejspíš sis nevšimla, že jsem dostal pořádnou nakládačku.“

Becky se něžně dotkla jeho rozbitých rtů. „To právě svědčí o tvé odvaze. Kterýkoliv chlap se pustí do rvačky, když ví, že vyhraje. Napadnout někoho, kdo je na první pohled silnější, vyžaduje větší odvahu.“

„Ona je princezna,“ řekl Kevin Mercredimu a Lauře. „Učí je říkat podobné povzbudivé pindy.“

Mercredi už byl u dveří. „Tak či tak to vyřešilo problém, jak se dostat z téhle místnosti.“ On a Laura opatrně vyhlédli na chodbu. „Tohle je poprvé, kdy jsem tak daleko dole. Myslím, že mě vedli tamtudy.“

„Ne,“ řekla Laura. „Vím určitě, že schody jsou na druhé straně.“

Becky také vyhlédla ze dveří. „Nejsem si jistá. Když mě vedli dolů, byla jsem obklopena strážemi. Na cestu jsem vůbec neviděla.“

„Já vlastně nic moc nevidím ani teď.“

„Pojďte za mnou,“ řekl Kevin. „Prolezl jsem to tady, když jsem hledal Becky. Ke schodišti se jde tudy.“

Protlačil se dopředu, vyšel na chodbu, zahrnul doprava a pak zamířil na konec chodby, kde se ve výklenku ve stěně skrývalo úzké schodiště umístěné tak šikovně, že bylo vidět teprve ze vzdálenosti několika stop. Schodiště bylo tak úzké, že se Kevin otíral na obou stranách rameny o stěny. Zbytek skupinky ho následoval. Nahoře se Kevin zastavil a opatrně se rozhlédl, zabočil nejprve doleva a pak doprava, potom vyšel po trochu širším schodišti a ocitl se na prostornější chodbě. „Zatím žádné strážce. Kde jsou všichni?“

„Venku na hradbách,“ odpověděla Becky.

„Správně. Zapomněl jsem. Musíme se dostat ještě o několik pater výš.“

Otevřel dveře označené nápisem *Jen pro personál*, a když jimi prošel, ocitl se v další síni osvětlené lampami pověšenými na stropě. Z ní vedl úzký, klikatý průchod do jiné chodby, ze které se po schodech dostali do ještě jiné, se spoustou dveří vedoucích do místností různé velikosti po obou stranách. „Výborně. Teď jsme v přízemí.“

„Jsi si jistý? Nejsou tu žádná okna.“

„Vzpomínám si, že jsem tudy procházel.“

„Tak kudy se jde ven?“

„Půjďme tudy, Becky.“ Vedl je jedněmi dveřmi do chodby s tak nízkým stropem, že se museli sklonit. Brzy se však dostali do mnohem širší chodby s parketami na podlaze a stěnami pokrytými tapisériemi. Na jejím konci byly dveře. Kevin se před nimi zastavil s rukou na klíče a počkal, až ho ostatní dohoní.

„V pořádku,“ zašeptal. „Jdeme správně. Tyto dveře vedou do vstupní haly a pak už je hlavní vchod. Jím se dostaneme na nádvoří a za ním je vstupní brána pevnosti. Jakmile se dostaneme ven, budeme snadnými cíli pro lučištníky na hradbách, ale věřím, že si budou šetřit šípy pro Loganův útok.“

„Nebudou na nádvoří a ve vstupní hale strážé?“

„Pokud jde o vstupní halu, nemám tušení, Becky. Nádvoří bude samozřejmě střežené, ale jelikož čekají útok zvenčí, budou se dívat opačným směrem. Takže se musíme pohybovat co nejrychleji. Pokud tam bude jen pár mužů, možná se nám podaří prokličkovat mezi nimi.“

Becky, Mercredi a nakonec i Laura mlčky přikývli.

„Dobře,“ řekl Kevin. Stiskl kliku. „Jdeme.“ A pak otevřel dveře dokořán a všichni čtyři vtrhli do následující místnosti.

Kterou byl obchod s upomínkovými předměty.

Becky se podívala na Kevina. „To je jako *déjà vue* pořád dokolečka.“

„Koukněte se,“ zajásala Laura. „Tahle blůzka je boží.“

„Zatraceně, kéž bych měl svoje zápisky.“ Kevin vzal těžítko, skleněnou kouli s maličkým modelem Pevnosti zmaru uvnitř. Chvilí si ho prohlížel, zatímco se na pevnost sypaly vločky umělého sněhu. „Dobře, myslím, že už vím, kde jsem udělal chybu. Zase tolik jsme si nezašli. Východ je jen kousek odsud.“

„Určitě,“ řekla Becky. „A já vím, jak se tam dostaneme. Pojd’te za mnou.“

Kevin se zatvářil skepticky. „Říkala jsi, že tě odvěkli přímo do podzemí. Tak kdy jsi měla příležitost zapamatovat si cestu přes pevnost?“

„Neměla,“ odpověděla Becky. „Ale teď mám tohle.“ Vzala z pultu velkou, pestře pomalovanou brožurku. Otočila ji tak, aby zbytek skupiny viděl nápis – vytištěný výraznou frakturou – který zněl *Turistický průvodce po Pevnosti zmaru*.

Pak knihu otočila a ukázala jim zadní stranu. „Je tady i plánek.“

„Skvělé! Přesně tohle jsme potřebovali. Ukaž mi to.“

Becky brožurou ucukla. „Je moje. Já jsem ji našla. Vyvedu vás odsud.“

„Jenom jsem se na ni chtěl podívat.“

„Chá! Myslíš si, že ženy neumějí číst v mapách.“

„To jsem neřekl.“

„Tak pojd' za mnou a přesvědčíš se sám.“

„Jestli si nepospíšíme,“ ozval se Mercredi, „brzy vám na ty vaše neustálé hádky dojde dech. Vaše Výsosti, za vámi bych šel kamkoliv, ale nejraději ven z pevnosti.“

„Tudy,“ řekla Becky. Vybrala si jedny z dveří, otevřela je a vyhlédla na chodbu. Cesta byla stále volná. Podívala se do mapky. „Vlevo.“

Vedla je chodbou do další chodby, pak po dlouhém schodišti do ještě jiné chodby, dolů po krátkém točitém schodišti a pak do rozlehlé síně. Ukázala na stěnu ozdobenou pastorální scénou s pastýřem dohlížejícím na stádo ovcí. „Tam je jih.“

„Jak to víš?“

Becky přečetla z průvodce. „Na chvíli se zastavte, abyste se pokochali freskou na jižní zdi, jedním z nejranějších děl Antonia Calivettiho. Tohle je ta freska, takže to musí být jižní zed'.“

„Dobře. Ale teď přece nejsme v přízemí?“

„Správně.“

„Kam půjdeme teď?“

„Nejprve se musíme zastavit, abychom se pokochali freskou.“

„Jistě, Becky. Možná bychom se sem mohli vrátit po bitvě. Právě teď si ale myslím, že je naší prioritou dostat se odsud.“

„Přestaň mi říkat, co mám dělat, Kevine Timberline!“ Rebečin hlas zněl skoro ječivě, jako by balancovala na pokraji hysterie. Kevin si uvědomil, že se na ní napětí posledních dní nutně muselo podepsat. „Řídím se podle průvodce a v tom stojí *zastavte se, abyste se pokochán freskou!*“

„Dobře, dobře. Tak se zastavíme a pokocháme se freskou. Jak nádherná freska. Všimněte si hloubky barev šerosvitu, skoro impresionistické hry světla a stínů. Úžasné.“

„Já mám ráda obrázky koní,“ řekla Laura.

Becky se znovu začetla do průvodce. „Toho pastýře Calivetti namaloval podle syna svého mecenáše, vévody z Fortescue.“

„Má opravdu hezké oči,“ řekla Laura. „Připadá mi, že mě sledují po celé místnosti.“

„Protože z nich malíř udělal střed perspektivy,“ vysvětlil Mercredi.

„Opravdu hluboký umělecký zážitek,“ uzavřel Kevin. „A teď, Becky, mohli bychom, prosím, pokračovat?“

Přesunuli se k dalšímu exponátu, protože Becky trvala na tom, aby se řídili přesně podle průvodce. „Když se budeme držet směru prohlídky, nakonec se dostaneme k východu. Jestliže se od něj odchýlíme, jenom se zase ztratíme.“ Nedalo se dělat nic jiného než ji následovat. A Kevin musel připustit, že nemá ani potuchy, kde jsou nyní. Žádnou z místností, kterými procházeli, nepoznával. Laura v pevnosti nikdy dřív nebyla. Mercredi tady sice pracoval několik měsíců, ale neměl dovoleno pohybovat se mimo svou laboratoř. I tam byl většinou pod dozorem stráží, takže neměl k nějakému průzkumu příležitost.

Proto dál kráčeli za princeznou, poslušně obdivovali mistrně vyřezávané zábradlí vysoké na dvacet schodů, a přitom vyrobené z jediného kusu sukovitého javoru. Uctivě pokyvovali hlavou nad dvojicí starožitných zrcadel v pozlacených rámech (práce neznámého řemeslníka), prohlédli

si několik vitrážových oken (ze kterých bohužel nebylo vidět ven) a letmo zkritizovali ztvárnění – podle průvodce – Diety Lohengrinovy: Fatima, malbu zabírající celou jednu stěnu od podlahy až po strop a zpodobňující několik tuctů kardinálů shromážděných kolem oltáře.

Mercredi si přísně změřil tělnaté postavy. „Přesně ty typy, které by nízkotučnou dietu potřebovaly.“

„Pěkné,“ řekl Kevin. „Nemohli bychom jít dál?“

Další zastávka je přivedla zpátky do přízemí. Kevin se rozhlédl. „Nejsme zpátky v přízemí?“

„Mně to všude připadá stejné,“ řekla Laura.

Becky se podívala do plánu. „Ano, je to přízemí. Ještě poslední perokresba a jsme odsud venku.“

Kevin tomu zprvu nevěřil. V této části hradu vypadala jedna chodba jako druhá, a když si prohlédli poslední umělecké dílo (*Portrét hraběnky de Werque* od Francoise Delouarda), už na mapě žádná další turistická pamětihodnost nebyla. Pak se museli skrývat v jedné nezamčené místnosti, aby se vyhnuli skupince vojáků přesouvajících se pevností. Když se to stalo potřetí, začal věřit, že má Becky pravdu a skutečně jsou zpátky v přízemí nebo alespoň v patře s přístupem k vnějším zdem. Vojáků postupně ubývalo. Becky je přivedla k dalším dveřím. Byly těžké, solidní a neoznačené. Pokynula jim, aby se shromáždili kolem ní.

„*Tohle* jsou dveře do vstupní haly,“ zašeptala a prstem poklepala na příslušné místo na plánu. „Budeme se držet Kevinova plánu. Venku nejspíš budou strážé, takže nejlepší bude, když se pokusíme co nejrychleji dostat k bráně. Běžte a nezastavujte se. Má někdo nějaké dotazy?“

Neměli. Becky sevřela kliku. „Připravte se.“

Rozrazila dveře a všichni se vyhrnuli ven. A zastavili se. Byli zpátky v obchodě se suvenýry.

„Ta mapka je špatná.“ Becky odhodila brožurku na zem. Dopotácela se k židli, posadila se na ni a beze slova se mračila na stojan s pohlednicemi.

Kevin se posadil vedle ní a položil jí ruku kolem ramen „Určitě je,“ řekl konejšivě.

„Samozřejmě že je, zatraceně! Já jsem se v ní orientovala správně. Je prostě špatná. A vsadím se, že to ani nebyl pravý Calivetti. Calivetti nikdy nemaloval temperami.“

„To je jedno,“ řekl Mercredi. „Už jsem na to přišel. Pojd'te za mnou.“ Otočil se zpátky ke dveřím.

Becky trucovitě nafoukla obličej a ani se nehnula. Kevin ji musel táhnout za ruku. „Počkej, Mercredi,“ řekl. „Na co jsi přišel? Kam jdeme?“

„Jsem hlupák,“ odpověděl alchymista, který už rázně krácel kupředu, palce zaklesnuté za klopky svého laboratorního pláště. „Měl jsem na to přijít hned na začátku.“ Zahnul doleva za roh. „Strávil jsem tady celé měsíce, ale většinou mě věznili v laboratoři, takže jsem si to neuvědomil. Ale po té prohlídce pevnosti je to naprosto jasné.“ Znovu zahnul za roh, opět doleva.

„Co je jasné?“ Princi už začínala docházet trpělivost.

„Uspořádání Pevnosti zmaru. Všichni jsme si všimli, že máme pocit, jako bychom žili v bludišti. Všechny ty odbočky, chodby, které nikam nevedou, a slepé konce. Ted' jsem si uvědomil, že to *je* bludiště. Pevnost tak nejspíš postavili, aby zmátli dobyvatele. Její půdorys je bludiště a jako v každém bludišti musíme udělat jediné –“

„Pokaždé zahnout stejným směrem,“ dopověděl za něho Kevin. Společně znovu zahnuli za roh a obě dívky je následovaly.

Hrdinství pro začátečníky 209

„Přesně tak. Vejdeš hlavním vchodem a pokaždé zahneš stejným směrem – nezáleží na tom, jestli doleva nebo doprava – a nakonec se vrátíš zase k hlavnímu vchodu. Stejně tak

můžeš položit ruku na vnější zeď...“ zastavil se, aby poplácal dlaní o stěnu, „...a zahýbat pořád doleva nebo doprava. Když budeš celou dobu táhnout rukou po zdi, obejdeš postupně celý obvod a nakonec se dostaneš do středu.“

„Ale my se nechceme dostat do středu,“ namítla Becky.

„Když budeme pokračovat dál, nakonec se dostaneme k hlavnímu vchodu. Ale podle mého názoru jsme začali už za středem pevnosti – pohybovali jsme se směrem ven, ne dovnitř – takže narazíme na východ z pevnosti dřív.“ Mercredi si byl absolutně jist sám sebou a mluvil svým přednáškovým tónem. Přitom šel neustále rychleji a rychleji, až se nakonec dal do běhu. „Vlevo.“ Ostatní chvátili, aby mu vůbec stačili. „Vlevo a zase vlevo.“ S funěním vyběhl do schodů. „A znovu vlevo.“

„Aha.“ Před nimi se objevily dveře. Mercredi zpomalil. „A tohle je naše cesta ven. Aby se člověk dostal z bludiště, nepotřebuje plánek ani se nemusí naučit cestu nazpaměť. Jediné, co k tomu musí mít, jsou elementární znalosti a trocha selského rozumu.“ Popadl kliku a stiskl ji. „Teď rychle.“ A s Kevinem po boku a Becky s Laurou v těsném závěsu vběhl plnou rychlostí do obchodu s upomínkovými předměty.

Tentokrát nebyl prázdný. Byl plný vojáků a všichni byli ozbrojení. Alespoň čtyři střežili každé dveře vedoucí z místnosti. Už předtím odstrčili police, aby měli dost místa k boji. Okny umístěnými vysoko na stěně se dovnitř linulo sluneční světlo lesknoucí se na dokonale vybroušených ostřích jejich tasených zbraní. Nevypadali, že by měli nejlepší náladu.

„Ehm,“ řekl Mercredi. „Někde jsme nejspíš špatně odbočili.“

Stráže vykročily kupředu. Kevin ucítil mravenčení když tucet hrotů mečů a kopí proniklo jeho oděvem. Rozhlédl se po kruhu surových, zlověstně se mračících tváří. Pomalu a velice opatrně zvedl ruce nad hlavu. Becky, Laura a Mercredi udělali totéž, ale vojáci stejně jako prve usoudili, že největším zdrojem potíží je Kevin. Tlačili na něj svými zbraněmi tak dlouho,

dokud zády nenarazil na zed'. A pak ho tam drželi, zatímco se do popředí prodíral hubený, asketický muž.

„Ale, ale, princí Kevine Timberline z Rassendasu,“ řekl Stan. „Překvapil jste mě. Přece už jste někdy musel navštívit nějaký starý hrad. To jste si nevšiml, že jsou všechny postaveny stejně? Nikdy se nedostanete k východu, aniž byste předtím prošel obchodem s upomínkovými předměty.“

Pokud se vám naskytne příležitost bodnout tyranského zloducha do zad, musíte to udělat bez zaváhání. Když jsou v sázce nevinné životy, nedává praktický hrdina svému protivníkovi „férovou šanci“.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství

Logan projížděl na svém koni křížem krázem bojovými liniemi. Muži stáli v pozoru, ale když se k nim přiblížil, vypjali ještě o něco více hrud', a poté, co kolem nich projel, se koutky úst polohlasně bavili se svými sousedy. To bylo dobře. Znamenalo to, že morálka je na vysoké úrovni. Vyděšení muži toho mnoho

nenamluví. „Už jsi někdy byl v bitvě, Same?“

„Ne, pane,“ připustil Bigelow. „Nervózní?“

„Vůbec ne, pane.“

„Vypadáš, jako kdybys měl za sebou bezesnou noc.“

Bigelow měl na sobě prsní plát a železné rukavice, ale helmu pořád ještě svíral pod paží. Vlasy měl rozčuchané a oči podlité krví. „Ehm... byl jsem... jsem v pořádku, pane.“

„To hlášení, které jsi mi poslal, bylo výtečné. Zůstal jsi v noci vzhůru, abys ho sepsal?“

„Ehm, ano, pane. Přesně to jsem udělal, pane.“

„Hmm.“ Logan se zadíval směrem k pevnosti. Ostatním lidem se zdálo, že z ní číší zlo a zoufalství, ale pro Logana to byla jen drobná mrzutost. Člověk se na svět dívá jinýma očima, když má za zády vojsko. „Takže místní si jsou jistí, že je tam nahoře?“

„To ano, pane. Vidíte tu okrouhlou věž, tu novou? Lidé říkají, že obvykle stává u jednoho z oken a dívá se do údolí. Vídají ho tam často, vždycky v černém plášti Nebo možná tmavomodrém. V tomto ohledu si nebyli jistí.“

„Skutečně? No dobře, Same. Děkuji ti. Můžeš se teď vrátit ke své jednotce.“ Logan nečekal, až Bigelow odjede. Přitáhl svému koni uzdu, pobídl ho patami do slabin a odcválal k řadě lučištníků. Tam si zavolal důstojníka řízení palby. „Vidíš tu řadu oken na věži? Ne, neukazuj, jen se tam nenápadně podívej.“

Důstojník přejel pohledem přes hradby a muže vyčkávající na nich. „Vidím ji, pane.“

„Vezmi si půl tuctu svých nejlepších střelců a rozmísti je tak, aby soustředili palbu na ta okna. Jestli se v některém z nich někdo objeví, například muž v černém, zastřelte ho.“

„Rozkaz, pane.“

Logan znovu otočil svého koně a pokračoval v inspekci. Muži byli ve skvělé formě. Půda byla vlhká, ale pevná, výborná pro manévrování. Zvedl se lehký vítr a rozevlál plukovní korouhve. Vojenská hudba ladila. Vesničané už se shromáždili na kopci, odkud mohli pozorovat bitvu a pak seběhnout dolů a oloupit padlé.

Logan se znovu zahleděl na pevnost. Nebe bylo dokonale čisté. Slunce stálo nad horami a zalévalo věž svými paprsky. Neozářilo ji, neboť se zdálo, že od jejích černých kamenných zdí se světlo vůbec neodráží, ale způsobilo, že se její okna leskla. Zakrátko bude svítit přímo na hradby a do očí mužů, kteří je bránili. Pak Logan vyrazí do útoku.

Usmál se. Byl to skvělý den na bitvu.

* * *

„Zatraceně, to s tím východem jsem samozřejmě věděl,“ prohlásil Kevin. „Vůbec nechápu, jak jsem na to mohl zapomenout.“

Stan teď s vězni zacházel mnohem obezřetněji. Skupinku uprchlíků obklopil celý tucet Voltmeterových vojáků s tasenými zbraněmi. Stan je vedl zpátky do hlubin pevnosti; Kevin kráčet po jeho boku, hlídán čtyřmi ozbrojenci. Za nimi

šla Becky, Laura a Mercredi a zezadu je hroty kopí popohánělo zbývajících osm vojáků. Neustálé dloubání mělo za cíl, aby šli velice svižně a ještě trpčeji pociťovali své zklamání nad tím, že byli znovu dopadeni. Jak procházeli širokými chodbami a úzkými schodišti pevnosti, stále více si uvědomovali, že se skutečně jedná o bludiště. Stan sám žádnou zbraň neměl, nesl si jen podložku s poznámkovým blokem. Cestou hovořil s Kevinem.

„Mimochodem, ten trik se zahýbáním pořád na jednu stranu taky nefunguje. Dalo se to použít ve starších typech bludišť, ale v těch moderních se tak člověk jenom dostane zpátky na místo, odkud vyrazil.“

„Díky, zapamatuji si to, až zase někdy budu zdolávat bludiště.“

„Nechápu, proč se neustále snažíš hrát si na hrdinu, Timberline. Proč ti záleží na osudu Deserae?“

„Vadí mi dívat se, jak jsou nevinní lidé masakrováni.“

„Když se vzdají bez boje, nikdo je nezasakuje. Po tom, co jsi viděl tady, bys mohl přesvědčit Calephona, aby abdikoval. Alespoň bys využil své diplomatické zkušenosti pro dobrou věc.“

„Jestli počítáš s mou pomocí, budeš hořce zklamán.“

„Prostudoval jsem si tvůj spis, Timberline. Tvůj otec tě nutí, aby ses oženil s princeznou Rebekou. Předpokládám, že těmi heroickými vylomeninami ses snažil vydobýt si její ruku.“

Kevinovo mlčení jeho předpoklad potvrdilo. Stan se zatvářil, jako by přemýšlel. „Princezna Rebeka. Není to ta, co ji přezdívali Ledová princezna? Po pravdě řečeno měl bys být rád, že ses z toho vyvlekl.“

„To je složitější,“ zamumlal Kevin.

Dorazili k dubovým dveřím ústřední místnosti. Stan se zastavil a podíval se na svého vězně. „Být na tvém místě,“ řekl tiše, „zapomněl bych na Ledovou princeznu a zkusil bych si

nabalit tady to barbarské kotě. Připadá mi víc jako tvůj typ. A je vidět, že se jí líbíš.“

„Stane,“ odpověděl princ. „Ty jsi chytrý muž. Ale nevíš toho zdaleka tolik, kolik si myslíš.“

Stan pokrčil rameny. „Už je stejně příliš pozdě.“ Otevřel dveře.

Vojáci je strčili dovnitř. Nebylo to nutné, protože jim nikdo neodporoval, ale strkat do lidí patří do vašeho popisu práce, když pracujete u tyranského zloducha, a Voltmeterovy stráže byly dobře vycvičené. Vězni doklopýtali do cely. Kevin okamžitě ucítil zvláštní letargii, neschopnost vzdorovat, kterou zažil ve Voltmeterově přítomnosti i předtím. Jakmile byli uvnitř, Stan poslal vojáky pryč. „Teď jsou v moci lorda Voltmetera. Už vás tady nepotřebuji. Vraťte se na hradby. Útok začne co nevidět.“

Stráže odešly. Kevin se snažil přinutit svoje tělo, aby se rozběhlo ke dveřím, ale nohy ho samy nesly dál, a pak Stan za vojáky zavřel. Uprostřed místnosti stál tiše flogistokátor. Úplně nahoře té lesklé hromady mědi a mosazných trubek, na masivním černém bojleru skoro až u stropu, spočíval Prastarý artefakt. Vedle byla malá kulatá plošina s jediným velkým pákovým spínačem. K plošině vedl kovový žebřík.

Za Voltmeterovými zády stál dlouhý stůl pokrytý meči, noži, samostříly, šípy, šipkami a jinými zbraněmi. Kevin měl podezření, že je tam Voltmeter položil jako jistý druh psychologického mučení, protože věděl, že princ nebude při pohledu na ně toužit po ničem jiném než popadnout meč a useknout mu hlavu. A přesně tak to fungovalo. Jenže čtyři vězni mohli na zbraně jen bezmocně hledět.

Tyranský zloduch vyhlížel z jednoho z bočních oken a mhouřil oči před jasným sluncem. Promluvil, aniž se otočil, bez sebemenší stopy překvapení: „Jsem tak rád, že jste se k nám vrátil, Vaše Výsosti. Vypadá to, že se váš přítel lord Logan připravuje k akci. Chcete se také podívat?“

Princ váhavě přikročil k oknu a vyhlédl ven. Becky mu nahlížela přes rameno. Dole na hradbách pevnosti se tísnili Voltmeterovi vojáci. Včera jí Kevin říkal, že jich je podezřele málo, ale dnes se jich tu zdálo být víc než dost. V údolí za nimi byly vidět vyrovnané řady Loganovy armády. Vojáci už překročili řeku a rozložili se na polích před útesem pod vlajkami Deserae a Angostury. Z výšky věže vypadali malí a zranitelní. Princeznino srdce bylo s nimi. Cestička, která se klikatila po stráni útesu, byla úzká a strmá a útočníci na ní budou vystaveni neustálému dešti šípů. Pokud se nakonec dostanou nahoru, čeká je jen pevná brána a hladké zdi pevnosti. I kdyby je zdolali, budou se ještě muset utkat s Voltmeterovými dobře vycvičenými a skvěle vyzbrojenými vojáky. Útočníci neměli obléhací stroje ani berany – nahoru na útes by je stejně nedokázali dopravit.

Dveře komnaty se otevřely a dovnitř vešla Valerie. Už se zase převlékla do svého černého koženého korzetu, k tomu si vzala černé džíny, které jí lnuly k tělu jako druhá kůže, a vysoké kožené boty stejné barvy. Také si učesala vlasy a opravila rudou rtěnku. V jedné ruce nesla Thunkův meč. Přes druhou měla přehozené svoje popelkovské šaty. Stan si prohlédl její kožený oděv a odmítavě se zamračil.

Obě dívky, které po noci strávené na podlaze cely nevypadaly zrovna upraveně, na ni civěly s odporem. Valerie je ignorovala všechny. Položila Thunkův meč na stůl, zamyšlené se podívala na prince a pak se postavila vedle Hlavního přísluhovače.

Kevin koutkem oka zahlédl mihnutí něčeho černého. Otočil se zpátky k oknu. Kolem řady lučištníků ujížděl rytíř v plátové zbroji. Jeho černý hrudní plát a štít byly vycíděny do vysokého lesku a na přilbě měl chochol černého peří. Jeho kůň, oděný v černém hedvábí, byl obrovský. Řadami stojících vojáků začali projíždět další jezdci kteří vykřikovali rozkazy, přidělovali postavení a určovali směr přesunu. Jelikož se jejich

cesty neustále křížily, bylo prakticky nemožné je spočítat. Kevinovi nikdo nemusel říkat, kdo to je. Poznal je okamžitě, stejně jako všichni na hradbách Pevnosti zmaru. Byla to Černá garda.

Pocítil k nim náhlý příliv sympatií. Alespoň bitva nebude úplně jednostranná. Viděl dolů na pole, kam Logan rozmístil svoje lučištníky. Muži už si připravovali šípy do tětiv svých dlouhých luků. Navzdory výšce útesu byly hradby pevnosti plně v dosahu jejich zbraní. Mohli zajistit nepřetržité ostřelování a udržet jím Voltmeterovy muže v úkrytu, zatímco vojáci Deserae budou útočit na pevnost. Pěší vojáci byli silní, rychlí a výkonní. Stezka vzhůru útesem byla sice strmá, ale muži nesoucí obléhací žebříky po ní poběží pod záštitou střelců. Jakmile se dostanou k hradbám, krátké luky a kuše zaženou obránce z cimbuří, zatímco útočníci rychle vyšplhají nahoru. Pak přijdou ke slovu meče a sekery. Poteče krev.

Logan byl zkušený velitel. Kevin věděl, že má velkou šanci úspěšně zlézt hradby.

„Jak krásný den na bitvu,“ řekl Voltmeter. A pak se zasmál typickým staccatovým smíchem tyranských zloduchů. „Slunce se leskne na jejich vycíděných mosazných knoflících a ty jejich prapory hezky povlávají v mírném vánku. Skoro bych si přál, abych si mohl vzít do koše nějaké jídlo a vyjít si na piknik.“ V jeho hlase nebyla ani stopa po obavách. Kevin se otočil a uviděl, že se Becky dívá po Dábelském vynálezu. Ten naplňoval věž nejen svou mohutnou konstrukcí, ale i takřka hmatatelnou přítomností zla. Připomínal dravce číhajícího na oběť.

Logan na černém válečném koni vyjel před shromážděné jednotky a zřejmě k nim vedl předbitevní proslov. Po chvíli vojáci sborově zajásali. Hudba spustila říznou pochodovou melodii – poněkud nepřiměřeně veselou píseň „Whisky ve džbánů“. Voltmeterovi muži se začali tvářit ustaraně. Vědomí, že se už brzy budou muset utkat s Černou gardou, mělo lidem

tendenci podkopávat sebevědomí. „Teď ještě hudba. Jak roztomilé.“ Voltmeter se otočil. „Stane, jdi dolů a připoj se k obráncům. Chci, abys zaznamenal údaje pro kalibraci. Děvčata, přistupte prosím k oknu. Dnes se bude psát historie. Byla by věčná škoda, kdybyste to promeškaly. Profesore Mercredi, byl byste tak laskav, vylezl byste k spínači a připravil se ho na můj rozkaz zapnout?“

Mercredi nebyl o nic víc schopen odmítnout než Kevin. Zatímco jeho tělo šplhalo po žebříku, v obličeji se mu zřetelně zračil strach. Vylezl na plošinu a sklonil se nad pákou spínače. Voltmeter počkal, až třesoucíma se rukama sevře její rukojeť, a teprve pak ho ujistil: „Nemusíte si dělat starosti, profesore. Dovolil jsem si vrátit polarizaci na původní nastavení. Tady v pevnosti jsme před flogistonovým polem v naprostém bezpečí.“

Kevin zpražil Mercrediho pohledem. Mercredi mu to oplatil. „Samozřejmě že to dokáže,“ ohradil se alchymista. „Je to přece Zločinný génius. Nikdy jsem netvrdil, že je to nemožné. Jen jsem řekl, že to nebude snadné.“

„Vždyť jsem neřekl ani slovo,“ bránil se Kevin.

Mercredi stál u žebříku. Stan se přidal k ostatním vojákům na hradbách. Laura se přesunula dopředu a postavila se vedle Voltmetera. Becky zmobilizovala každíčkou špetičku vůle vzepřít se Voltmeterovu příkazu, ale nohy ji samy donesly k oknu. Venku Voltmeterovi lučištníci vložili šípy do tětív. Dole v údolí vypustili Loganovi střelci první salvu. Ne však na pevnost. Šípy místo toho narazily do stěny útesu, odrazily se a dopadly na stezku. Okamžitě z nich začal stoupat černý kouř.

Dýmovnice, pomyslel si Kevin. Logan se snaží vytvořit nad cestíčkou kouřovou clonu, aby jeho muže nebylo tak snadné zasáhnout.

Pak se zvenčí ozvalo zlověstné zachřestění. Druhá salva šípů dopadla na hradby. Voltmeterovi muži se rychle ukryli za cimbuří. Loganovi vojáci se rozběhli po stráni útesu v

dvojřadu, který se pohyboval vpřed překvapující rychlostí. Mezi nimi se dali zhlédnout jednotliví členové Černé gardy, kteří svou zbrojí zachytávali šípy a chránili tak muže za sebou. To udělalo dojem dokonce i na Voltmetera.

„Silní muži,“ poznamenal. „A velice disciplinovaní.“

Třetí dávka šípů zasáhla Pevnost zmaru a po ní další. Vylétaly ze stínu údolí, takže byly prakticky neviditelné, pak se krátce zableskly na slunci a okamžitě se zase ztratily v jeho oslňujícím jasu. Voltmeterovi muži se krčili za hradbami a nad hlavami si drželi štíty. Jeden z nich, méně opatrný než jeho druhové, náhle pozpátku zavravoral; z levého ramene mu trčel opeřený dřík šípu. Voltmeter se vyklonil z okna, aby lépe viděl. „Vůbec nevidím, co se tam... K ZEMI!“

Kevin, Becky a Laura sebou poslušně sekli na zem. Voltmeter ucukl stranou právě ve chvíli, kdy oknem prolétly čtyři šípy najednou – jeden mu dokonce probodl plášť – a se zachřestěním dopadly na kamennou podlahu.

Další dva vlétly dovnitř Kevinovým oknem, mihly se mu nad hlavou a roztržily se o bok Ďábelského vynálezu.

Voltmeter se zasmál. „To bylo chytré, můj milý lorde Logane. Skoro se ti to povedlo.“ Další šíp mu dopadl k nohám. „No, myslím, že to by už stačilo. Profesore Mercredi, buďte tak laskav a spusťte flogistokátor.“

Mercredi se na něj nepřátelsky zamračil, ale váhavě stiskl páku spínače.

Nic se nestalo.

Samozřejmě že to vypadá, jako by se nic nestalo, pomyslel si Kevin. Flogiston je koneckonců neviditelný. On sám vidět není, jen jeho účinky. Přesto čekal, že stroj udělá alespoň něco. Začne bzučet, cvakat, vrčet, rachotit, pípat, vypouštět obláčky páry nebo v nejhorším případě alespoň zářit nezemsky zeleným světlem. Obrovský stroj se ale nehýbal o nic víc než obyčejná hromada šrotu. Veškeré aktivity se odehrávaly v jeho nitru a zjevně velice tiše. Na jeho povrchu bylo několik ukazatelů,

kteře Mercredi právě studoval, ale jestli něco ukazovaly, Kevin nedokázal říct co. Voltmeter se na Ďábelský vynález neříval vůbec. Vrátil se k oknu; dalších šípů už se očividně neobával.

Kevin se také postavil k oknu. Loganovi muži byli rychlí. První z nich už se skoro dostali na vrchol útesu. Ztěžka dýchali a lapali po vzduchu, ale znamenalo to něco? Zrovna uběhli účtyhodnou vzdálenost po strmé stezce a obtížení zbraněmi a obléhacími žebříky. Přirozeně že se jim nedostávalo dechu.

Pak přestaly kouřit dýmovnice.

Dým se rozplynul. A dole v údolí začali lapat po dechu i lučičníci. Přívaly šípů náhle ustaly a vojáci sklonili své luky. Důstojníci si vyměňovali zmatené pohledy.

Na hradbách pevnosti přikázal Stan důstojníkům, aby pokračovali ve střelbě. Důstojníci předali rozkaz svým mužům a ti ho šířili podél opevnění.

Nyní už se zastavili skoro všichni útočící vojáci na útesu. Meče, sekery a žebříky dopadly do trávy. Většina mužů tam stála s hlavami zvrácenými a s ústy dokořán se zoufale snažili vdechnout vzduch, který tam náhle nebyl. Ostatní si zuřivě trhali blůzy u krku. Několik se jich drželo za hrdlo. Muž nejbliž hradeb pevnosti se zapotácel, zakopl o žebřík, který upustil, a svalil se na zem. Už nevstal. V příštím okamžiku se vedle něj skácel jeho kolega. To se opakovalo po celém svahu. Dokonce i koně vrávorali a padali.

„Grandiózní výsledek,“ prohlásil Voltmeter. Lehce zatleskal. „Přesně, jak jste předpověřel, profesore Mercredi. Věčná škoda, že už předtím porušili tvar, nemyslíte? Bylo by zajímavé pozorovat, jak se kácejí jeden za druhým jako kostky domina.“

Byli příliš stateční, pomyslel si Kevin. Kdyby jen ustoupili. Kdyby se dali na útěk.

Tyranský zloduch teď doslova visel z okna a dlaní jedné ruky si clonil oči před sluncem. Becky se začala pomalu sunout k jedné straně stolu, kde ležel Thunkův meč. Laura si toho

všimla. Podívala se na Voltmetera a Valerii; oba byli zcela pohlceni tím, co se odehrávalo venku. I ona začala opatrně couvat ke stolu se zbraněmi. Kevin si dával pozor, aby se nedíval jejich směrem. Místo toho vystrčil hlavu z okna a připoutal na sebe Voltmeterovu pozornost. „Ty d'áble, za tohle zaplatíš!“

„Jak banální, Timberline. Tuhle frázi jste také vyčetl z té vaší příručky?“

„Jo, vyčetl. Ale můj otec má spoustu vlastních čarodějů a alchymistů. Dost je jich i v Deserae a v Angostuře. Ti vymyslí, jak ten váš pekelný stroj zneškodnit, a příští útok už bude úspěšný.“

Becky sevřela prsty jílec Thunkova meče.

„Na to nebudou mít čas,“ odpověděl Voltmeter. „Tohle je prototyp. Už stavíme přenosný flogistokátor, dost malý, aby se dal naložit na vůz. Potřebovali jsme už jenom tuhle zkoušku, kvůli jeho kalibraci. Pak moje legie vypočodují z hradu a s pomocí flogistokátoru budou kolem sebe šířit zkázu a smrt strašlivější než morová rána. Deserae bude mou v několika málo dnech. Angostura přijde na řadu hned po ní a potom Rassendas. Během jediného měsíce budu vládnout Dvaceti královstvím. Vaše vojska jsou proti mně bezmocná. Jediné, co budou moci dělat, bude pohřbívat svoje mrtvé.“

Becky vytáhla opatrně a naprosto nehlučně barbarský meč z jeho pochvy. Na druhé straně stolu si Laura vybrala z hromady zbraní kuši a vložila do ní šipku.

„Podívejte se na tohle!“ zvolal Voltmeter a ukázal za hradby. Osamělý rytíř, který nepatřil k Černé gardě, se potácel vzhůru po cestičce. Přilbu si sundal a v obličeji se mu zřetelně zračila agonie. Hrud' se mu nadouvala úsilím – jeho sípavý dech slyšel Kevin až na věži – ale přesto šel stále dál. Vlasy měl spleené potem, který se mu v kapičkách perlil na čele. Odhodil meč. V jedné ruce držel krátký luk, který zvedl ze země. V druhé měl jediný šíp. Když došel na vrchol útesu,

vzhlédl k věži a zjevně uviděl tyranského zloducha, protože roztřeseně založil šíp do tětiny.

A v jediném děsivém okamžiku, kdy rytíř upřel svůj pohled k věži, ho Kevin poznal. *Můj bože, pomyslel si. To je Sam Bigelow.*

Tyranský zloduch se nijak nesnažil ukrýt. Stál tam nehybně jako terč na střelnici a na tváři mu pohrával lehký úsměv. Jeho žoldnéři vstali, podívali se na rytíře pod hradbami, na Voltmetera v okně věže a zase na rytíře. A Bigelow, pod kterým se kolena podlamovala slabostí a všechno mu tančilo před očima, se pokusil zamířit. Dvakrát pozvedl luk a dvakrát mu ruce zase samy klesly.

Prosím, pomyslel si Kevin. Dokaž to, Same.

Bigelow dopadl najedno koleno a na chvíli tak získal rovnováhu. Natáhl tětinu a znovu zamířil. A pak se zhroutil – přepadl dopředu, zatímco jeho šíp neškodně zazvonil o zeď.

„Jak příkladná ukázka odvahy,“ poznamenal Voltmeter. „Moc se mi to líbilo. Možná znáte pořekadlo: ‚Jediná smrt je tragédie, milion smrtí statistika.‘ Pokud jde o mě, mohu upřímně prohlásit, že mne hrdinná smrt osamělého bojovníka pobavila víc než zničení celého zbytku Loganova vojska.“

„Chcípni, ty parchante!“ zaječela Becky. Voltmeter se otočil právě včas, aby viděl, jak po něm světlovlasá princezna skočila, barbarský meč zdvižený vysoko nad hlavou, svaly napjaté k ráně. Uhnout nebylo kam. Těžké ocelové ostří se snášelo k jeho lebce, aby ji rozpoltilo. Rebečin obličej byl rudý vztekem, ale oči jí plály triumfem.

Pak ji Laura střelila do srdce.

Kevinův svět se zhroutil.

Jeho mozek zaječel: „Becky!“ ale neslyšel slovo, které vyšlo z jeho úst, neslyšel její krátký výkřik bolesti ani jak jí Thunkův meč vypadl z rukou a zazvonil o kamennou podlahu, neslyšel nic než hučení krve v uších. Viděl, jak se jí podlomila

kolena a její tělo se pomalu převážilo dopředu. Chytil ji dřív, než stačila dopadnout na podlahu, a sevřel její hlavu v náručí. Její blankytně modré oči hleděly strnule ke stropu. Z půvabných rtů se jí vytrácela barva. Na obličeji měla kapky vody a Kevin si jen matně uvědomoval, že to jsou jeho slzy.

„Takové výrazy,“ řekl Voltmeter. „Naprosto nevhodné pro princeznu.“

Znechuceně mávl rukou a otočil se zpátky k oknu. Kevin tupě vzhlédl. Valerie stála nehnutě, příliš překvapená, než aby zareagovala, směšné vlněné šaty stále přehozené přes ruku. „Princezna?“ řekla. Ozvalo se zaskřípění. Laura klidně opřela kuši o hranu stolu a natáhla její tětivu pákou.

„Ty.“

„Já,“ řekla Laura. Nabila kuši novou šipkou.

„Ty jsi přešla k nepříteli.“

„Ale vůbec ne. Byla jsem se Steviem od samého začátku. To, že mě za vámi poslal do vězení, byl jen trik, abychom z vás vytáhli, co víte o Loganovi. Víte, na mučení nebylo dost času. Informace, že táta přepóloval Ďábelský vynález, byla jen vítaná prémie.“

„Se Steviem?“ Valerie byla ještě zmatenější než ostatní.

„Ty říkáš lordu Voltmeterovi Stevie?“

„Znám se s Jeho lordstvem od chvíle, kdy se poprvé dozvěděl o vynálezu mého otce. To on mi nabídl místo své asistentky.“

„Já jsem asistentka lorda Voltmetera!“

„Hmm,“ řekla Laura. „Tak to tady máme problém, že?“

„Ty nemůžeš být zloduchova asistentka. Vždyť jsi pouhá školačka! A máš pihy! Tyranský zloduch přece nemůže mít za asistentku pihovatou odvážnou školačku!“

„Ale nemůže mít ani neloajální asistentku.“

„To nemá!“

„Opravdu ne, Valerie? Přece víš, o čem mluvím.“

Valerie zmlkla.

„Až doposud,“ pokračovala Laura medovým hlasem, „jsem se bála, že Stevie není zcela spokojen s mou oddaností. Trval na tom, abych mu dokázala svou loajalitu. Přece víš, jak jsou tyrani hákliví na loajalitu. A jsem si jistá, že znáš i trest za neloajalitu.“ Teatrálně pokrčila rameny. „Vzájemná důvěra. Tak důležitá pro vztah a tak těžké je zasloužit si ji. Zajímalo by mě, jaký důkaz by se mu líbil?“ Ukazováčkem si podepřela tvář v dramatickém výrazu přemýšlení. Pak se její obličej rozjasnil úsměvem „Aha,“ řekla. „Tohle by ho mohlo uspokojit.“

Jediným plynulým pohybem pozvedla kuši k rameni namířila nahoru a vystřelila. Její šipka zasáhla se smrtící přesností – Mercredi padl skoro okamžitě. V jeho obličejí se objevil jen prchavý výraz překvapení a stejně prchavá grimasa bolesti, jak padal přes okraj plošiny, ve vzduchu se otočil a s vlhkým žuchnutím narazil na podlahu.

„Můj bože!“ vydechla Valerie.

„Zradil lorda Voltmetera. Znáš trest.“

„Zabila jsi svého vlastního otce! To je tak... tak...“

„Špatné?“ Laura znovu natáhla samostříl. „Už jsi na tuhle hru stará, Valerie. Ztratila jsi šmrnc, začínáš nám měknout. Bojím se, že tvůj zabijácký instinkt už není, co býval. Dokonce jsi nechala Thunka uprchnout. Myslela sis, že se to Jeho lordstvo nedozví. Jenže on to ví.“ Sáhla pro další šipku.

Pokud bylo něco, co by se dalo říct o Valerii, jediné pravidlo, které by vystihlo celý její život, epitaf, jenž by měl být vyryt na její náhrobek, pak to bylo, že vždycky dokázala poznat svou šanci a chopit se jí. Vlněné šaty dopadly na zem. Pod nimi měla Kevinův meč.

„Vaše Výsosti,“ křikla a hodila ho. Kevin se po ní ani neohlédl a chytil ho v letu. Něžně položil Rebečinu hlavu na podlahu. Pomalu vstal. Jeho oči plály nenávistí. Voltmeter už se odvrátil od okna a nyní si odhrnul plášť, tasil šavli a s pobaveným výrazem ve tváři čekal, až Kevin zaútočí.

Kevin tasil svůj meč.

Výraz ve Voltmeterově obličejí se rázem změnil.

* * *

Laura nespouštěla oči z Valerie, zatímco rukou šátrala po stole po další šipce. *Snaží se mě uzírat*, pomyslela si Valerie. *Pokouší se mě zmrazit pohledem*. Bleskurychle se otočila a vykopla nohou proti hlavě mladší dívky. Laura pustila šipku a klidně ustoupila, takže jí jehlový podpatek proletěl neškodně kolem obličejí, pak otočila kuší, udělala krok dopředu a pažbou udeřila Valerii do břicha. Valerie se zlomila v pase. Laura ji kopla kolenem do obličejí. Valerii se zatmělo před očima a svalila se na podlahu. Pak se trochu vzpamatovala a uviděla před sebou šipku z kuše. Natáhla po ní ruku. Laura jí na ni dupla nohou.

„Na svůj věk nejsi špatná,“ řekla rusovláska. Vypáčila šipku z Valeriiných ochromených prstů. „Za moc to nestálo, ale aspoň jsi to zkusila. Čekala jsem, že se dáš na útěk.“

Valerie se ji pokusila udeřit do obličejí. Laura odrazila její pěst kuší, pak ji dvakrát kopla do boku, až se zkroutila bolestí. Když znovu vzhledla, Laura už měla kuší zase nabitou a mířila jí na obličej. „Vstaň,“ řekla Laura.

Valerie ležela nehnutě. „Vstaň,“ zopakovala Laura. „Takhle by to bylo příliš snadné.“ Valerie se pomalu narovнала a pak vstala. „Tamhle jsou dveře. Utíkej k nim. Tentokrát chci pohybuující se cíl.“

Valerie se ke dveřím ani nepodívala. S výrazem naprostého pohrdání se sklonila a oprášila si kolena kožených džínů. Pak se rozkročila, ruce si založila na prsou a vzdorovitě se podívala na Lauru.

„Běž,“ vyzvala ji Laura. „Možná to dokážeš.“

Valerie se nehýbala. Dívala se Lauře do očí a z jejího obličejí číselo opovržení, ale neřekla nic.

„Jak si přeješ.“ Lauřin prst se napnul na spoušti, když ke svému překvapení zjistila, že jí někdo poklepal na rameno. Prudce otočila hlavou, ale ne dost rychle. Zahlédla pouze mihnutí. Mihnutí světlých kadeří rámuujících obličej s párem značně zuřivých modrých očí. A mihnutí pěsti malé pěsti velice pevně sevřené, která se rychle blížila k její bradě.

Kdo, k čertu, pomyslela si – a byla to její poslední myšlenka, než ji obestřela temnota – nosí drátěnou podprsenku?

„Tohle není meč hrdiny,“ řekl Voltmeter.

Ze všech zbraní pro boj muže proti muži není patrně žádná tak zákeřná jako soubojová šavle. Proto je to také zamilovaná zbraň všech tyranských zloduchů. Soubojová šavle není jako vojenská šavle kavaleristů. Vojenská šavle je těžký kus pevné oceli vyrobený, aby přeťal protivníka za plné rychlosti, a je zakřivená, aby se dala snadno tasit i vsedě na koni. Soubojová šavle je naproti tomu rovná, lehká, s tenkým, ultraostrým břitem. V akci se dá přirovnat snad jediné k létající břitvě. Soubojová šavle nemá protivníka zabít rychle a čistě. Nejlepší způsob, jak s ní zacházet, je způsobit mu co nejvíce ran a nechat ho vykrváčet. V rukou mistra je to skutečný nástroj smrti tisíce seknutí.

A byla to také právě ta zbraň, kterou nyní Kevin tasil. Držel ji špičkou k zemi v dolním střehu, tváří otočený k Voltmeterovi. „No tak nejspíš nejsem hrdina. Stejně mi to každý pořád říká.“

„Je to typ meče, jaký používají tyranští zloduší.“

„To rád slyším. Až tě zabiju, budu mít kompletní soupřavu.“ Voltmeter se šavlí v bočním střehu pomalu obcházel Kevina v širokém kruhu a nutil ho, aby se za ním otáčel. Kevin byl připravený. S každým krokem se posunul dopředu, postupně zkracuje vzdálenost mezi sebou a svým protivníkem.

„Nepochopil jsi, co jsem tím chtěl říct, můj mladý příteli. To, jakou zbraň si muž vybere, vypovídá o jeho charakteru.“

„Ty kecý si můžeš ušetřit,“ odsekl Kevin. „Všechno je to v knize. Běžná praxe před započítím souboje, co? Teď nejspíš řekneš něco jako: ‚My dva se zase tolik od sebe nelišíme,‘ a navrhněš mi, abych se k tobě přidal. O to se snažíš, že?“

„Po pravdě řečeno, ano. Ale to je důvod, proč se běžná praxe stává běžnou praxí. Když se ke mně přidáš, můžeš hodně získat.“ Ve skutečnosti měl Voltmeter skutečně připravenou řeč typu „my dva se zase tolik nelišíme“. Jenže si ji napsal pro Logana. Kevina k ničemu nepotřeboval a vůbec neměl v úmyslu ho ušetřit. Jen se snažil rozptýlit jeho pozornost mluvením.

Kevin se tím nenechal oklamat. Zaútočil.

Becky odkopla samostříl od ležící dívky. Pak položila Valerii ruku na rameno. „Svaž ji,“ řekla a postrčila ji k slabě se svíjející Lauře. „Já se postarám o flogistokátor.“ Vzala hrdinský meč, zasunula ho do pochvy a rozběhla se k žebříku.

„Ale co lord Voltmeter?“

Becky se ohlédla k oknu, kde se dva muži připravovali k souboji. „Kevin se s ním vypořádá.“ Pověsila si meč v pochvě na záda, odkopla mrtvého Mercrediho stranou a začala šplhat na plošinu. Jakmile se dotkla kovu, modře to zajiskřilo. V bezprostřední blízkosti stroje slyšela tiché bzučení a cítila nějaký zvláštní druh síly, po kterém se jí ježily vlasy na zátylku. V polovině cesty nahoru se znovu ohlédla. „Valerie, co to děláš? Prostěji svaž ruce.“

Valerii se ve velice krátkém čase podařilo spoutat ruce ležící dívky koženými řemínky, zapnout jí kolem krku obojek a nyní se jí snažila vecpat do úst červenou gumovou kouli jako roubík. „Ty si hraj svou hru,“ zavolala na Becky, „a mě nech hrát tu mou.“

Becky jen pokrčila rameny a pokračovala ve šplhání. Tiché bzučení se nahoře ozývalo trochu silněji a rafičky ukazatelů se pomaloučku plazily vzhůru. Vlasy jí teď volně poletovaly kolem hlavy a vydávaly praskavě zvuky. Došla na druhou stranu plošiny a popadla páku obřího nožového spínače oběma rukama. Pak zaváhala. Z místa kde stála, měla výhled z oken na pole pod hradbami, kde se vojáci stále ještě svíjeli a lapali po dechu jako tresky na rozpálené palubě rybářské lodi. Čtyřicet stop pod ní do sebe Kevin a Voltmeter sekali šavlemi.

„Vypni to,“ křikla na ni Valerie. „Na co čekáš?“

„Já nemůžu,“ odpověděla Becky.

Pro začátečnického šermíře není tak docela nemožné porazit zkušeného mistra. Vlastně to platí ve většině druhů bojových umění, jako je šerm, box, zápas, karate nebo džiu-džitsu. Profesionálové to neradi přiznávají, ale stává se to, a ne zrovna zřídka. Proto se raději drží turnajů a nenechávají se zatáhnout do pouličních rvaček. Experti znají mnoho důmyslných technik. Zkušeností a pravidelným cvičením postupně vypilují svoje finty do naprosté dokonalosti – mnohdy smrtící – ale v jakémkoliv zápase může expert použít jen omezené množství takových fint. K vítězství často stačí jen jediná.

Začátečník zná naproti tomu jen několik málo fint. Ale pokud je zná opravdu dobře a pokud je mladý a mimořádně rychlý, nejednou se stalo, že takový zelenáč porazil v boji muže proti muži zkušeného mistra.

Bohužel tohle nebyl Kevinův případ.

Po pravdě řečeno, v boji s mečem nebyl Kevin nijak zvlášť dobrý. Byl samozřejmě mladý, poměrně rychlý a to málo, co věděl o technice boje se šavlí, znal velice dobře, ale to všechno sotva stačilo na to, aby ho Voltmeter nezabil prvními dvěma výpady. Od začátku souboje byl v defenzívě. Během několika minut krvácel z tuctu ran. Krev mu stékala po rukou a štípala ho v očích. Nevšímal si toho, jako si nevšímal bolesti.

Jeho ruce jen kmitaly, jak se snažil krýt jeden zloduchův výpad za druhým.

„Nemůžeš mě porazit,“ prohlásil Voltmeter.

„Ani nemusím,“ odsekl Kevin. „Becky, zatahni za ten spínač!“

Becky stála bez hnutí a hleděla se zděšenou fascinací na to, co se dělo dole. Dva muži byli obklopení záblesky světla odraženého od míhajících se břitů. I Valerie nehnutě zírala, napůl hypnotizovaná divokým tancem smrti, který se před ní odehrával. (Souboj šavlemi je skvělý způsob, jak udělat dojem na děvče – což byl také důvod, proč Kevin tento druh šermu studoval.) Řinčení čepelí, zesílené ozvěnou od holých kamenných zdí, se rozléhalo místností.

Pak Valerie odtrhla pohled od dvojice bojujících mužů a vzhlédla k plošině. Becky těkala pohledem od oken k souboji a zase zpátky. „Becky, zatahni za ten spínač!“

„Nemůžu,“ odpověděla Becky. „On by ho zabil.“

Valerie pochopila, co tím myslí. Flogistokátor neutralizoval veškerou magii uvnitř pevnosti. Proto mohli i nadále dýchat. Ale také to znamenalo, že Voltmeterovo ochranné zaklínadlo neúčinkovalo. Když Becky stroj vypne, muži venku budou zachráněni, ale Voltmeter může Kevina ochromit myšlenkou. A pak ho zabije.

Rozběhla se k oknu. Většina vojáků se stále svíjela na zemi. Někteří už leželi bez hnutí. Stan se opíral o cimbuří, dělal si poznámky a o souboji probíhajícím v ústřední místnosti neměl ani tušení. Voltmeterovi muži už odložili zbraně a nyní se jen mlčky dívali. „Becky, není čas. Vojáci umírají! Musíš ten stroj hned vypnout!“

„Ale co Kevin!“

„Ano, zatahni za páku,“ ušklíbl se Voltmeter. Špička jeho šavle vykreslila na Kevinově hrudi krvavý šrám „Mně je to jedno. Zabiju vás tak jako tak.“

„Do mého pohřbu nepřezíješ,“ odsekl Kevin. Zdvojnásobil svoje úsilí a k překvapení obou mužů se mu podařilo seknout Voltmetera do ramene. „Tvoje ochranné kouzlíčko ti možná pomůže proti jednomu nebo dvěma vojákům, ale celou armádu nezadrží. Černá garda tě rozseká do hamburgerů.“

„Zabiju vás všechny.“

„Blafuješ.“ Kevin odrazil ránu, poklekl najedno koleno a ťal Voltmeterovi po nohou. Minul a pohotově se zaklonil, právě včas, aby vykryl výpad na srdce. „Vsadím se, že už ti nejde o nic jiného než se dostat k padacím dvířkům?“

„Cože? O jakých padacích dvířkách to mluvíš, ty hlupáku?“ Voltmeter sekl Kevina do čela. S úsměvem pozoroval, jak mu krev stéká do očí.

„Všichni tyranští zloduchové mají tajná padací dvířka vedoucí k únikové cestě. Někde v téhle místnosti je ukrytý vypínač. To ví každý. Je to dokonce i v příručce.“

„Jsi cvok, který moc čte. Zabiju tě, pak zabiju tu tvou malou princezničku, znovu spustím stroj a pozabím celé vojsko.“ Zuřivým výpadem odrazil Kevinovu šavli a dalším úderem ho sekl do zápěstí. Vytryskla krev. Kevin pustil zbraň a stiskl si ruku nad ránou. Zůstal stát zpříma, oči upřené na Voltmetera, a usmíval se skrze pevně zaťaté zuby.

„Takže,“ prohlásil zloduch. „Už jsem ti to nabídl jednou a dělám to znovu. Tentokrát naposled. Řekni své přítelkyni, ať sleze dolů, a já ušetřím životy vás obou.“

„Becky,“ zavolal Kevin, aniž spustil pohled z Voltmetera.

„Ano?“

„Bojíš se?“

„Ne!“

„Tak konečně zatáhni za tu zatracenou páku!“

Becky zatáhla za páku.

Stroj přestal bzučet. Princezna vzala Thunkův meč a usekla jím páku spínače, aby se s ním už nedalo hnout.

Místnost zaplnilo ticho. Becky přebíhala z jedné strany plošiny na druhou a pokoušela se zahlédnout, co se děje venku. Valerie zůstala stát u okna. Dokonce i Laura se přestala vzpouzet a znehybněla. Voltmeter strnul se šavlí zdviženou, připravený oddělit Kevinovi hlavu od těla. Kevin ho ignoroval, napínal uši a snažil se zaslechnout zvuky zvenčí.

Ticho za okny najednou přerušily zděšené hlasy. Voltmeterovi muži zjevně znervózněli. Stan říkal něco, čemu nebylo rozumět. Ozývalo se svištění mečů vytahovaných z pochev a drnění tětiv luků.

Pak se zpoza hradeb ozval známý hlas. Patřil Loganovi vykřikujícímu rozkazy. Přidaly se další hlasy, hlasy důstojníků srovnávajících formace a klejících vojáků. Bylo slyšet zvonění koňských kopyt a postupně se ozvalo i troubení válečných rohů. Okny proletěly první šípy. A pak se rozezněl řev tisíce hlasů spojených do zuřivého válečného pokřiku. Útok pokračoval.

Voltmeter se otočil na patě a dal se na útěk.

Becky sklouzla po žebříku dolů a vrhla se ke Kevinovi. „Jsi v pořádku?“ Samozřejmě věděla, že není, ale chtěla mu být oporou a věty jako: ‚Vypadáš příšerně!‘ nebo ‚Ach můj bože!‘ by těžko splnily svůj účel. Sundala si blůzku, utrhla z ní pruh a začala mu ovazovat zápěstí.

„Je mi fajn,“ odpověděl Kevin, přestože to byla očividná lež. Krvácel z desítek ran a nohy se pod ním podlamovaly slabostí. Volnou rukou jí přejel po kroužkové podprsence. Teď, když neměla blůzku, bylo na kovovém povrchu vidět lesklý škrábanec, kde ji zasáhla šipka z kuše a odrazila se. „Málem jsem z tebe dostal infarkt. Na okamžik jsem si myslel, že jsi opravdu po smrti.“

„Byl jsi vážně roztomilý. To, jak ses rozplakal, bylo hrozně dojemné.“

„Hlavně nečekej, že takový budu pořád.“

„Děti,“ povzdechla si Valerie. „Nerada přerušuji vaše romantické *tête-à-tête*, ale co kdybychom odsud vypadli?“

„Kam utekl Voltmeter?“

„Sem dolů, samozřejmě.“ Klečela u padacích dveří, které byly zasazené do podlahy na druhé straně Ďábelského vynálezu. Nahlédla do temné hlubiny. „Tajný vypínač je tamhle.“

„Nechod tam,“ řekla Becky. „Pravděpodobně jsou tam pasti.“

„Uteče nám.“

„Co může dělat? Hrad je obklíčený.“

„Na tom nezáleží,“ řekl Kevin. „Flogistokátor exploduje. Musíme okamžitě pryč, nebo nás pohltí ohnivá koule.“

„Cože?“ řekla Valerie.

Becky se podívala na stroj nad nimi. Jen tam stál, tichá, nehybná masa potrubí, křišťálu a litiny polepené nálepkami s nápisy *QC FTF* a *Schváleno OTK*. „Proč si myslíš, že exploduje?“

„Ďábelský vynález vždycky exploduje, když je tyranský zloduch poražen.“

„Tenhle neexploduje,“ namítla Valerie. „Lidi z pojišťovny ho prohlíželi minulý měsíc. Zařadili ho do pojišťovací skupiny 1 třída B.“

„V knize se o explozích taky nic nepíše,“ dodala Becky.

„Copak jste se obě zbláznily?“ zaječel Kevin. „Když porazíte tyranského zloducha, jeho Ďábelský vynález *vždycky* exploduje! Pak musíte běžet rychleji než obrovská rozpínající se ohnivá koule a vrhnout se –“

„Kde je Prastarý artefakt?“ řekla najednou Valerie.

Všichni se podívali na vrcholek flogiskátoru. Prastarý artefakt, který ještě před několika minutami stál na svém podstavci, byl pryč.

„Kde je? On ho vzal?“

„Nechápu, jak by to mohl dokázat.“

„Copak se sem připlížil, zatímco jsme se dohadovali?“

„Možná, že je stroj dutý. Možná jsou nahoře další padací dvířka.“

Becky se naklonila nad vstup do tajné chodby. „Teď už za ním musíme. S Prastarým artefaktem může začít zase od začátku. Nebo ho může prodat nějakému jinému tyranskému zloduchovi. Těžko říct, jaké škody by s ním mohl napáchat.“

„Počkej,“ zadržel ji Kevin. Sehnul se, sebral svou šavli a zastrčil si ji do pochvy. Becky neuniklo, jak se přitom zapotácel. „Obchod s upomínkovými předměty. Nikdo se nedostane z pevnosti, aniž by předtím prošel obchodem s upomínkovými předměty. Tam taky určitě vede tajná chodba. Valerie, můžeš nás tam zavést?“

„Ano, ale... co chcete dělat s lordem Voltmeterem? Nechcete ho zabít, že ne?“

„Když budu moci, zabiju ho.“

„V tom případě vám nemohu pomoci. Pořád jsem mu povinována loajalitou.“

„Cože? Valerie, je to vražedný maniak, pro kterého lidský život neznamená vůbec nic, šílenec, který už zabil bůhvíkolik lidí a snaží se zabít další. Nás chtěl zabít taky.“

„To je pravda, ale stejně cítím, že v sobě má i něco dobrého.“

„Chtěl zabít i tebe.“

„Na druhé straně, toho dobrého v něm asi moc nebude,“ dodala Valerie zamyšleně. „Když o tom tak přemýšlím, to zlé určitě převládá. Tak dobře, pojďte za mnou.“

Černovlasá dívka vyrazila k východu a Becky ji následovala. Kevin, který byl ztrátou krve vyčerpaný a částečně omámený, se snažil držet s nimi krok. Valerie je vedla chodbami, jež byly ještě spleťtější než ty, po kterých se dostali dovnitř, po jedněch schodech nahoru a po jiných zase dolů, průchody a síněmi. Občas jim cestu zkrížili vojáci, někdy Loganovi, jindy Voltmeterovi na útěku. Konečně Valerie

otevřela dveře a znovu se ocitli v obchodě se suvenýry vedle regálu s pěnou do koupele s logem Pevnosti zmaru a nálepkou 15 % NAVÍC. Becky ukázala na otevřená padací dvířka v podlaze, ale Kevin zahlédl mihnutí rudě olemovaného pláště v jedněch dveřích.

„Tudy,“ ukázal. „Ty dveře za pokladnou.“

Rychle se skrz ně protlačili. Ocitli se na začátku široké vstupní chodby, na jejímž konci uviděli masivní vstupní bránu Pevnosti zmaru. V jednom jejím křídle byla zasazena menší dvířka. Voltmeter je právě otevíral. Prastarý artefakt měl pod paží. Krátce se otočil, jen aby po nich stačil vrhnout pohled plný nenávisti, a Kevin okamžitě pocítil stejnou letargii, která ho předtím ovládala v centrální síni. Pak Voltmeter vyběhl ven.

„Už má zase svou moc. Stroj se zastavil, takže se mu jeho moc vrátila.“ Kevin se protlačil mezi oběma dívkami a vyběhl ven jako první. Nemusel však spěchat. Voltmeter stál jen několik kroků ode dveří. Neměl kam utéct.

V cestě mu stál největší a nejčernější kuň, jakého Kevin kdy viděl, obrovský hřbec s uzdou zdobenou drahokamy.

V jeho sedle seděl vysoký muž s vystouplými bicepsy, širokými rameny a býčí šíjí. Měl zakroucený černý knír a husté černé kadeře na hlavě; ve svém drsném způsobem pohledném obličejí se mu leskly černé oči. Pohlédl na Voltmetera a odhalil zářivě bílé zuby v něčem, co mohl být stejně dobře úšklebek jako zavrčení. Černý Jack Logan byl uprostřed bitvy. Černý Jack Logan byl ve svém živlu.

Kevin se ohlédl přes rameno. Obě dívky stály ve dveřích a zíraly na Logana s nepokrytým obdivem. „Tak to je ten Logan?“ zašeptala Valerie. „Pořádný kus chlapa!“ Becky jen mlčky přikývla.

„Zatraceně,“ zamumlal Kevin. Nahlas řekl: „Logane! Dávej si pozor! Má nějaké zaklínadlo, které ho chrání v bóji.“ Znovu tasil šavli a připravil se zaútočit na tyranského zloducha zezadu.

Logan i Voltmeter ho však ignorovali. Logan seskočil z koně a poplácával věrné zvíře po šíji. Pravou ruku měl na jílcí meče, ale netasil. Místo toho klidně zamířil k zloduchovi, na tváři pořád ten zlověstný úšklebek. „Takže jsme se setkali znovu, Voltmetere. Tentokrát to uzavřeme.“

„Jistě,“ odpověděl zloduch popuzeně. „Tak jsme se setkali znovu. Tentokrát to uzavřeme. Nikdy jsi nebyl příliš originální řečník, Jacku. A teď se mi klid' z cesty. Běž a najmi si někoho, kdo by ti napsal pořádnou řeč. Já na tebe nemám čas.“

K překvapení všech se Logan hlasitě rozesmál.

Ukázal na Prastarý artefakt, který Voltmeter stále svíral pod paží. „To je on? To je ten strašlivý zdroj magické moci, který jsi ukradl, abys jím napájel svůj Ďábelský vynález? Model pět?“

„Jsi hlupák, Jacku, Tohle je model sedm! Nejmocnější Prastarý artefakt, který kdy byl vytvořen!“

Jenom Kevin si všiml, že Loganovi zbělely klouby prstů, kterými svíral jílec meče. *Blafuje*, pomyslel si princ. *Snaží se tasit meč, ale nemůže. Voltmeter ho má ve své moci.* Princ oběma rukama pozvedl šavli. Bylo mu, jako by se pokoušel plavat v melase, ale nakonec zvedl její hrot nad hlavu. *Dokážu to*, říkal si. *Voltmeter soustředí všechnu svou magickou moc na Logana. Oba nás zastavit nemůže.*

Logan se smál tak divoce, že musel ucouvnout a opřít se o svého koně. Konečně se mu povedlo ze sebe vypravit: „To není model sedm. Je to jen levný model pět s nastříkaným chromem. Ty hlupáku, naletěl jsi najeden z nejstarších podvodů vůbec.“

„Je to model sedm!“ zaječel Voltmeter. „Co se mi to tu snažíš namluvit? Model sedm!“

Kevin namířil špičku šavle na Voltmetera. Ruce se mu trásly napětím, jak se pokoušel vzdorovat ochrannému zaklínadlu.

„Podívej se na typové číslo,“ řekl Logan. „Je pod víčkem.“ Znovu se rozesmál a poplácával svého koně po boku. „Je to

model pět. Jednotkové obchody v Angostuře jsou jich plné. Tvůj ďábelský plán by nikdy nevyšel.“

Voltmeter běsnil vzteky. Opřel si Prastarý artefakt o bok a prsty zaťal do víčka. „Čerta starého nevyšel! Ty kreténe s bicepsem místo mozku, já jsem toho o Prastarých artefaktech zapomněl víc, než ty jsi kdy věděl!“

Kevin vykročil kupředu. Vší silou, která mu zbývala ve svalech, vyrazil hrotem šavle proti Voltmeterovým zádům.

„K zemi!“ zaječel Logan a plácl sebou do bláta.

Voltmeterovo zaklínadlo se v jediném okamžiku vytratilo. Kevin pustil šavli a pozpátku odskočil. Rychle zatlačil obě dívky zpátky do pevnosti a sám se vrhl na zem.

Víčko Prastarého artefaktu odskočilo.

Po jeden kratičký, osudový okamžik tam Voltmeter stál, zíral do nitra Prastarého artefaktu, ve tváři výraz naprostého zděšení, dokazující, že si nakonec přece jen uvědomil, jakou nekonečnou pitomost udělal. Pak ho obklopila koule oslnivého namodralého světla.

To světlo se zažralo do Kevinova mozku i přes zavřená víčka, zatímco ho zalilo horko jako žhavá láva. Zaryl prsty do šterku, obličej přitiskl vší silou k zemi a snažil se hlasitě neječet. Připadalo mu to jako celá věčnost, než zase mohl zvednout hlavu, a ani pak neviděl nic než hvězdičky. Ty postupně zmizely. Ale lord Voltmeter byl pryč nadobro.

Dveře za Kevinem se otevřely. „Co to bylo?“ zeptala se Becky skoro šeptem.

Logan už zase stál. Konečně pustil jílec meče, podíval se na svou ruku a několikrát si protáhl prsty. Pak si začal oprašovat špínu z uniformy. „No dobře,“ zabručel. „Vypadá to, že měl Voltmeter pravdu. Přece jen to byl model sedm.“ Došel k malé hromádce popela, hrábl do ní špičkou nohy a odkryl tak pokroucený, zčernalý kus oceli, který mohl být jenom souborovou šavlí. „Samozřejmě, otvírat model sedm je velice nebezpečné.“

Becky se podívala na dveře. Byly pokryté tenkou vrstvičkou sazí.

Kevin zvedl ze země zprohýbaný kovový kotouček, víčko artefaktu. Setřel z něj popel a přečetl si nápis na jeho vnitřní straně. *Nic jste nevyhráli*, stálo tam. *Hodně štěstí příště*. Odhodil ho a opřel se o zeď Pevnosti zmaru. „Dobrá finta, Logane. Velice chytré.“

Logan ho ignoroval. Z brány začali vycházet další jeho muži, jiní slézali po obléhacích žebřících z hradeb. Někteří před sebou vedli vězně. Mávnutím ruky jim naznačil, aby pokračovali. Pak se podíval za Kevina a v obličeji se mu objevil překvapený výraz. „Můj bože! Je to opravdu princezna Rebeka?“

Všichni – Logan, Loganovi vojáci, Voltmeterovy strážce, Valerie, a dokonce i princ Kevin se otočili, aby se podívali na Becky. Ta vypjala prsa. „Ano,“ řekla s ledovou důstojností. „Jsem to já, princezna Rebeka z Deserae. A můžete poulit oči, jak chcete, přes mou kroužkovou zbroj bradavky neuvidíte. Zkontrolovala jsem si to, než jsem si ji koupila. Je to jen vaše představitivost, takže se klidně zase můžete věnovat tomu, co jste dělali předtím.“

Loganovi muži se vrátili k shromažďování zajatců, ale neustále přitom pokukovali po Becky. „Voltmeter byl obyčejný hlupák,“ řekl jí Logan. „Chtěl jsem s ním změřit síly už dávno. Od chvíle, kdy jsem jako malý chlapec chodil do školy. Věřila byste tomu, že jsme si museli dělat zápisy do čtenářského deníku i přes vánoční svátky?“

Loganův kuň utekl. Jeden z jeho vojáků mu ho přivedl nazpět. Mladý důstojník ohlásil, že Pevnost zmaru už je zabezpečená. Z brány vycházeli poslední zajatci. Čtyři Loganovi muži našli Lauru. Zajatý Stan ji identifikoval jako Voltmeterovu zlou pomocnici. Přivedli ji ke generálovi, ale Logan měl oči jen pro Becky. Obdařil ji vítězoslavným úsměvem.

„Vaše Výsosti,“ řekl, „dovolte mi, abych vás doprovodil zpátky na hrad. Myslím, že bychom se měli pustit do svatebních příprav.“

„Já tedy určitě,“ odpověděla Becky. „Jsem vám velice zavázána, že jste dostal své povinnosti, lorde Logane. Můj královský otec a sněmovna lordů se postarají, abyste byl vy i vaši muži náležitě odměněni. Osobně se postarám, abyste dostal pozvánku na mou svatbu. Princ z Rassendasu i já budeme vaší přítomností skutečně poctěni.“

Loganův úsměv malinko povadl. „Zapomněla jste snad na slib svého pana otce, Vaše Výsosti? Byla jste zaslíbena tomu, kdo porazí Tyranského zloducha.“

„Byla jsem zaslíbena,“ odpověděla Becky se vši rozhodností, „tomu, kdo přinese zpátky Prastarý artefakt. A jelikož Prastarý artefakt už není –“ ukázala na hromádku popela, „– věřím, že se mohu sama svobodně rozhodnout, za koho se chci vdát. A vybrala jsem si Kevina.“

Logan už se ani tak nesmál, jako spíš cenil zuby. Nebyl zvyklý na to, že mu někdo vzdoruje, zvláště ne ženy. „Princezno Rebeko, já nejsem muž, se kterým je možné si zahrávat.“

„V tom s vámi souhlasím.“

„Vím, na co mám právo.“

„O tom nepochybuji.“

„Dokonce i mezi nejvyšší šlechtou je manželství intimní a osobní věc. Jsem si jist, že si nepřejete, aby byla tato záležitost probírána veřejně u dvora, ale budu se snažit, abych dostal, co mi náleží.“

„Já si myslím, že ani vy nestojíte o zbytečnou publicitu,“ odpověděla Becky. „Zvláště když přitom budu muset vylíčit, jak jste se tu s celým svým slavným vojskem válel v trávě a všichni jste lapali po vzduchu jako ryby na suchu.“

Loganův úsměv zmizel docela. Po několik dlouhých okamžiků mlčel a snažil se vymyslet vhodnou odpověď.

„Připouštím, že útok byl na čas přerušen za účelem přeskupení jednotek,“ řekl nakonec. „Ale mí muži se shromáždili kolem mě –“

„To jistě – všichni leželi břichem vzhůru stejně jako vy,“ přerušila ho Becky. „Viděla jsem celou bitvu. A nevypadal jste přitom zrovna heroicky, to mi můžete věřit. Popravdě řečeno, lorde Logane, vypadal jste jako – jak bych to jen řekla – obyčejný hlupák?“

„Tak dobře,“ odsekl Logan. Dokázal poznat, kdy prohrál. „Nebudu bránit vašemu sňatku s Timberlinem.“ Ale byl pevně odhodlán vytlouct z té záležitosti, co se dá.

„Dostane se mi však veškerých zásluh za Voltmeterovu porážku. Veškerých zásluh, slyšela jste? Bez jakékoliv zmínky o té... ehm... trapné mezihře.“

„Ujednáno,“ řekla Becky. „Těším se, že nás poctíte svou přítomností na svatbě, lorde Logane. Jo, a jestli pomýšlíte na nějaký dar, docela bych uvítala nějakou maličkost do mé sbírky stříbra.“

„Při takových příležitostech obvykle žádám svou matku, aby se postarala o výběr. Jste registrovaná, že?“ Logan se vyšvihl do sedla. „Vaše Výsosti, pro mladou dámu jsou zdejší cesty nebezpečné. Prikážu svým mužům, aby vás doprovodili do Deserae.“ Kevina i nadále zcela ignoroval.

„Děkuji vám, lorde Logane, ale to nebude třeba. Nejsem si jistá, jestli se tam vrátím hned. Možná bych předtím mohla absolvovat několik lekcí šermu. Pomýšlím na to stát se barbarskou bojovnicí.“

Logan se zamračil. „A budete nosit oděv z kožených řemínků? Se vší úctou, princezno, na to nemáte postavu...“ Když uviděl, jak se prsty Rebečiny ruky sevřely kolem jílece meče, vytřeštil oči. „Tedy, chtěl jsem říct, že v něm určitě budete vypadat báječně,“ dodal spěšně. V zoufalé snaze změnit téma hovoru padl jeho pohled na Lauru. „A ty,“ řekl dívce, „ty se vrátíš se mnou. Budeš se zodpovídat před angosturskou

spravedlností.“ Laura, stále spoutaná a s roubíkem v ústech, mohla odpovědět jen nenávisnými pohledy.

„Co to znamená?“

Všechny hlavy se otočily k bráně pevnosti. V jejím stínu se pohnula štíhlá postava. Několik posledních slunečních paprsků se zalesklo na černé kůži. Valerie vyšla na cestičku. Dlouze si prohlédla spoutanou Lauru, pak se nadechla a růžovou špičkou jazyka si přejela rty. „Co přesně znamená zodpovídat se před angosturskou spravedlností?“

„Ehm, vlastně sám pořádně nevím. Tohle říkám vždycky, když беру vězně. Zní to docela dramaticky, že? Když se vrátím domů, obvykle je předám soudu. Pak je nejspíš strčí do vězení nebo něco takového.“

„O, ano!“ vydechla Valerie vzrušeně. „Ano, zavřít do podzemní kobky.“ Oběma rukama si přejela přes prsa ke svým štíhlým bokům, oči po celou dobu upřené na Lauru. „Ano! Svléknout do naha... připoutat řetězy ke zdi... a bičovat... aaach!“

„Cože?“ Logan se na ni zamračil. „Řetězy? Bičování? Já jsem jenom řekl, že –“

„Ano, ano,“ skočila mu do řeči Valerie. Popadla Loganova koně za hřívu a jediným pлавným pohybem se vyhoupla do sedla před něj. „Co si myslíš o trojce?“

„O trojce?“ Způsob, jakým se Valeriin pevný, v kůži oděný zadeček tiskl k jeho stehnům, Logana vyvedl z rovnováhy. „Ehm, když říkáš trojka, myslíš dvě děvčata a jeden kluk, nebo dva kluci a jedno děvče?“

„Dvě děvčata a jeden kluk.“

„Takže dvě děvčata a jeden kluk a nic víc? Ne jako když jsou to poprvé dvě děvčata, ale podruhé se čeká, že přivedu kamaráda?“

„Nic takového. Dvě děvčata a jeden kluk. Nic víc.“

„Tak proti tomu bych, myslím, nic neměl. Proč se ptáš?“

„To ti vysvětlím cestou do Angostury.“ Vzala Loganovi otěže, otočila jeho koně a pobídla ho do cvalu dolů stezkou do údolí. Loganovi důstojníci je následovali, pak i jeho vojáci a v neuvěřitelně krátkém čase se dala na pochod celá armáda i s vězni a výstrojí. Poslední, kdo odešel, byl Sam Bigelow.

Vypadal skoro stejně zle jako Kevin: vlasy měl rozčuchané a spleené potem a při ztékání hradeb utřil svůj díl šrámů. Cestou k nim kulhal. „Jsi v pořádku, Timberline? Mohu ti nějak pomoci?“

Kevin zavrtěl hlavou. „Ale stejně dík, Same.“

„Ano, děkuji vám, Same.“ Becky ho objala.

Bigelow se zatvářil rozpačitě. „Ehm, Vaše Výsosti, chtěl bych vás požádat o jednu laskavost. Ehm, strávil jsem noc ve zdejší hospodě, víte. A byla tam šenkýřka.“

„Skutečně?“

„Ano. Už si nevzpomínám, co *přesně* sem jí řekl, ale ona tvrdí, že jsem jí slíbil pozvánku na královskou svatbu.“

„Same, takové sliby byste neměl dávat,“ pokárala ho Becky s úsměvem.

„Já vím, Vaše Výsosti. Omlouvám se.“

„Ale postarám se, aby dostala vaši pozvánku. Jsem si jistá, že vy a Cherry budete nádherný pár.“

„Ne, tak jsem to nemyslel... chtěl jsem... já jenom...“ Becky ho probodla přísným pohledem Ledové princezny. Bigelow polkl. „Ano. Děkuji vám, Vaše Výsosti.“ Věnoval Kevinovi, který seděl u zdi s očima zavřenýma, poslední soustrastný pohled. „Ještě něco.“ Sáhl si pod kytlici a vytáhl svitek převázaný světlou stužkou. „Tohle mi dala jedna stará paní a chtěla, abych to předal Jeho Výsosti.“

„Ukažte mi to, Same.“ Když odešel, rozbalila svitek a přečetla si jeho obsah:

„Věz, že muže v černém neporazíš,
ani nepřineseš, co se získat snažíš.“

V útoku gardy nastane nečekaný zvrat
a za ženu získáš děvče bujných vnad.“

Ušklíbla se a pustila svitek do větru, který ho rychle odnesl pryč. Pak poklekla ke Kevinovi, vzala ho za ruku a řekla vesele: „Nebyl to tak špatný den. Voltmeter je mrtvý, jeho vojsko zajaté, Prastarý artefakt už nebude nikomu nebezpečný, Logan si připsal na konto další vítězství a Sammy má holku. Dopadlo to dobře pro všechny zúčastněné, nemyslíš?“

„Ne!“ odsekl Kevin. Namáhavě se zvedl na nohy, ale udržel se na nich jen s vypětím sil. „Ne, to si nemyslím. Proč má být hrdinou zase Logan? Jeho útok dokonale selhal. Bez nás by už z něj i z celého jeho slavného vojska bylo žrádlo pro krkavce. Ale místo toho z něho je hrdina a co z toho mám já? Nic!“

„Můžeš se se mnou oženit,“ připomněla mu Becky.

„Aha. Jistě. To je pravda. Ale stejně, jen se na mě podívej! Vypadám jako krvavý biftek! Vejdu do historie jako Kevin Krvavý biftek!“

„Možná to zkrátí na Kevin Krvavý. To není tak špatné. Rozhodně to zní chlapácky.“

„Chlapácky, chá! Každý, kdo mě takhle uvidí, bude rozhlašovat, že mě Voltmeter porazil na hlavu! A přitom to není pravda. Vybojoval jsem s ním plichtu. A pak přede mnou utekl!“

Becky chtěla poznamenat, že technicky vzato Voltmeter neutekl před ním, ale ze strachu před Loganovou Černou gardou. Ale rozmyslela si to dřív, než otevřela pusu. Protože si uvědomila, že Kevin je skutečně hrdina. Zachránil ji z podzemní kobky, i když je pak zase chytili. Našel Prastarý artefakt, jenže mu ho zase vzali. Statečně vzdoroval hrozbě mučení, ale Voltmeter stejně zjistil, co potřeboval. Bojoval se strážemi a byl poražen, zápasil s tyranským zloduchem a dostal nářez. Dělal všechno, co by udělal správný hrdina, a v ničem

neměl úspěch. Ale protože to dělal, mohl spolu s Becky zachránit vojsko Deserae, takže pak Logan mohl porazit Voltmetera. Vrhla se mu kolem krku a přitiskla se k němu. „To je v pořádku, zlato,“ zamumlala. „Jsi prostě neopěvovaný hrdina.“

„Ale já nechci být neopěvovaný hrdina,“ zabručel Kevin. „Já chci být opěvovaný hrdina. Chci, aby o mých činech skládali písně. Velké opěry.“

„Všechny velké opery jsou tragédie. To by tě nejdřív museli zabít.“

„Tak komické opěry.“

„Ale v těch bys zase vypadal jako –“

„Spokojil bych se i s jedním nebo dvěma madrigaly.“

„Myslím, že bys měl –“

„Tak aspoň baladu.“

„Budeš už mlčet? Poslouchej mě, zlato, vážně nevypadáš dobře. Jestli tě zajímá, co si myslím já, měli bychom se vrátit do vesnice, kde se budeš moct vykoupat, vyčistit si rány a převléknout se. A pak si dáme hezkou tichou večeři. Potom půjdeme nahoru do mého pokoje, zapálíme svíčky a možná si i otevřeme láhev vína a pak...“ Becky se mu opřela bradou o rameno a zašeptala mu do ucha: „Pak se *mnou můžeš dělat všechno, co budeš chtít.*“

Kevinovi se okamžitě vrátila barva do tváří. „Cokoliv?“

Becky na něj upřela pohled svých hlubokých modrých očí a vlhce pootevřela rty. „Cokoliv.“

„Co si myslíš o trojce?“

„Po pravdě řečeno dávám přednost čtyřce.“

„Dva kluci a dvě děvčata?“

„Tak je to mnohem víc vzrušující, nemyslíš?“

„Mluvíme o golfu, že?“

„Já myslela, že o bridži.“

„V pořádku,“ řekl princ. „Proti klidné partičce karet nic nenamítám.“ Objal ji rukou kolem pasu. „Ale rozdávám já.“

„Tak pojďme.“

„Ne,“ prohlásil Kevin. Vzal ji za obě ruce. „Jsou chvíle, kdy muž musí prosadit svou. Jsem princ Rassendasuma jsem zvyklý činit rozhodnutí. Nikam nepůjdu, dokud nedostanu pusu.“

„Že ne?“

„Ne.“

„V tom případě,“ řekla Becky, „já jsem princezna Deserae a myslím, že nemám na výběr.“

Polibek, který následoval, byl dlouhý, vlhký, hebký a sladký. Začal, když slunce ještě bylo vysoko na obloze, a neskončil, dokud údolí nezahalil stín. Byl to něžný a dojemný a velice romantický polibek, protože vzduch byl vlahý, váněk konejšivý, obloha jasná a ticho pozdního odpoledne rušilo jen tiché šelestění stromů, cvrkání cvrčků, občasný útržek ptačí písně a hromový rachot, jak Ďábelský vynález lorda Voltmetra explodoval v oblaku ohně a dýmu.

„Věděl jsem, že k tomu dojde,“ řekl Kevin.

John Moore
HRDINSTVÍ PRO ZAČÁTEČNÍKY

Z dosud nepublikovaného rukopisu
amerického originálu poskytnutého autorem
Heroics for Beginners přeložil Petr Caha.
Obálku namaloval Walter Velez,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Iniciály pro sazbu vytvořila S. Mikušová.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.
v roce 2004 jako svou 161. publikaci.
Tisk – Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
První vydání.

Cena: 179 Kč

ISBN 80-7332-050-9

JOHN MOORE – ZABIJ A ZACHRAŇ

**POŘAD SAME ZABIJEM, POŘAD SAMÉ
ZACHRAŇOVÁNÍ
ODMĚNA ŽÁDNÁ...**

Illirii jsou pořád nějaké problémy – draci, které je třeba zabít, černokněžníci a jiní zlosyni, které je třeba porazit a krásné princezny, které neustále potřebují, aby je někdo zachraňoval před osudem horším než smrt. Pro Neodolatelného, korunního prince a profesionálního hrdinu, je zabíjení a zachraňování práce na plný úvazek a odměnou je mu většinou jen letmá pusa nebo přátelské poklepání na rameno...

brož. 270 str., 139 Kč

JOHN MOORE – NEPOHLEDNÝ PRINC

**KDYŽ CHCE POHLEDNÁ, LEC CHUDÁ HOLKA
PŘIJÍT KE ŠTĚSTÍ, NESMÍ SEBOU NECHAT VLÁČET...**

Karolína má plné právo cítit se podvedena. Když se jí s vynaložením značného úsilí podaří zachránit prince zakletého v žábu, zjistí, že není ani pohledný, natožpak krásný. A bohatstvím také neoplývá. Tak by to být nemělo Karolína je rozhodnuta postarat se, aby za to někdo zaplatil.

brož. 232 str., 169 Kč

Když vám zdánlivě šílený věštec nebo jasnovidka ve společensky nepřipustném oděvu řekne, abyste nenechali magicky talisman upadnout do špatných rukou, berte je vážně. NEMAVEJTE nad tím rukou a nenechávejte zmíněný talisman povalovat někde na stole; docela dobře by to taky mohlo skončit koncem světa.

Robert S. Taylor: Rukověť praktického hrdinství, str. 134

Království Deserae je v nejstrašnějších nebezpečí ze všech strašných nebezpečí. Drahocenný magický talisman – Prastarý artefakt model sedm – padl do rukou tyranského zloducha, lorda Voltmetra (Toho, kterého musíme jmenovat).

Jen jediný muž ho může zastavit (a získat tak zároveň ruku přírodou velice štědře obdařené princezny Deserae). Bohužel, nemá v tom směru žádné praktické zkušenosti. Ale princ Kevin Timberline je odhodlán proniknout do Pevnosti zmaru (možná přes obchod s upomínkovými předměty?), odolat svádění v kůži oděné dominy s bičem (což zase nemusí být tak zlé) a postavit se armádě ničeho se neštítících hrdlořezů (tohle je zlé) vyzbrojen pouze čistým srdcem, diskutabilní odvahou – a hlavně výtiskem Rukověti praktického hrdinství...